JACK LONDON

TOP Suspans

S 2

PATRULA DE PESCUIT

JACK LONDON

PATRULA DE PESCUIT

JACK LONDON

PATRULA DE PESCUIT

în românește de **ALFRED NEAGU**

Editura TOP SUSPANS
București, 1991

Finanțată de Banca Română de Dezvoltare
Suc. Mun. București

PESCUITORII DE CREVEȚI

Golful San Francisco e atît de întins încît adesea furtunile sale produc mai multe distrugeri navelor care ies spre ocean decît oceanul însuși în momentele lui de violență. În apele golfului s-au adunat toate neamurile de pește, așa încît fața-i e brăzdată de chilele tuturor neamurilor de bărci de pescuit, manevrate de toate neamurile de pescari. Pentru a proteja peștele de toată această pestriță populație ce vîntură apele, au fost votate multe legi înțelepte și a apărut chiar și o patrulă de pescuit care să aibă grijă ca aceste legi să fie respectate. Soarta acestei patrule de pescuit e să aibă parte numai de momente grele. În decursul existenței ei, eșecurile i-au fost jalonate de multe cadavre de-ale celor din poliția apelor, în vreme ce succesele i-au fost marcate de mai multe trupuri de pescari morți peste plasele lor de braconieri.

Cei mai zurbagii în tot poporul acesta de pescari trebuie socotiți pescuitorii chinezi de creveți. Crevetele are el obiceiul de a se tîrî pe fund, în armii imense, pînă cînd găsește zonele cu apă dulce, după care face stînga împrejur și se tîrăște înapoi către apele sărate. Iar unde apele mareei coboară și urcă mai cu sîrg, acolo își scufundă și pescarii aceștia cuștile mari din plasă, cu intrările larg deschise, pe unde se tîrăsc înăuntru crevetii și de unde sînt transferați în oala de gătit. Treaba asta în sine n-ar fi ea un lucru rău, dacă ochiurile plaselor n-ar fi atît de mici, mici de tot, încît să nu aibă scăpare nici cei mai mărunți creveți, nici cei abia ieșiți din ou, de nici un sfert de inci mărime. Minunatele plaje de la Capurile Pedro și

Pablo, unde-s așezările pescuitorilor de creveți, sînt groaznice din cauza duhorii de la miriadele de fărîmături intrate în putrefacție, și menirea patrulei de pescuit a fost întotdeauna să lupte împotriva acestei nesocotite distrugeri.

Pe cînd mă săltasem și eu flăcău de vreo șaisprezece ani, bun barcagiu, și băteam tot golful de la un capăt la altul, slupul meu, *Reindeer*, a fost închiriat de Comisia Pescuitului, și o vreme am fost și eu ajutor de polițist. După ce am avut de furcă nu glumă cu pescarii greci din Golful de Sus și de pe fluvii, unde, cînd s-a stîrnit balamucul, au ieșit la iveală cuțitele și indivizii nu s-au dat prinși decît după ce s-au trezit cu o țeavă de revolver sub nas, am salutat cu entuziasm ideea unei expediții în Golful de Jos, împotriva pescuitorilor de creveți.

Eram șase oameni în două bărci și, pentru a înlătura orice bănuială, am pornit la vale după lăsarea întunericului, și am slobozit ancora la adăpostul unui promontoriu înalt, cunoscut sub numele de Capul Pinole. Cînd la răsărit s-a prefirat prima lucire a zorilor, am pornit din nou la drum, am strîns bine briza de dimineață, tăind golful pieziș către Capul Pedro. Ceața dimineții nu se lăsa dusă de pe fața apei așa încît nu vedeam nimic, dar noi ne-am găsit ceva de făcut : ne străduiam să mai alungăm frigul din oase cu niște cafea fierbinte. În plus, trebuia să ne mai ocupăm și cu mizerabila îndeletnicire de scoatere a apei cu ispolul, fiindcă, într-un fel greu de imaginat, *Reindeer* reușise să se căpătuiască și cu o generoasă gaură de apă. Jumătate de noapte ne-am distrat cu mutarea balastului și cercetarea harmuzului, dar toată treaba a fost în zadar. Apa continua să pătrundă înăuntru, iar drept urmare ne-am pus iar pe brînci în cocpit și am continuat să dăm apa afară.

După cafea, trei oameni au trecut în cealaltă ambarcație, o barcă de somoni cum se întîlnesc pe Columbia River, iar pe *Reindeer* am rămas alți trei. După care cele două bărci au mers mai departe împreună pînă cînd soarele s-a arătat pe geana răsăritului. Razele lui fierbinți au împrăștiat evaporația aceea lipicioasă și, ca într-un tablou, iată dinaintea noastră flota de creveți, într-o larg desfășurată semilună, vîrfurile fiind la mai

bine de trei mile distanță unul de altul, iar fiecare joncă amarată la geamandura unei cuști de creveți. Dar nu se vedea nici o mișcare, nici un semn de viață.

Am înțeles imediat cum stăteau lucrurile : în așteptarea momentului cînd se liniștesc apele între flux și reflux, pentru a-și sălta plasele grele de pe fundul golfului, toți pescarii se duseseră să tragă un pui de somn sub punte. Jubilam și iute ne-am făcut și planul de bătaie.

— Doi oameni de la tine sar pe cîte o joncă, îmi șopti Le Grant de pe barca de somoni, iar tu te legi de a treia. Facem și noi la fel și nu văd de ce să nu punem mîna pe cel puțin șase jonci.

După care ne-am despărțit. Am făcut cu *Reindeer* o voltă în celălalt bord, am trecut pe sub vîntul unei jonci, am lăsat randa să fluture în vînt, am pierdut viteză și am șters pupa joncii atît de aproape și de încet încît unul dintre oamenii patrulei a sărit ușor pe puntea ei, apoi m-am lăsat sub vînt, am strîns din nou randa, și m-am îndreptat spre a doua joncă.

Pînă în momentul acesta nu s-a stîrnit nici un zgomot, dar, deodată, de pe prima joncă capturată de cei cu barca de somoni s-au auzit urlete. Țîșni mai întîi un strigăt, cum numai orientalii știu să scoată, urmat de un foc de pistol și alte strigăte apoi.

— S-a terminat. Le-am dat de știre celorlalți, îmi spuse George, polițistul care rămăsese și stătea lîngă mine în cocpit.

Ajunsesem acum în grosul flotei, și panica se întinse cu o viteză de necrezut. Pe punți începu viermuiala pescarilor încă pe jumătate adormiți și despuiați. Țipete și urlete de avertizare și de furie se împrăștiau pe fața apei liniștite, și de undeva cineva sufla cu mare sîrg într-o cochilie de scoică. În dreapta noastră l-am văzut pe un căpitan retezînd cu un topor parîma cu care era legat la geamandură, după care sări să-și ajute oamenii să ridice imensa și ciudata velă de treime. Dar la stînga noastră, abia acum se arătau de sub punte primele căpățîni, și am cîrmit cu Reindeer într-acolo, destul de aproape pentru ca George să poată sări la bord.

Toată flota de-acum o luase din loc. În afară de velele suplimentare, au scos indivizii și niște rame lungi, și golful era acum brăzdat în toate direcțiile de joncile puse pe fugă. Rămăsesem singur pe *Reindeer*, căutînd să pun mîna pe cea de-a treia captură. Cu prima joncă după care m-am luat nu mi-a mers deloc, fiindcă și-a întins velele și a zburat în direcția vîntului. Reușea să urce pe vînt cu cel puțin un cart mai mult decît *Reindeer* încît am acceptat să încerc un sentiment de respect pentru barca aceea greoaie. Cînd mi-am dat seama că urmărirea n-avea sorți de izbîndă, am făcut voltă, am largat randa, și am pornit cu vîntul din spate spre joncile din direcția aceea, unde avantajul nu mai era de partea lor.

Una pe care o alesesem drept pradă se legăna nehotărîtă dinaintea mea, am făcut o voltă largă pentru a o aborda blînd, dar deodată a prins și asta vîntul și a zbughit-o, creveții aceia pîrliți apucîndu-se să urle un cîntec sălbatic în vreme ce se opinteau în vîsle. Dar eram pregătit pentru o șmecherie ca asta, am venit iute în vînt. Am pus echea banda, proptindu-mă în ea cu trupul, am strîns randa, trăgînd cînd cu o mînă cînd cu cealaltă, în așa fel încît barca să-și păstreze toată forța. Cele două vîsle din tribord s-au făcut arșice și cele două bărci s-au izbit una de alta cu un troznet. Ca un braț uriaș, bombresul lui *Reindeer* a măturat o dată smulgînd catargul bont al joncii și vela imensă. A țișnit o salvă de urlete de furie. Un pescar zdravăn, cu o mutră într-adevăr cumplită, cu țeasta înfășurată cu o basma galbenă de mătase și fața însemnată urît de vărsat, înfipse un ghionder în prova lui *Reindeer* și se străduia să despartă cele două bărci încîlcite una în alta. Am stat atît cît să dau drumul fungii focului, și exact în clipa în care *Reindeer* se desprinse de cealaltă barcă și începu să rămînă în pupa ei, am sărit la bordul joncii cu o barbetă în mînă și am legat-o. Individul cu basmaua galbenă și mutra ciupită de vărsat se îndreptă amenințător spre mine, dar mi-am dus mîna în buzunarul de la șold și omul începu să șovăie. N-aveam nici un fel de armă, dar pescarii învățaseră, în silă, să fie cu mare

băgare de seamă în fața buzunarului de la șoldul unui american sadea, și pe treaba asta mă bizuisem și eu ca să-l țin pe el și echipajul lui de zurbagii la respect.

I-am ordonat să fundarisească ancora la prova, la care individul îmi răspunse :

— No sabbe !

Echipajul răspunse în același chip și, deși m-am exprimat destul de limpede prin semne, au refuzat să pricească. Cînd mi-am dat seama că era cu totul zadarnic să-mi răcesc gura de pomană cu povestea asta, m-am dus la prova, am dezlegat parîma cu mîna mea și am dat drumul ancorei.

— Patru dintre voi trec în barca cealaltă, am strigat eu, arătîndu-le cu degetul că patru dintre ei mergeau cu mine și al cincilea urma să rămînă la bordul joncii.

Basma Galbenă se făcu a șovăi, dar am repetat ordinul pe un ton amenințător, chiar mai amenințător decît aș fi vrut eu — ducîndu-mi în același timp mîna la șold. Și din nou Basma Galbenă se sperie și, cu o mutră mohorîtă, o luă înainte și alți oameni de-ai lui trecură pe *Reindeer*. Am desfăcut pe dată barbeta de la joncă, și, fără să ridic focul, m-am îndreptat spre jonca unde îl lăsasem pe George. Aici treburile s-au rezolvat mai ușor, fiindcă acum eram doi, și George avea un pistol cu care să intervină dacă lucrurile luau o întorsătură proastă. Aici, ca și în cazul joncii mele, patru chinezi au fost transferați pe slup, și unul a rămas la bord pentru a avea în grijă jonca.

Încă patru indivizi s-au adăugat pe lista mea de pasageri din cea de-a treia joncă. În timpul acesta și barca de somoni și-a strîns cei doisprezece prizonieri și a venit lîngă noi, arătînd că era încărcată din greu. Iar, ca lucrurile să fie și mai nenorocite, cum barca era mică, polițiștii și prizonierii lor stăteau atît de înghesuiți unii în alții încît primii ar fi avut doar foarte puține șanse de scăpare dacă s-ar fi stîrnit balamucul.

— Trebuie să ne ajuți, îmi spuse Le Grant.

M-am uitat la prizonierii mei care se înghesuiseră în cabină și pe capacul acesteia.

— Vreo trei pot să mai iau, i-am răspuns eu.

— Haide, fie patru, îmi propuse el, și îl iau în schimb pe Bill cu mine — Bill fiind cel de-al treilea polițist. Aici nu ai nici unde să te întorci, și dacă se ajunge la scandal, unul de-ai noștri cu doi de-ai lor ar fi taman proporția cuvenită.

S-a făcut schimbul, barca de somoni și-a ridicat vela cu spetează și o porni în josul golfului, spre smîrcurile de la San Rafael. Am ridicat și eu focul și am pornit pe urma lor cu *Reindeer*. San Rafael, locul unde urma să predăm captura noastră autorităților, era legat cu golful printr-un canal lung și încîlcit, o gîrlă de smîrc, pe unde nu se putea trece cu barca decît la vremea fluxului. Venise momentul dintre reflux și flux și, cum apele începeau să se ridice, trebuia să ne grăbim dacă voiam să nu fim nevoiți a aștepta o jumătate de zi pînă la fluxul următor.

Însă briza țărmului începu să ne lase o dată cu răsăritul soarelui, și acum se simțea doar cîte o ușoară adiere. Cei din barca de somoni au scos vîslele, în curînd am rămas departe, în pupa lor. Cîțiva chinezi stăteau în picioare în partea dinainte a cocpitului, lîngă ușa cabinei și la un moment dat, cînd m-am aplecat peste balustrada cocpitului pentru a mai strînge puțin școta focului, am simțit că cineva mă șterge ușor peste buzunarul de la șold. N-am făcut nici un gest, dar cu coada ochiului am văzut că Basma Galbenă descoperise că era gol buzunarul de care se temuse atît.

Ca lucrurile să ajungă cum nu se poate mai prost, luați cu emoțiile, în timpul cît abordasem joncile, nu mai scosese nimeni apa din *Reindeer*, și aceasta începuse să plescăie pe fundul cocpitului. Crevețarii arătară cu degetul apa și se uitară la mine întrebători.

— Aha! am făcut eu. Acu acu, toți neacă, lepede, lepede, dacă nu apă afară. Pricipit?

Nu, n-au pricipit, sau în orice caz au dat din cap în sensul ăsta, deși au turuit cît se poate de limpede între

ei pe limba lor. Am ridicat trei sau patru scînduri din punte, am scos vreo două găleți dintr-o ladă și, prin neechivoca limbă a semnelor, i-am invitat să catadicsească să se apuce de treabă. Dar au început să rîdă, vreo cîțiva s-au înghesuit în cabină și alții s-au urcat deasupra ei. Dar rîsul lor nu suna a bine. Se simțea un fel de amenințare, o răutate subliniată și de privirile lor întunecate. De cînd descoperise că buzunarul de la șold mi-e gol, Basma Galbenă devense și mai îndrăzneț, acum se foia printre ceilalți prizonieri spunîndu-le ceva cu multă convingere.

Înghițindu-mi amărăciunea, m-am aplecat în cocpit și am început să arunc apa afară. Dar abia începusem treaba cînd deodată ghiulul zbură pe deasupra capului meu, randa se umflă cu o zmucitură, întinsă de vînt și *Reindeer* se bandă pe o parte. Se ridicase briza de zi. George era cel mai ageamiu în ale mării, așa că am fost nevoit să renunț la ispol și să pun mîna pe eche. Vîntul bătea chiar dinspre Capul Pedro, dinspre munții înalți din spatele lui, și din cauza asta sufla în rafale capricioase, nu te puteai bizui pe el, o vreme sufla de umfla pînza, ca apoi să se moaie și s-o lase fluturînd alene.

Cred că George era cel mai neajutorat individ pe care l-am întîlnit eu. Pe lîngă alte cusururi, mai era și bolnav de plămîni, și știam că dacă îl las să dea apa afară s-ar fi putut să-l apuce hemoragia. Dar apa care creștea mereu m-a avertizat că ceva tot trebuia făcut. Din nou le-am spus crevețarilor să pună mîna pe găleți. Dar mi-au rîs în nas, iar cei din cabină, cu apa pînă la glezne, strigau cît îi ținea gura la cei de deasupra și vice versa.

— Cred că ai face bine să scoți pistolul și să-i convingi să dea apa afară, i-am sugerat eu lui George.

Dar el scutură din cap, arătînd cît se poate de limpede că îi era frică. Crevețarii vedeau și ei la fel de bine ca și mine cît de speriat era individul, și obrăznicia lor ajunse de nesuportat. Cei din cabină începură să dea iama prin dulapul cu mîncare, iar cei de deasupra săriră imediat jos să le țină companie celor dintîi la petrecerea ce se încinse cu pîinea și conservele noastre.

— Și ce ne pasă ! îmi spuse George sfîrșit.

Eu turbam de furie și neputință.

— Dacă-i scăpăm din mînă, atunci va fi prea tîrziu să ne mai pese. Nu-ți rămîne decît un lucru de făcut : să-i obligi să te asculte chiar în clipa asta.

Apa se ridica tot mai sus, iar rafalele de vînt, ce prevesteau briza statornică, erau tot mai puternice. Între rafale, prizonierii, care dăduseră gata mîncarea noastră pe o săptămînă, începuseră să se înghesuie cu toții cînd într-un bord, cînd în celălalt, făcînd barca să se legene ca o coajă de nucă. Basma Galbenă se apropie de mine și, arătîndu-mi satul lui de pe plaja Capului Pedro, îmi dădu să înțeleg că dacă îl întorceam pe *Reindeer* în direcția aceea și-i lăsăm pe țărm, ei, la rîndul lor, s-ar fi apucat de dat apa afară. La vremea asta apa în cabină ajunsese pînă la cușete, și așternuturile musteau. În cocpit, era de vreun picior adîncime. Cu toate acestea l-am refuzat, și am văzut după mutra lui George că era dezamăgit.

— Dacă nu te arăți cît ești de bărbat, o să se dea la noi și o să ne arunce peste bord, i-am zis eu. Mai bine dă-mi mie revolverul, dacă vrei să scapi.

— Cel mai cu cap lucru e să-i lași la țărm, se aprinse el. Eu unul nu am poftă să mă trezesc înecat de dragul unui pumn de crevețari împuțiți.

— Iar eu unul n-am poftă să mă las speriat de o mînă de crevețari împuțiți numai pentru a scăpa de înec, i-am răspuns eu furios.

— În chipul ăsta, miorlăi el, o să scufunzi barca cu noi cu tot. Și nu văd ce cîștigi.

— Fiecare cu gusturile lui, i-am replicat eu.

Nu-mi răspunse, dar vedeam că tremura de ți se făcea milă de el. Înghesuit între pescarii aceia amenințători și apa care se ridica mereu, încerca o spaimă care-l scotea din minți. Dar mai mult decît de pescari și de apă, eu mă temeam de el și de ce avea să facă împins de spaima aceea. L-am văzut aruncînd priviri pline de jind la bărcuța care venea legată după noi la pupa, așa că, la următorul interval de calm, am tras puiul lîngă *Reindeer*. În vreme ce mă îndeletniceam cu treaba asta, chipul i

se lumină de speranță, dar înainte de a-mi putea ghici intențiile, i-am găurit bărcuței fundul cu o toporișcă, și aceasta se umplu iute cu apă pînă la copastie.

— Ori plutim, ori ne ducem la fund cu toții ! i-am zis eu. Și dacă-mi dai mie revolverul, îi fac eu să scoată apa din *Reindeer* cît ai zice pește.

— Is prea mulți contra noastră, se smiorcăi el. Nu ne putem pune cu toți.

I-am întors spatele cu silă. Barca de somoni de mult nu se mai zărea, dispărînd dincolo de un mic arhipeleag cunoscut sub numele de Insulele Marine, așa că dinspre partea aceea nu mă puteam aștepta la nici un ajutor. Basma Galbenă se apropie foarte familiar de mine, bălăcindu-se prin apa cocpitului. Nu-mi plăcea mutra lui. Simțeam că zîmbetul acela îmbietor pe care încerca să și-l închipuie pe față ascundea un gînd necurat. I-am ordonat să treacă înapoi, pe un ton atît de tăios încît m-a ascultat.

— Păstrează distanța, i-am poruncit, și să nu îndrăznești să te mai apropii !

— Pen'ce ? se arătă el indignat. Eu vrut stam vorbă bun.

— Ce stam vorbă ! i-am răpuns eu amărît, fiindcă de-acum știam că înțelesese tot ce discutasem cu George. Ce stam de vorbă ? Tu nu înțelegi stam de vorbă, nu-i așa ?

Zîmbi într-un fel care-mi făcea greață.

— Da, da, eu înțelegi folte mult. Eu om cinstită.

— În regulă, i-am răspuns eu. Dacă tu înțelegi stam vorbă, atunci apucați-vă și dați apa afară, mult, mult. Și după aia stam vorbă și noi.

Individul scutură negativ din cap, în același timp arătînd cu degetul peste umăr spre camarazii săi.

— Nimic făcut. Ala oameni lău. Ei folte lău. Eu înțelege...

— Înapoi, i-am strigat eu fiindcă băgasem de seamă că mîna îi dispăruse sub bluză, și trupul i se încordase, pregătindu-se să se arunce asupra mea.

Dezamăgit, se întoarse în cabină ca să țină sfat, după cît se vedea din trăncăneala care se porni. *Reindeer* se afundase mult în apă, și începuse să se miște ca un

bușteau. Pe mare dezlănțuită, cu siguranță că s-ar fi răsturnat. Dar acum vîntul, atunci cînd se îndura să bată, venea dinspre țărm și abia dacă stîrnea o încrețitură pe fața golfului.

— Cred că mai bine ai lua-o spre țărm, rupse deodată George tăcerea, pe un ton care mă făcu să cred că teama îi împinse să se gîndească la un mod de a acționa.

— Eu nu cred la fel, i-am tăiat-o scurt.

— Îți ordon ! îmi spuse el pe un ton autoritar.

— Numai că mie mi s-a ordonat odată să duc acești prizonieri la San Rafael, i-am răspuns eu.

Discutam pe un ton ridicat și zarva ciorovăielii îi făcu pe chinezi să iasă din cabină.

— Ei bine, acum ai de gînd să te îndrepți spre țărm ?

Și asta îmi spunea tocmai George, și m-am trezit că priveam gura țevii revolverului său — a revolverului pe care îndrăznea să-l folosească împotriva mea, dar fusese prea las ca să-l îndrepte împotriva prizonierilor. Prin creier parcă mi-a trecut un fulger care m-a năucit. Dinaintea minții mi se înfățișa limpede întreaga situație, cu toate implicațiile ei : rușinea de a pierde prizonierii, lașitatea și netrebnicia lui George, gîndul că aveam să mă întîlnesc cu Le Grant și ceilalți oameni din patrulă și explicațiile boante pe care aveam să le dau, și apoi mai era și confruntarea asta în care luptasem din greu, și părerea de rău că izbînda îmi scăpa printre degete exact cînd credeam că nu mai trebuia mult ca să fie în mîna mea. Iar cu coada ochiului îi vedeam pe prizonieri înghesuindu-se în ușa cabinei și rînjind triumfători. Nu puteam înghiți una ca asta. Brațul mi-a zburat în sus, capul în jos : primul gest a făcut țeava revolverului să salte, al doilea mi-a ferit căpățîna din calea glontelui care trecu șuierînd pe deasupra. O mînă mi s-a încleștat de încheietura miinii lui George, cealaltă pe revolver. Basma Galbenă și banda lui s-au repezit spre mine. Acum ori niciodată ! Adunîndu-mi deodată toată puterea, cu un brînci brusc l-am împins pe George peste atacatori și, la fel de brusc, i-am zmucit revolverul din mînă, făcîndu-l astfel să-și piardă echilibrul. Se prăvăli drept în genunchii lui Basma Galbenă, care se poticni venind peste

el, și amîndoi se treziră bălăcindu-se în gaura ispodului, unde puntea cocpitului fusese desfăcută ca să îngăduie evacuarea apei. În secunda următoare îi țineam în raza revolverului, și creveților dezlănțuiți se făcură mici, trăgîndu-se înapoi.

Dar curînd am descoperit că era o deosebire ca de la cer la pămînt între a trage în niște oameni care te atacă și cu totul altceva să-i împuști pe unii care nu fac nimic, ci doar refuză să scoată apa din barcă. Fiindcă atunci cînd le-am poruncit să se ducă să dea apa afară nici n-au vrut să audă. I-am amenințat cu revolverul dar zadarnic, fiindcă stăteau încremeniți în cabina inundată și pe acoperișul ei și nu voiau să se miște nici în ruptul capului.

Au trecut vreo cincinprezece minute, *Reindeer* se afunda tot mai mult, în vreme ce randa flutura fără vînt. Dar dinspre țărmul Capului Pedro am zărit o dungă întunecată formîndu-se pe fața apei și pornind spre noi : era briza statornică pe care o așteptam atît de mult. Le-am strigat chinezilor și le-am arătat dunga aceea. Au întîmpinat priveliștea cu strigăte. Apoi am arătat spre velă și spre apa din *Reindeer*, și am încercat să-i fac să înțeleagă că atunci cînd briza avea să ne prindă cu toată apa aia din barcă avea să ne răstoarne. Dar mi-au rîs în nas sfidător, fiindcă știau că stătea în puterea mea să vin în vînt, manevrînd echea, și să cobor randa, în așa fel încît să las vîntul să treacă fără să se proptească în vele și să scăpăm nevătămați.

Dar eu hotărîsem altfel. Am mai redus școta randei cu vreo două picioare, am făcut o voltă cu ea și, proptindu-mă bine în picioare, m-am rezemat cu spinarea de eche. În felul acesta aveam o mînă liberă pentru manevrarea școtei și alta pentru revolver. Linia întunecată se apropia tot mai mult și-i vedeam pe toți uitîndu-se cînd la ea cînd la mine, cu o teamă pe care nu reușeau să și-o mascheze prea bine. Mintea, voința și puterea mea de rezistență erau într-o balanță și ale lor în cealaltă, iar problema era cine va putea suporta mai mult apăsarea morții iminente, fără să dea înapoi.

Apoi ne izbi vîntul. Randa se întinse făcînd să zăngăne puternic scripeții, ghiul sălta, pînza făcu burtă, iar *Reindeer* se bandă, se bandă, tot mai mult, pînă cînd

balustrada bordului de sub vînt intră în apă, puntea la fel, geamurile cabinei aşijderea, iar valurile golfului începură să treacă peste balustrada cocpitului. Barca se bandă atît de violent, încît cei din cabină căzură claie peste grămadă în cuşeta din bordul de sub vînt, unde se zvîrcoleau, se răsuceau şi se bălăceau de-a valma, cei de dedesubt fiind mai mai să se înece.

Vîntul se mai întări puţin, şi *Reindeer* se bandă mai mult ca niciodată. O clipă am crezut că era pierdută, apoi mi-am dat seama că mai avea nevoie de o rafală ca aceea să se ducă la fund. În vreme ce o ţineam sub apăsarea vîntului şi mă întrebam dacă era cazul să cedez sau nu, creveţarii începură să strige cerînd îndurare. Cred că a fost cel mai minunat sunet pe care l-am auzit vreodată. Şi atunci, abia atunci am slăbit echea şi şcota randei. *Reindeer* se redresă foarte încet şi cînd ajunse pe chilă dreaptă puntea era atît de mult sub apă încît mă îndoiam că mai putea fi salvată.

Dar prizonerii se repeziră ca nebunii în cocpit, şi se apucară să arunce apa afară cu găleţi, oale, tigăi, orice le cădea sub mînă. Era o minunată privelişte să vezi cum zbura apa aceea peste bord. Iar cînd *Reindeer* se ridică bine şi mîndru din valuri, din nou am pornit spornic, mînaţi de briză, spre ţinta noastră şi chiar în ultima clipă am trecut bancul de mîl şi am intrat în canal.

Insolenţa creveţarilor era la pămînt şi deveniseră atît de blînzi încît atunci cînd am ajuns la San Rafael puseră mîna pe parîma de remorcaj, în frunte cu Basma Galbenă. În ce-l priveşte pe George, aceea a fost ultima lui călătorie cu patrula de pescuit. Nu se omora el cu astfel de treburi, drept care socoti că o slujbă de funcţionar la ţărm era exact ce-i trebuia. În ce ne priveşte, am fost de aceeaşi părere.

REGELE GRECILOR

Alec cel Mare n-a fost niciodată prins de patrula de pescuit. Se lăuda în gura mare că nu s-a născut omul care să-l prindă pe el viu, cît despre cei mulţi care au vrut să pună mîna pe el şi mort, povestea el, nici unul

n-a reușit. Și tot el povestea că cel puțin doi polițiști din patrulă, care încercaseră să-l miruiască, sfîrșiseră ei miruiți. În consecință nu exista om care să încalce mai sistematic și cu bună știință legile pescuitului decît Alec cel Mare.

Era poreclit Alec cel Mare pentru statura lui de uriaș. Avea pe puțin un metru nouăzeci și doi înălțime, și era în aceiași măsură lat în spate și pieptos. Avea niște mușchi minunați, tari ca oțelul, și printre pescari circulau nenumărate istorii privind puterea lui nemaipomenită. Avea un spirit mîndru și dominator, pe măsura puterii lui trupești, și din pricina asta ajunsese cunoscut pretutindeni și sub un alt nume, acela de regele grecilor. Majoritatea pescarilor era formată din greci, și îl priveau cu respect și-l ascultau ca pe-un adevărat șef. Iar în calitate de conducător, era în fruntea bătăliilor lor, avea grijă să-i apere, îi scăpa din ghearele legilor cînd era la o adică, iar la vreme de nevoie îi strîngea unul lîngă altul, în jurul său. Pe vremuri, patrula de pescuit făcuse mai multe tentative încheiate dezastruos de a pune mîna pe el, iar în cele din urmă renunțase, așa că atunci cînd se zvoni că avea să vie la Benicia, așteptam cu nerăbdare să-l văd. Și n-a fost nevoie să alerg după el. Cu felul lui îndrăzneț de a fi, primul lucru pe care-l făcea cînd se arăta era să alerge el după noi. Pe vremea aceea Charley Le Grant și eu eram subordonați unui polițist de patrulă numit Carmintel, toți trei ne aflam pe *Reindeer*, pregătindu-ne de drum, cînd Alec cel Mare se săltă pe punte. Carmintel bineînțeles că-l știa, fiindcă își strînseră mîna ca niște vechi cunoștințe. Alec cel Mare nici nu ne băgă în seamă pe Charley și pe mine.

— Am venit la vale să mă apuc de pescuit sturioni vreo cîteva luni, îi spuse el lui Carmintel.

În vreme ce vorbea, ochii îi scăpărau provocatori, și am observat să polițistul lăsase privirile în jos.

— În regulă, Alec, îi spuse Carmintel pe un ton blînd. Eu n-am să te deranjez. Hai vino în cabină să discutăm lucrurile pe îndelete.

După ce-au dispărut înăuntru și au tras ușa după ei, Charley a închis încet, cu schepsis, un ochi. Dar eu eram

abia un puștan, prea crud pentru a înțelege oamenii și apucăturile lor, așa că n-am priceput ce voia să zică prin semnul acela. Dar nici Charley nu mi-a explicat, deși mi se părea mie că treaba asta nu era prea curată.

Lăsîndu-i să-și vadă liniștiți de sfatul lor, la sugestia lui Charley, ne-am urcat în schif și am tras la Debarcaderul Vechiului Vapor, unde odihnea arca lui Alec cel Mare. O arcă e un fel de barcă-locuință, deși de mici dimensiuni, foarte confortabilă, și un pescar pe Golful de Sus are nevoie de o ambarcațiune de asta în aceeași măsură în care îi trebuie plase și bărci. Eram amîndoi foarte curioși să vedem arca lui Alec cel Mare, pentru că istoria spunea că fusese scena a numeroase confruntări cumplite, și era făcută ciur de gloanțe.

Găurile le-am găsit noi, astupate cu dopuri de lemn și vopsite, dar nu chiar atît de multe pe cît ne așteptam. Charley îmi văzu privirea dezamăgită și începu să rîdă. Apoi, pentru a mă mai mîngîia, îmi relată cinstit istoria unei expediții întreprinsă asupra locuinței plutitoare a lui Alec cel Mare pentru a-l prinde, de preferință viu, și, dacă nu se putea, mort. După o luptă care a durat jumătate de zi, polițiștii s-au retras, cu bărcile ciuruite, cu un mort și trei răniți. Și cînd s-au întors a doua zi cu întăriri, n-au mai găsit decît parii de care fusese amarată arca lui Alec ; arca a stat ascunsă luni de zile în cetatea junglei acvatice de la Suisun.

— Dar de ce n-a fost spînzurat pentru crimă ? am întrebat eu. Cred că Statele Unite mai au încă destulă putere pentru a aduce pe un individ ca ăsta în fața justiției.

— S-a predat singur și a fost judecat, mi-a răspuns Charley. Procesul acesta l-a costat cincizeci de mii de dolari, și l-a cîștigat, speculînd tot felul de chestii tehnice juridice, cu ajutorul celor mai buni avocați din stat. Fiecare pescar grec de pe fluviu și-a dat și el obolul pentru procesul acesta. Alec cel Mare a catadicsit să strîngă taxele astea ca un rege. S-ar putea ca Statele Unite să fie atotputernice, fiule, dar adevărul e că Alec cel Mare e un rege în aceste State Unite, și are o țară a lui și propriii săi supuși.

— Și noi ce-o să facem cînd o să se apuce de pescuit sturioni ? O să trebuiască să-i prindă tot cu carmace chinezești.

Charley ridică din umeri.

— O să vedem ceea ce e de văzut, îmi răspunse el enigmatic.

Carmacele chinezești formează o sculă dibace, inventată de cei al căror nume îl poartă. Un sistem simplu de plute, greutăți și ancore, mii de cîrlige, fiecare pe o strună separată, sînt suspendate la o distanță față de fund între cincisprezece și treizeci de centimetri. Cel mai interesant lucru e cîrligul la o sculă de asta. Nu are contraspin, în schimb vîrful e lung și ascuțit ca un ac. Cîrligele astea sînt la numai vreo zece centimetri depărtare unul de altul, și cînd deasupra fundului spînzură vreo cîteva mii, ca un veritabil hotar, pe mai multe sute de stînjeni, devin o capcană formidabilă pentru peștii care înoată pe fund.

Și sturionul e un pește care merge scormonind ca un porc, motiv pentru care adesea e și numit peștele porc. Dacă se înțeapă în primul cîrlig de care se atinge, sturionul zvîcnește și se prinde bine în jumătate de duzină de cîrlige. Apoi, se zbate sălbatic pînă cînd culege cîrligele unul după altul în carnea lui moale ; toate trăgînd de el din diferite unghiuri imobilizează nenorocitul de pește pînă cînd moare înecat. Pentru că printr-o linie de carmace chinezești nu poate trece nici un sturion, scula asta e socotită capcană în legislația piscicolă, iar pentru că face tot ce poate pentru a extermina sturionul, e considerată ilegală de legile pescuitului.

După vizita lui Alec cel Mare au trecut mai multe zile în care eu și Charley nu l-am scăpat din ochi. Și-a remorcat arca, ocolind debarcaderul de la Solano, și a intrat în baia cea mare de la șantierul Turner. Știam că baia aceea era un loc minunat pentru prins sturioni, și eram siguri că regele grecilor acolo avea de gînd să se apuce de treabă. Mareea dădea năvală ca pe un scoc de moară în baie și la fel se retrăgea, așa încît nu se puteau lăsa, ridica sau pune carmacele chinezești decît în perioada de calm dintre flux și reflux. Drept urmare, în

aceste perioade eu și Charley ne-am ambiționat ca, pe rînd, să veghem de pe debarcaderul Solano.

Eu stăteam tolănit la soare în spatele unui stringher al debarcaderului cînd am zărit un schif părăsind țărmul celălalt și îndreptîndu-se spre largul băii. Într-o clipă eram cu binoclul la ochi urmărind fiecare mișcare din barcă. În ea erau doi oameni ; deși la mai bine de o milă, pe unul l-am recunoscut a fi Alec cel Mare, iar cînd schiful s-a întors la țărm am zărit suficient pentru ca să-mi dau seama că grecul întinsese priponul cu carmace.

— Alec cel Mare și-a întins carmacele chinezești în baie, în largul șantierului Turner, îi spuse în după-amiaza aceea Le Grant lui Carmintel.

O fugară expresie de sîciială trecu pe chipul polițistului, după care făcu, pe un ton absent : „Mda ?“ Și asta a fost tot.

Charley își mușcă buzele, încercînd să-și stăpînească mînia, și îi întoarse spatele.

— Ei, fiule, te simți în stare ? îmi aruncă el mai apoi, spre seară, taman cînd terminasem de spălat punțile lui *Reindeer* și ne pregăteam să tragem la aghioase.

Am simțit că mi se pune un nod în gît, și n-am putut decît să încuviințez dînd din cap.

— Atunci, și lui Charley îi luciră ochii într-un fel care-i trăda hotărîrea, atunci trebuie să punem mîna pe Alec cel Mare numai noi doi, eu și cu tine, și-i musai s-o facem în ciuda lui Carmintel. Ce zici, îmi dai o mînă de ajutor ?

Și după un moment de tăcere continuă :

— Treabă afurisită, dar o să fim noi în stare s-o scoatem la capăt.

— Bineînțeles că o să fim ! am adăugat cu din toată inima.

— Bineînțeles că o să fim ! întări el, după care am bătut palma pe chestia asta și ne-am dus la culcare.

Dar treaba de care ne apucasem noi nu era deloc ușoară. Pentru a obține condamnarea unui om pe motiv de branconaj trebuia să-l prindem asupra faptului, cu toate dovezile nelegiuirii în jurul lui : cîrlige, pripoane,

peşte, ba şi pe el pe deasupra. Asta însemna că trebuia să-l găbuim în larg, unde avea timp să ne pregătească una dintre acele călduroase primiri, aşa cum i se dusese vestea.

— N-avem cum s-o luăm pe ocolite, îmi spuse Charley într-o dimineaţă. Dacă reuşim să-l abordăm al nostru-i, şi nu ne rămîne decît să încercăm să-l abordăm. Haide, fiule.

Eram în barca de pescuit somoni, cum se întîlnesc pe Columbia River, pe care o folosisem împotriva creveţilor. Venise vremea calmului dintre flux şi reflux, şi îndată ce-am scos nasul de după cheul Solano l-am şi zărit pe Alec cel Mare la lucru, cercetîndu-şi pripoanele şi scoţînd peşte.

— Treci în locul meu ! îmi ordonă Charley, şi ţine cîrma chiar în pupa lui ca şi cum am merge la şantierul naval.

Am luat echea, în vreme ce Charley s-a aşezat pe bancheta din mijloc, cu revolverul alături, la îndemînă.

— Dacă individul începe să tragă, mă preveni el, aruncă-te pe fundul bărcii şi ţine cîrma de acolo, în aşa fel ca să nu-ţi fie decît mîna în pericol.

Am încuviinţat dînd din cap, după care n-am mai scos o vorbă, în vreme ce barca luneca uşor pe apă şi Alec cel Mare era tot mai aproape. Acum ajunsesem să-l vedeme cît se poate de bine, agăţînd sturionii cu gafa şi aruncîndu-i în barcă, în vreme ce tovarăşul lui mînuia priponul şi elibera cîrligele pe care le arunca din nou în apă. Cu toate astea, mai aveam încă vreo cinci sute de iarzi cînd uriaşul pescar strigă la noi :

— Ei, voi de colo, ce naiba vreţi ?

— Ţine-o aşa, îmi şopti Charley, ca şi cum nici nu l-ai fi auzit.

Au urmat cîteva minute foarte încordate. Pescarul ne cercetă aprig, în vreme ce noi lunecam apropiindu-ne de el cu fiecare secundă.

— Dacă ţineţi la pielea voastră, atunci cîrmiţi-o mai la larg ! urlă el deodată la noi ca şi cum şi-ar fi dat brusc seama cine eram şi ce căutam acolo. Dacă nu, vă curăţ.

Duse arma la umăr şi ne ţinti cu ea.

— Ei, bine, acum aveți de gînd să vă țineți mai departe ? tună el.

L-am auzit pe Charley gemînd deznădăjduit.

— Ține mai departe de ei, îmi șopti el. De data asta n-am nimerit-o.

Am împins echea și am slăbit școta, iar barca de somoni a virat vreo cinci, șase puncte. Alec cel Mare nu ne slăbi pînă cînd am ieșit din bătaia puștii, și abia atunci s-a apucat din nou de treabă.

În seara aceea, Carmintel îi spuse cam morocănos lui Charley :

— Ai face mai bine să-l lași în pace pe Alec cel Mare.

— Aha, a și venit cu lăcrămația la tine, nu-i așa ? îi aruncă Charley cu subînțeles.

Carmintel se înroși încurcat.

— Ai face mai bine să-l lași în pace, ascultă ce-ți spun, repetă el. E om periculos, și nu cîștigi nimic dacă te pui în bețe cu el.

— Mda ! făcu Charley alene. Am auzit că se cîștigă mult mai bine dacă-l lași în pace.

Era o lovitură directă la adresa lui Carmintel și după expresia de pe mutra lui se vedea că nimerise bine. Știa toată lumea că Alec cel Mare prefera să mituiască omul decît să se lupte cu el, și că în ultimii ani o groază de oameni din patrula de pescuit se înfruptaseră din banii pescarului.

— Adică vrei să spui că..., începu Carmintel pe un ton întărîtat.

Dar Charley i-o reteză scurt :

— N-am vrut să spun nimic. Dar ai auzit bine ce-am zis și dacă te simți cu musca pe căciulă atunci...

După care ridică din umeri, în vreme ce Carmintel îl mînca din ochi fără să scoată un sunet.

Într-una din zile, după ce încercasem să ne apropiem furiș de Alec cel Mare în tulbureala zorilor și nu reușisem decît să-l facem să-și descarce arma asupra noastră, Charley îmi spuse :

— Avem nevoie de un singur lucru : imaginație.

Iar după aceea, zile în șir, mi-am stors creierii ca să găsesc vreo stratagemă prin care doi oameni să-l poată

înghesui la larg și să-l prindă pe un altul care știa cum se folosește o armă și nu se întîmplase pînă acum să-l afle careva fără ea la îndemînă. Cu regularitate, ori de cîte ori se liniștea apele între fazele mareei, Alec cel Mare, fără gînd să se ascundă, cu toată îndrăzneala, ziua în amiaza mare, își întindea pripoanele. Și cel mai supărător era faptul că și ultimul pescar de la Benicia la Vallejo știa că individul ne sfida și încă plin de succes. Și ne mai sîcîia și Carmintel, care ne găsea mereu de lucru la pescarii de scrumbii de la San Pablo, așa că nu prea ne rămînea timp să ne ocupăm de regele grecilor. Dar nevasta și copiii lui Charley locuiau la Benicia, unde aveam cartierul general, așa că întotdeauna ne întorceam acolo.

— Să-ți spun eu ce ne rămîne de făcut, am glăsuit eu, după ce-au mai trecut vreo cîteva săptămîni fără nici o scofală. Să așteptăm să vină vremea apelor liniștite dintre flux și reflux și, după ce Alec cel Mare și-a întins din nou carmacele și s-a dus la țărm cu peștele, atunci ieșim și noi să punem mîna pe pripoane. Cu asta îl facem ca să piardă vreme și bani ca să-și încropească altele, iar apoi găsim noi cum să punem mîna și pe cele noi. Dacă tot nu reușim să-l punem la popreală, măcar să-l facem să renunțe. Nu-i așa ?

Charley socoti că așa o fi și spuse că nu era rea ideea. Am început să pîndim momentul. La următoarea liniștire a apelor, Alec cel Mare și-a adunat peștele din carmace și s-a dus la țărm, iar atunci am ieșit și noi cu barca de somoni. Știam cam unde sînt pripoanele după reperele de la țărm și ne-am dat seama că nu ne va fi prea greu să le dibuim. Începuse să se simtă refluxul cînd am ajuns cam pe unde socoteam noi că ar fi întinse pripoanele și am aruncat peste bord o ancoră de barcă. Avînd grijă să nu dăm ancorei prea multă parîmă, ci numai atît cît abia să atingă fundul, am tîrît-o încet după noi pînă cînd s-a înțepenit în ceva și barca s-a oprit scurt.

— L-am dibuit, strigă Charley. Haide, vino și dă-mi o mînă de ajutor să-l tragem sus.

Am tras amîndoi de parîmă pînă cînd am început să zărim ancora și de unul din brațe era prins și priponul.

Zeci de carmace criminale au prins să lucească în vreme ce ridicam ancora și începusem să ne tragem pe sfoara priponului către capătul de unde urma să începem să-l adunăm cînd deodată am auzit o bufnitură scurtă în barcă. Ne-am uitat în jur, dar n-am zărit nimic și ne-am văzut mai departe de treaba noastră. O clipă mai tîrziu o nouă bufnitură la fel și copastia dintre mine și Charley zbură în țăndări.

— Seamănă afurisit de mult cu un glonte, fiule, îmi spuse el gînditor. Alec cel Mare trage de la mare distanță. Și mai folosește și pulbere fără fum, se dumiri el după ce cercetă țărmul aflat la o milă depărtare. De asta n-auzim noi detunătura.

M-am uitat și eu la țărm, dar n-am zărit nici umbra lui Alec cel Mare, care se ascunsese, bineînțeles, între stînci, iar noi ne aflam astfel la cheremul lui. Al treilea glonte lovi fața apei, ricoșă și trecu piuind pe deasupra capetelor noastre, după care lovi din nou apa, dincolo de noi.

— Cred că e mai sănătos să spălăm putina, își dădu cu părerea Charley, fără să se înfurie. Ei, ce zici, fiule?

Și eu socoteam la fel și i-am spus că nici n-aveam nevoie de pripoanele alea. Drept urmare ne-am desprins de pripon și am ridicat randa. Îndată au încetat și gloanțele. Ne-am îndepărtat, și simțeam un fel de silă cînd ne gîndeam că Alec cel Mare rîdea de înfrîngerea noastră. Ba, mai mult decît atît, a doua zi, pe cheu, pe cînd cercetam plasele, individul a găsit cu cale să rînjească și să ne arate colții, și asta de față cu toți pescarii. Charley se cătrăni tot de supărare. Dar se stăpîni și nu-i spuse lui Alec decît că, pînă la urmă, tot o să-l azvîrle el după gratii. Regele grecilor începu să se bată cu pumnii în piept că pînă acum nimeni din patrula de pescuit n-a reușit să pună mîna pe el și nici de-acum încolo n-o să reușească, iar pescarii îl aclamau și spuneau că așa era. Începuseră să se cam încălzească cu toții și o vreme părea că o să se stîrnească tărăboi, dar Alec cel Mare se dovedi din nou suveran și-i potoli.

Și Carmintel rîse de Charley, făcînd tot felul de observații răutăcioase, obligîndu-l să se simtă caraghios.

Charley nu se lăsă cuprins de mînie, dar, luîndu-mă de-o parte, îmi spuse că tot are să pună mîna pe Alec cel Mare, chiar dacă pentru asta va fi nevoit să aștepte o viață întreagă.

— Nu știu cum am s-o fac, îmi spuse el, dar de făcut tot am s-o fac, așa cum mă vezi și cum te văd. Și nu te teme, ideea tot o să-mi vină mie la momentul potrivit.

Și la momestul potrivit a venit și ideea, și pe neașteptate. Trecuse o lună întreagă, noi băteam fluviul în sus și-n jos, și golful în sus și-n jos, fără să avem o clipă de răgaz pentru a ne ocupa de pescarul care întindea carmace chinezești în baia din fața șantierului naval al lui Turner. Tocmai trăsesem la pescăria lui Selby, în una dintre după-amieze, cînd, fără să ne dăm seama, ni se oferi și prilejul dorit. Se ivi sub chipul unui iaht neajutorat, încărcat cu oameni suferinzi de rău de mare, așa încît cu greu am priceput că era tocmai prilejul căutat. Era un iaht great în slup, și arăta neajutorat pentru că băteau niște alizee care aduceau a furtună, iar la bord nu era nici un marinar ca lumea.

Ne uitam fără prea mare interes de pe cheul lui Selby la manevrele stîngace pe care le făceau pentru a ancora iahtul și la manevrele la fel de stîngace pentru a trimite o barcă la țărm. Un individ care arăta foarte nenorocit, cu niște nădragi ponosiți pe el, ne-a aruncat barbeta și s-a săltat pe cheu, după ce aproape că reușise să umple barca cu apă în valurile furioase de la țărm. Porni împleticindu-se, de parcă și cheul s-ar fi legănat sub el, și ne-a împărtășit necazurile, adică necazurile iahtului. Singurul marinar tăvălit de valuri dintre ei, omul în care-și puseseră cu toții nădejdea, fusese rechemat la San Francisco printr-o telegramă, iar ei încercaseră să-și continue croaziera cu forțe proprii. Dar vîntul puternic și valurile dezlănțuite din Golful San Pablo îi dăduseră gata. Toți sufereau de rău de mare, nimeni nu mai știa ce e de făcut și nici nu mai era în stare să facă ceva. Așa că dăduseră buzna la pescărie, hotărîți fie să lase iahtul în plata domnului, fie să găsească pe cineva care să-l ducă pînă la Benicia. Pe scurt, știam cumva vreun marinar în stare să ducă iahtul la Benicia ?

Charley se uită la mine. *Reindeer* stătea cuminte la ancoraj. Pînă la miezul nopții nu aveam nimic de făcut în calitatea noastră de oameni ai patrulei de pescuit. Cu vîntul care bătea acum, în cîteva ore eram la Benicia, ne rămîneau cîteva ore de petrecut pe țărm și cu trenul de seară eram din nou la pescărie.

— În regulă, căpitane, îi spuse Charley disperatului iahtman care zîmbi cam în silă cînd auzi numele cu care-l onorase.

— Eu nu-s decît proprietarul iahtului, ne explică el.

L-am dus la iaht vîslind mult mai elegant decît o făcuse el venind la țărm și am văzut cu ochii noștri cît de neajutorați erau pasagerii lui. Vreo duzină de bărbați și femei și toți atît de dărîmați încît nu erau în stare nici măcar să-și manifeste recunoștința că venisem. Iahtul se legăna sălbatic și proprietarul său abia atinse puntea că se făcu ghem și ajunse la fel ca ceilalți. Nici unul dintre ei nu era în stare să ne dea o mînă de ajutor, așa că numai eu și Charley am fost nevoiți să descîlcim toate manevrele încurcate rău de tot, să ridicăm velele și să săltăm ancora.

A fost o plimbare a naibii de grea, deși am mers iute. Strîmtoarea Carquinez era o învălmășeală de spumă și pîclă, și am zburat nebunește, mînați de un vînt din spate, în vreme ce ghiul randei cele mari cînd se înfigea în valuri, cînd sălta pînă la ceruri. Dar celor de pe iaht nu le mai păsa. Nu le mai păsa de nimic. Doi sau trei, între care și proprietarul, zăceau lați în cocpit, tremurînd din toate mădularele cînd iahtul gonea, sălta pe creste și se prăbușea ametitor între valuri, iar în perioadele de răgaz aruncau priviri pline de jind către țărm. Ceilalți stăteau claie peste grămadă, pe tot felul de perne pe podeaua cabinei. Cînd și cînd, cîte unul dintre ei gemea, dar în cea mai mare parte a timpului zăceau fără vlagă, de parcă ar fi fost morți ca toți morții. Cînd golful mai cîștigă lărgime, în dreptul șantierului lui Turner, Charley o luă mai pe lîngă mal, căutînd apele ceva mai liniștite. De-acum se vedea și Benicia și noi despicam o mare destul de liniștită comparativ cu cea de dinainte,

cînd, deodată, dinainte începu să danseze un fleac de barcă ce abia se zărea, chiar pe direcția noastră de mers. Era perioada apelor liniștite dintre reflux și flux. Eu și Charley ne-am uitat unul la altul. N-am scos nici unul o vorbă, dar brusc iahtul începu să ofere cel mai uimitor spectacol, făcînd volte și luînd benzi de parcă la timonă ar fi fost cel mai ageamiu dintre toți ageamii. Un marinar avea ce se distra. După toate aparențele părea să fie vorba de un iaht mînat de furtună care zbura bezmetic prin golf, doar din cînd în cînd ascultînd și de timonă, într-un efort disperat de a ajunge la Benicia.

Proprietarul iahtului uită într-atît răul de mare încît pe chipul lui se putea citi îngrijorarea. Fleacul acela de barcă deveni tot mai mare și mai mare, pînă am reușit să-i distingem pe Alec cel Mare și tovarășul său, pe cînd tocmai luaseră o voltă din funia priponului la un tachet și acum se opriseră din treabă pentru ca să rîdă de noi. Charley își trase pălăria de mușama pe ochi, eu i-am urmat exemplul, deși încă nu dibuisem exact ideea care-i clocise în minte și pe care voia s-o pună în aplicare.

Am ajuns împroșcînd spumă în traversul bărcii lor, atît de aproape încît, cu tot vuietul vîntului, puteam auzi glasurile lui Alec cel Mare și tovarășului său care strigau spre noi cu tot disprețul pe care-l pot nutri oamenii mării, de meserie, față de niște bieți amatori, mai ales cînd amatorii ăștia se mai fac și de baftă. Am trecut ca fulgerul pe lîngă pescari, și nu s-a întîmplat nimic. Charley a zîmbit cînd a văzut dezamăgirea zugrăvită pe chipul meu, și atunci mi-a strigat :

— Fii gata să manevrezi ghiul randei !

Puse cîrma banda, și iahtul făcu ascultător volta. Pînza randei se muie și începu să atîrne în jos, apoi brusc zbură pe deasupra capetelor noastre, urmată de ghiu și se întinse bubuind cînd se poticni în scripetele lunecător. Iahtul aproape se culcă cu totul pe o parte, pasagerii doborîți de răul de mare scoaseră un urlet asurzitor cînd fură măturați de pe podeaua cabinei și aruncați claie peste grămadă în cușetele din babord. Dar deocamdată n-aveam timp de ei. După ce făcu volta complet, iahtul veni în vînt cu velele fluturînd și se așeză pe chilă

dreaptă. Mai aveam însă ceva viteză și chiar în drumul nostru era barca. L-am văzut pe Alec cel Mare aruncîndu-se peste bord, iar pe tovarășul lui sărind să se apuce de bompresul nostru. Apoi se auzi și troznetul cînd am izbit barca, și o serie de bufnituri și hîrșcîieli pe cînd trecea pe sub chila noastră.

— Cu asta s-a dus și pușca, l-am auzit pe Charley mormăind în vreme ce sărise pe punte pentru ca să-l vadă pe Alec cel Mare, aflat acum undeva în pupa noastră.

Vîntul și valurile din față ne-au oprit îndată înaintarea, și am început să fim împinși înapoi către locul unde fusese barca de pescuit. Căpățîna cu păr negru și chipul smolit al lui Alec cel Mare se iți la o întindere de mînă de noi, și, fără să bănuiască deocamdată nimic, furios nevoie mare pe stîngăcia acelor marinari ageamii, după cum credea el, se lăsă ridicat la bord. Și abia își mai trăgea sufletul, fiindcă se scufundase adînc și stătuse destul de mult sub apă pentru ca să scape de chila noastră.

Dar, spre consternarea și uimirea proprietarului iahtului, în clipa următoare Charley era grămadă peste Alec cel Mare în cocpit, iar eu îl ajutam să-i pună cătușele. Proprietarul se bîțiia ca un apucat în jurul nostru și ne cerea să-i explicăm despre ce era vorba, dar în clipa aceea tovarășul lui Alec cel Mare tocmai se tîrîse la prova, trăgîndu-se de pe bompres și se uita cu teamă peste balustradă la cele ce se petreceau în cocpit. Însă brațul lui Charley îl prinse fulgerător de gît și omul ateriză pe spate lîngă Alec cel Mare.

— Cătușe ! urlă Charley și eu i le-am întins în grabă.

Barca avariată se bălăngănea alene, la mică distanță de noi în partea din vînt. M-am apucat să manevrez școta randei, în vreme ce Charley apucă timona și îndreptă iahtul spre barcă.

— Indivizii ăștia sînt de mult certați cu legea, îi explică el proprietarului care mai era încă furios. Sînt cei mai statornici braconieri ,încălcînd legile pescuitului și vînatului. I-ați văzut prinși asupra faptului și să vă

așteptați să fiți citați ca martori ai acuzării cînd va începe procesul.

În vreme ce le explica treaba asta, el făcu o voltă și abordă barca. Parîma priponului se rupsese, dar o bucată din ea se tîra încă în urmă. Charley recuperă vreo patruzeci, cincizeci de iarzi și scoase la iveală un pui de sturion, prins într-un ghem de carmace, reteză cu cuțitul bucata aceea de parimă și o aruncă în cocpit lîngă prizonieri.

— Și iată și dovezile, proba numărul 1, pentru cei de față. Priviți-o cu atenție ca s-o puteți identifica în fața tribunalului, menționînd și locul și momentul în care au fost prinși făptașii.

După care, triumfători, ne-am îndreptat spre Benicia, iahtul nu mai făcea volte la întîmplare și nu mai lua benzi, regele grecilor stătea legat fedeleș în cocpit, pentru prima dată în viața lui prizonier al patrulei de pescuit.

RAID ASUPRA BRACONIERILOR DE STRIDII

Charley Le Grant și cu mine eram de acord că dintre toți oamenii patrulei de pescuit, sub oblăduirea cărora lucrasem în diverse perioade, tot Neil Partington era cel mai bun. Era un om de cuvînt și nu-i lipsea curajul ; pe cînd lucram sub mîna lui ne cerea deplină ascultare, dar în același timp relațiile dintre noi constau într-un fel de camaraderie nesilită și ne îngăduia o libertate de mișcare cu care nu fusesem obișnuiți, așa după cum va reieși și din această povestire.

Familia lui Neil locuia în Oakland, localitate așezată pe malul Golfului de Jos, și de la San Francisco nu aveai mai mult de șase mile pînă acolo pe apă. Într-una din zile, pe cînd cerceta cum stăteau lucrurile cu crevețarii de la Capul Pedro, Neil primi vestea că nevastă-sa era foarte rău bolnavă, și în același ceas *Reindeer* gonea spre Oakland, mînată de un vînt îndesat de nord-vest, dinspre pupa. Am luat-o în sus, pe Estuarul Oakland și am ancorat. În următoarele cîteva zile, în timp ce Neil

era pe mal, am mai întins greementul iahtului, am cercetat starea balastului, am răzuit tot ce-am putut, făcînd iahtul lună.

Dar după ce-am terminat și cu treaba asta, timpul petrecut în așteptare a început să ne apese. Nevasta lui Neil era prinsă de o boală foarte periculoasă și, după cîte se părea, avea să mai zacă așa o săptămînă, ca să depășească momentul de criză. Eu și Charley băteam docurile, tot întrebîndu-ne ce naiba să facem, și uite așa am dat peste flota de stridii aflată la cheul orașului Oakland. În general erau niște ambarcații bine întreținute, îngrijite, făcute anume pentru viteză și vremea rea, și ne-am așezat pe marginea cheului și am început să le cercetăm.

— Bună recoltă, după cîte-mi dau seama, îmi spuse Charley arătîndu-mi grămezile de stridii, alese după trei mărimi, care se vindeau pe punțile ambarcațiilor.

Negustorii trăgeau acum cărucioarele cu spatele spre marginea cheului, și după tîrguiala și zarva tocmelii am reușit chiar și eu să aflu prețul de vînzare al stridiilor.

— Barca aia are la bord stridii de cel puțin două sute de dolari, am calculat eu cu voce tare. Mă întreb cam cît le-o fi luat ca să le adune ?

— Trei, patru zile, îmi răspunse Charley. Pentru doi oameni nu e chiar rău cîte douăzeci și cinci de dolari de fiecare pe zi.

Ambarcația despre care vorbeam, *Fantoma*, stătea la ancoră chiar în fața noastră. Tot echipajul era format numai din doi oameni. Unul arăta cam bondoc, lat în umeri, cu niște brațe uimitor de lungi, ca la gorile, în vreme ce celălalt era înalt, bine proporționat, cu niște ochi albaștri luminoși și o chică de păr negru, lins. Combinația asta între culoarea ochilor și a părului era atît de neobișnuită încît eu și Charley am adăstat prin preajmă mai mult decît avusesem de gînd.

Și ne-a prins bine. Lîngă noi s-a ivit un domn mai în vîrstă, bine legat, după îmbrăcăminte și felul de a se purta aducea a prosper comerciant. S-a oprit și se uita la puntea *Fantomei*. Părea să fie furios, și cu cît se uita mai mult cu atît devenea mai furios.

— Acelea sînt stridiile mele ! exclamă el în cele din urmă. Știu că-s ale mele. Ați dat iama în crescătoria mea și le-ați luat cu japca !

Cei doi de pe *Fantoma*, înaltul și bondocul, ridicară privirile către el.

— Salutare, Taft, îi aruncă bondocul, cu o familiaritate obraznică — oamenii golfului îl porecliseră Miriapodul, din cauza brațelor lungi. Salutare, Taft, repetă el pe același ton obraznic. Care-i pricina că te-ai apucat de urlat ?

— Alea-s stridiile mele, asta ziceam. Le-ați furat din crescătoria mea.

— Al dracului de deștept mai ești, așa-i ? îi răspunse Miriapodul rînjind. Așa de deștept încît ești în stare să spui care-s stridiile tale oriunde le-ai vedea ?

— După cîte știu eu, interveni lunganul, stridiile-s stridii oriunde, și în tot golful sînt cam toate la fel, și nu numai aici, ci prin toată lumea asta-s la fel, dacă e s-o luăm așa. N-avem chef să ne ciorovăim cu dumneata, domnule Taft, dar n-avem chef să te auzim trăncănind că stridiile astea-s ale dumitale și noi sîntem niște hoți pînă cînd nu dovedești că-i așa.

— Știu bine că-s ale mele, sînt în stare să pariez pe viața mea ! mîrîi domnul Taft.

— Dovedește ! îl stîrni lunganul, căruia, după cum am aflat mai tîrziu, i se spunea Delfinul, datorită dibăciei în ale înotului.

Domnul Taft ridică neputincios din umeri. Bineînțeles că nu avem cum dovedi că stridiile acelea îi aparțineau, oricît de sigur ar fi fost de treaba asta.

— Aș da o mie de dolari numai să vă știu dincolo de gratii ! le strigă el. Sînt în stare să pun la bătaie cîte cincizeci de dolari de fiecare dintre voi numai să vă văd popriți și judecați o dată.

Un urlet de veselie se stîrni la bordul bărcilor, fiindcă și ceilalți braconieri auziseră discuția.

— Se cîștigă bine cu stridiile ! remarcă plin de răceală Delfinul.

Domnul Taft le întoarse supărat spatele și se îndepărtă. Cu coada ochiului, Charley băgă de seamă încotro

o luase. Cîteva minute mai tîrziu, după ce omul dădu colțul și nu se mai zări, Charley se ridică în picioare. I-am urmat exemplul, și am luat-o la picior în direcția opusă.

— Haide, dă-i cărbuni ! îmi șopti Charley cînd am ajuns destul de departe ca să nu ne mai vadă nmeni din flota de stridii.

Deîndată am schimbat direcția, și am tot ocolit, alergînd în susul și-n josul străzilor pînă cînd dinainte s-a conturat silueta masivă a domnului Taft.

— Am de gînd să-l întreb în legătura cu recompensa aia, îmi explică Charley, în vreme ce ne apropiam destul de iute de proprietarul crescătoriilor de stridii. Neil mai întîrzie pe aici o săptămînă, și în vremea asta trebuie să facem și noi ceva, nu-i așa ? Ce zici ?

— Bineînțeles, bineînțeles ! întări domnul Taft după ce Charley se recomandă și-i explică motivul venirii. În fiecare an banditii ăia mă fură de mii de dolari și aș fi bucuros să le sparg gașca cu orice preț, da, dom'le, cu orice preț. Așa cum am zis, dau cincizeci de dolari de cap de bandit și încă socotesc că nu e prea mult. Mi-au jefuit crescătoriile, mi-au dărîmat semnele de hotar, mi-au înspăimîntat paznicii și anul trecut mi-au și ucis unul dintre ei. N-am reușit să aduc dovada vinovăției lor. Au operat noaptea, pe întuneric. Nu m-am ales decît cu un paznic mort, fără să am nici o dovadă în mînă. Detectivii n-au fost în stare de nimic. Nimeni n-a putut să se descurce cu indivizii ăștia. N-am reușit să arestăm nici măcar unul dintre ei. Așa că... ăăă... domnule... Cum spuneați că vă numiți ?

— Le Grant ! îi răspunse Charley.

— Și așa cum spuneam, domnule Le Grant, îți sînt foarte îndatorat pentru ajutorul pe care vrei să mi-l oferi. Și aș fi bucuros, cît se poate de bucuros, să colaborez cu dumneata în orice chip. Paznicii și ambarcațiile mele îți stau la dispoziție. Vino la birourile mele din San Francisco oricînd, sau dă-mi un telefon pe cheltuiala mea. Și nu te zgîrci dacă trebuie să cheltuiești. Cheltuielile le suport eu, indiferent care or fi, atîta vreme cît sînt rezonabile. Situația pentru mine a ajuns disperată,

și trebuie făcut ceva să vedem dacă crescătoriile acelea sînt ale mele sau ale șleahtei ăsteia de bandiți.

După ce-l văzu pe domnul Taft urcat în trenul lui spre San Francisco, Charley îi spuse :

— Ei, și acum să mergem să vorbim cu Neil.

Neil Partington nu numai că nu ridică nici un fel de piedică în calea expediției noastre, ci, din contra, se dovedi de mare ajutor. Eu și Charley habar nu aveam de industria asta de creștere a stridiilor, în vreme ce mintea lui Neil era o adevărată enciclopedie în privința asta. În plus, cam într-un ceas, tot el a știut de unde să dibuie un puștan grec, de vreo șaptesprezece, optsprezece ani care cunoștea toate dedesubturile braconajului la stridii.

Acum n-ar fi rău să arăt că noi, cei din patrula de pescuit, într-un fel eram liberi profesioniști. În vreme ce Neil Partington avea funcția de polițist cu depline drepturi și primea salariul regulat, eu și Charley, care nu eram decît ajutoarele lui, nu primeam decît ceea ce cîștigam cu mîna noastră, adică un anumit procent din amenzile puse asupra celor care nesocoteau legile pescuitului și fuseseră condamnați pentru treaba asta. De asemenea, orice recompensă ne ieșea în cale a noastră era. I-am propus lui Partington să împărțim și cu el ce vom dobîndi de la domnul Taft, dar polițistul nici n-a vrut să audă. Ne-a mărturisit că era cît se poate de fericit dacă putea să ne fie și el de folos cu ceva pentru că și noi îl ajutasem pe el de atîtea ori.

Am ținut un lung consiliu de război, și ne-am fixat cam următoarea cale de acțiune. În Golful de Jos, mutrele noastre nu erau deloc cunoscute, dar cum despre *Reindeer* se știa destul de bine că aparținea patrulei de pescuit, puștiul grecul pe care-l chema Nicholas, și eu urma să vînturăm apa cu o barcă care să nu bată cu nimic la ochi să ne îndreptăm spre insula Asparagus și să ne alăturăm flotei braconierilor de stridii. După cum ne vorbea Nicholas despre zonele crescătorilor și metodele de braconaj, s-ar fi putut să dăm de braconieri chiar cînd jefuiesc stridiile și, în același timp, să și punem mîna pe ei. Charley urma să rămînă pe mal, îm-

preună cu paznicii domnului Taft și o poteră de polițiști, ca să ne ajute la momentul potrivit.

— Barca am găsit-o, ne spune Neil, la sfîrșitul discuțiilor, un slup vechi și aiurit care zace la Tiburon, în partea cealaltă a golfului. Tu și Nicholas vă duceți acolo cu feribotul, îl închiriați pe mai nimic, și o luați de-a dreptul spre creșcătoriile de stridii.

Două zile mai tîrziu, la despărțire, Neil ne spuse :

— Baftă, măi băieți. Nu uitați că aveți de-a face cu niște oameni primejdioși, așa că fiți cu băgare de seamă.

Eu și Nicholas am reușit să închiriem barca destul de ieftin. Și, în vreme ce ridicam velele și ne apuca cîte o criză de rîs, am fost de acord amîndoi că aveam de-a face cu o barcă mai bătrînă și mai aiurită decît ni se spusese. Era o ambarcație mare, cu fundul plat, cu oglindă dreaptă la pupa, greată în slup, cu un catarg care se bălăbănea, straiurile și sarturile slăbite, niște vele amărîte, scoțe și fungi putrezite, puturoasă la manevră, greu de făcut volta cu ea, și în plus puțea cumplit a catran, ciudat maclavais cu care fusese năclăită peste tot, de la etravă la pupa, de la capacul cabinei la scîndura derivorului. Și, ca să pună moț la toate, cu litere mari, albe, pe toată lungimea bordului, de fiecare parte scria : *Maggie Catran.*

Călătoria de la Tiburon la insula Asparagus a fost veselă și fără evenimente ; am ajuns la destinație în după-amiaza zilei următoare. Flota braconierilor de stridii, cu vreo douăsprezece ambarcații, stătea la ancoră în locul numitul Vadul Părăsit. *Maggie Catran* se înfipsese, plescăind într-o parte și-n alta, drept în mijlocul lor, împinsă de o briză ușoară, și toți au ieșit pe punte să ne admire. Eu și Nicholas ne-am molipsit și noi de la spiritul aiuritei ambarcații și o conduceam ca niște ageamii sadea.

— Ce-o mai fi și arătarea asta ? strigă unul.

— Dacă ghicești, a ta-i ! îi răspunse altul.

— Zău că asta-i chiar arca cea bătrînă, să fiu al naibii, dacă nu ! se strîmbă de rîs Miriapodul de pe puntea *Fantomei.*

— Hei, voi cei de pe cliper ! ne strigă un alt șmecher de hîtru. Care-i portul de baștină ?

N-am luat glumele lor în seamă și, ca niște agiamii sadea, ne-am prefăcut că *Maggie Catran* ne solicita întreaga atenție. Am executat volta frumos, în partea din vînt a *Fantomei* și Nicholas a alergat la prova să lase ancora. După toate aparențele era o minune de neîndemînare felul în care lanțul se încurcase de tot și nu îngăduia deloc ancorei să atingă fundul. Și, după cîte se vedea, și eu și Nicholas păream grozav de tulburați în vreme ce ne chinuiam să-l descîlcim. În orice caz, am reușit să-i păcălim pe baconierii care se distau de nu mai puteau văzîndu-ne în ce belea intrasem.

Dar lanțul nu voia să se descurce nici să-l tai și, încurajați de tot felul de sfaturi date în bătaie de joc, am derivat spre *Fantoma* în care ne-am încurcat, bompresul acesteia din urmă găsise cu cale să-și croiască drum prin randa noastră în care făcu o gaură cît o ușă de hambar. Miriapodul și Delfinul se tăvăleau de rîs pe cabină și ne-au lăsat să ne descurcăm cum om putea din beleaua asta.

În cele din urmă, am reușit, după un adevărat spectacol de ageamii în ale marinăriei, și am descîlcit noi și lanțul ancorei, lăsînd la apă de data asta vreo trei sute de picioare lungime. Cum nu erau decît vreo zece picioare de apă sub chilă, lungimea lanțului îngăduia bărcii noastre să se rotească pe un cerc cu diametrul de șase sute de picioare, perimetru în care puteam ușor da peste cel puțin jumătate din flotă.

Cum vremea era bună, braconierii de stridii stăteau frumos la ancoră cu garlin scurt, așa că într-un glas toți protestară în fața nepriceperii noastre care ne îmboldise să lăsăm cu nechibzuială lanțul atît de lung. Și nu numai că au protestat, dar ne-au obligat să virăm lanțul lăsînd doar treizeci de picioare la apă.

După ce i-am încredințat suficient de nepriceperea noastră, eu și Nicholas am coborît în cabină ca să ne felicităm și să ne pregătim masa. Abia am terminat de mîncat că o barcă se lipi de bordul lui *Maggie Catran*, și pe bord se auzi tropăit greu de picioare. Pe ușa cabinei se ivi mutra de brută a Miriapodului, după care individul coborî în cabină, urmat de Delfin. Înainte de a apuca ei

să-şi găsească loc pe o cuşetă, altă barcă se izbi de bord, apoi alta, apoi alta, pînă cei ce se strînseră în cabină ajunseră să prezinte toată flota.

— De unde aţi manglit vechitura asta de covată ? întrebă un dolofan păros, cu nişte ochi răi şi trăsături de mexican în el.

— N-am manglit-o, îi trînti Nicholas, răspunzîndu-i pe înţelesul lor ca să-i convingă că de fapt o furasem pe *Maggie Catran*. Şi chiar dacă, ei, ce-i cu asta ?

— Doar atît că gustul vostru mă dă gata ! mîrîi mexicanul. Mai bine ajung să putezesc pe ţărm decît să pun laba pe o copaie ca asta care nu-i bună de nimic.

— De un' să ştim noi treaba asta înainte de a o pune la încercare ? se miră Nicholas, cu atîta nevinovăţie că stîrni rîsul. Şi cum faceţi rost de stridii ? se grăbi el să-i întrebe. Vrem şi noi să ne umplem barca.

— Şi la ce vă trebuie voua stridii ? întrebă Delfinul.

— Ca să le facem cadou la prieteni, 'mnenţeles ! îi replică Nicholas. Doar asta faceţi şi voi cu ale voastre bănuiesc.

Vorbele lui stîrniră altă furtună de rîsete şi, pe măsură ce musafirii noştri se arătau tot mai cumsecade, ne dădeam seama că în mintea lor nu plutea nici o umbră de bănuială în privinţa identităţii şi misiunii noastre.

— Ia ascultă, nu te-am văzut parcă zilele trecute pe cheul de la Oakland ? mă luă pe nepregătite Miriapodul.

— Cam da ! i-am răspuns eu cu îndrăzneală, luînd taurul de coarne. Tocmai vă cîntăream şi ne gîndeam dacă să ne apucăm de pescuit stridii sau nu. După cîte am socotit eu, e o meserie destul de bună, aşa că ne-am apucat şi noi de ea. Da' asta, m-am grăbit eu să adaug, dacă nu vă e cu supărare.

— Acuma să-ţi spun şi eu că una şi cu una fac două, îmi răspunse el. Adică trebuie să te faci luntre şi punte şi să te căpătuieşti cu o barcă mai ca lumea. N-o să suportăm noi să ajungem de rîsul lumii cu o hardughie ca asta. Priceput ?

— 'Nenţeles, i-am răspuns eu. Îndată ce vindem nişte stridii ne gătim de groază.

— Şi dacă vă arătaţi băieţi curaţi şi aşa cum trebuie, continuă el, ei bine, puteţi merege cu noi. Dar dacă nu

— și aici vocea îi deveni dură și amenințătoare — păi atunci o să aveți parte de cea mai nenorocită zi din viața voastră. Priceput ?

— 'Nențeles, i-am zis eu.

După predica asta și alte avertismente și sfaturi cam de același gen, discuția deveni generală, și astfel am aflat că taman în noaptea aceea urma să prădăm crescătoriile. După vreo oră de ședere, pe cînd se urcau în bărcile lor, ne-au invitat și pe noi să mergem cu ei asigurîndu-ne că : „Cu cît mai mulți, cu atît mai vesel."

— L-ai băgat de seamă pe individul acela mărunt, cu mutră de mexican ? mă întrebă Nicholas după ce toți ceilalți se depărtaseră îndreptîndu-se spre navele lor. E Barchi, din Banda Veselilor, iar individul care a venit cu el e Skilling. Amîndoi au ieșit pe cauțiune de la pîrnaie, cîte cinci mii de dolari de fiecare.

Auzisem de Banda Veselilor și mai înainte, o șleahtă de huligani și criminali care terorizau regiunea de coastă de la Oak. Două treimi dintre ei se aflau de obicei în pușcărie, acuzați de nelegiuiri care mergeau de la sperjur, la măsluire de urne electorale și pînă la crimă.

— Ăștia nu sînt braconieri de stridii obișnuiți, continuă să povestească Nicholas. Vin și ei cînd le tună, ca să-și încropească vreo cîțiva dolari. Dar de ăștia să ne păzim mai tare.

Am stat în cocpit și am discutat amănuntele planului nostru pînă cînd a trecut de unsprezece, și atunci am auzit zgomot de vîsle de la o barcă venind din direcția *Fantomei*. Am coborît și noi schiful, am aruncat în el cîțiva saci și ne-am pus pe vîslit. Am descoperit că toate schifurile se adunau acolo, intenția fiind aceea de a jefui terenurile crescătoriei în corpore.

Spre surprinderea mea, am văzut că în locul unde am aruncat ancora apa dacă avea un picior adîncime, acolo unde de obicei avea zece. Era la vremea celui mai mare reflux din iunie, pe lună plină, și cum apele mai aveau să curgă încă vreo oră și jumătate, mi-am dat seama că zona noastră de ancoraj va deveni uscat înainte de a se opri retragerea apelor.

Terenurile de stridii ale domnului Taft erau la trei mile depărtare și, vreme îndelungată, am vîslit pe tăcute în siajul celorlalte bărci, din cînd în cînd punîndu-ne pe uscat și atingînd mereu fundul cu vîslele. În cele din urmă, am dat de mîl moale peste care erau numai doi inci de apă, prea mică pentru bărci, dar braconierii au sărit deîndată în apă și tot trăgînd și împingînd bărcile acela cu fundul plat, am continuat să înaintăm.

Luna plină era în parte voalată de straturi de nori de înaltă altitudine, dar piraţii își găseau drumul cu o pricepere născută dintr-o îndelungată experiență. După ce ne-am bălăcit astfel în mîl vreo jumătate de milă, am dat de un canal adînc, și am luat-o în susul lui, de-o parte și de cealaltă zărind bancurile cu stridii moarte. În cele din urmă, am ajuns și la terenurile de recoltare. De pe unul din bancuri, doi oameni au strigat la noi și ne-au amenințat ca să ne îndepărtăm. Dar Miriapodul, Delfiunl, Barchi și Skilling au luat-o înainte, urmați de noi toți ceilalți, cel puțin treizeci de oameni, în cincisprezece bărci, care au început să vîslească drept spre paznici.

— Mai bine a-ți sterge-o de aici, le spuse Barchi amenințător, că altfel o să vă găurim pielea atît de rău că n-o să mai plutiți nici în melasă, darămite în apă.

Prudenți, paznicii s-au retras din fața unei forțe atît de covîrșitoare, și au început să tragă la vîsle de-a lungul canalului către partea unde trebuia să fi fost țărmul. Pe deasupra, menirea lor în plan era să se retragă.

Am înfipt prova bărcilor în partea dinspre țărm a unui banc mare și toată lumea, cu saci în mînă, s-a împrăștiat și a început să adune stridii. Din cînd în cînd, vălul de nori se mai subția în dreptul lunii și reușeam să distingem destul de bine stridiile cele mari. Cît ai zice peşte, sacii erau umpluți, și cărați la bărci, de unde erau luați alții goi. Eu și Nicholas ne întorceam adesea la barcă încărcați cu neînsemnata noastră povară, dar de fiecare dată ne trezeam că unii dintre braconieri veneau sau plecau de la bărci.

— Nu contează, îmi spunea Nicholas, nu ne grăbim. Cînd o să ajungă să culeagă stridiile tot mai departe, o să le trebuiască tot mai mult timp ca să le care. Atunci o să

așeze sacii în picioare, unde se află, ca să-i stringă abia cînd s-o mai ridica fluxul și se va putea ajunge la ei cu bărcile.

Dar a trecut mai bine de jumătate de oră pînă cînd fluxul a început să se facă simțit și atunci lucrurile s-au petrecut întocmai. Lăsîndu-i pe pirați să-și vadă de treaba lor, ne-am furișat spre bărci. Una cîte una, fără zgomot, le-am dat la apă și le-am legat laolaltă, formînd un fel de flotilă cam greu de manevrat. Și tocmai cînd împingeam și ultima barcă, chiar a noastră, a dat peste noi unul dintre oameni. Era Barchi. Cu privirea lui ageră, înțelese dintr-o ochire situația și se repezi spre noi, dar ne-am îndepărtat, opintindu-ne o dată zdravăn în vîsle și l-am lăsat bălăcindu-se în apa care-i trecea de cap. Îndată ce reuși să se salte din nou pe banc, ridică glasul și dădu alarma. Am început să vîslim din răsputeri, dar, cu atîtea bărci după noi, înaintam foarte încet. Dinspre banc se auzi un pocnet de pistol, apoi al doilea și al treilea, după care urmă o adevărată salvă. În jurul nostru au început să plouie gloanțele, dar luna era acoperită acum de nori groși și în bezna aceea se trăgea orbește. Numai printr-o întîmplare ne-ar fi putut nimeri.

— Tare bine ar fi să avem o șalupă cu aburi, am zis eu gîfîind.

— Eu mai bine aș zice să nu apară luna asta, spuse Nicholas gîfîind la fel.

Treaba merge tare încet, dar fiecare lovitură de vîslă ne împingea mai departe de bancul acela și mai aproape de țărm, pînă cînd, în cele din urmă, nu se mai auzi nici o împușcătură, iar cînd luna se arătă din nori, eram prea departe ca să mai fim în primejdie. Curînd după aceea am răspuns la strigătele care se auzeau dinspre mal și două bărci mari, fiecare cu cîte trei perechi de vîslași, țîșniră către noi. Mutra atît de mult așteptată a lui Charley se aplecă spre noi și ne apucă pe amîndoi de mînă în vreme ce striga :

— Frumoșilor, frumoșilor ! Amîndoi !

După ce flotila aceea ajunse la țărm, eu, Nicholas și un paznic am trecut la ramele unei bărci mari, în vreme ce Charley trecu la cîrmă. Celelalte două bărci mari

veneau în urma noastră. Cum de data asta luna se ridicase şi-şi împrăştia lumina strălucitoare, i-am zărit cu uşurinţă pe piraţii de stridii cocoţaţi pe bancul lor singuratic. Pe cînd ne apropiam, ne-au întîmpinat cu o salvă de focuri de revolver, ceea ce ne-a făcut să ne retragem iute dincolo de raza lor de bătaie.

— Acum avem vreme berechet, spuse Charley. Fluxul urcă repede, şi cînd o să le ajungă apa la gît n-o să mai aibă ei nici un chef să ne înfrunte.

Aşa că ne-am rezemat de vîsle şi am aşteptat ca fluxul să-şi facă datoria. Piraţii erau la ananghie : din cauza refluxului puternic de mai înainte, acum apele dădeau năvală ca pe un scoc de moară, şi nici cel mai dibaci înotător din lume n-ar fi fost în stare să le ţină piept şi să parcurgă cele trei mile pînă la iahturi. Între piraţi şi ţărm eram noi, împiedicîndu-i să scape în direcţia aceea. Pe de altă parte, apa se ridica repede deasupra bancului, şi era vorba doar de cîteva ceasuri pînă cînd apa le va trece peste capete.

Dăinuia un calm minunat şi, la lumina strălucitoare a lunii, îi urmăream prin binoclurile noastre de noapte şi-i povesteam lui Charley călătoria noastră cu *Maggie Catran*. Se făcu şi ora unu, apoi două, şi piraţii se adunaseră ciotcă pe creasta bancului, stînd pînă la brîu în apă.

— Uite asta dovedeşte ce mare lucru e imaginaţia, spuse Charley. Taft încearcă de ani de zile să pună mîna pe ei, dar s-a repezit la ei ca un taur şi n-a reuşit nimic. Noi ne-am pus mintea la contribuţie...

Exact atunci am auzit un uşor pleoscăit în apă, am ridicat mîna ca să se facă linişte, m-am întors şi am arătat spre nişte cercuri pe faţa apei care se lărgeau mereu. Nu erau la mai mult de cincizeci de picioare de noi şi la lumina lunii am zărit o căpăţînă neagră şi un umăr alb. Scoţînd un fornăit speriat, urmat de zgomotul expiraţiei subite, capul şi umărul dispărură sub apă.

Am tras de cîteva ori la vîsle şi ne-am lăsat purtaţi de curent. Patru perechi de ochi cercetau acum faţa apei, dar nu s-a mai văzut nici o încreţitură, şi nici n-am mai zărit vreo urmă, nici căpăţîna neagră, nici umărul alb.

— E Delfinul, ne spuse Nicholas. Abia la lumina zilei am fi putut să punem mîna pe el.

Pe la trei fără un sfert, piraţii dădură primele semne că se cam muiaseră. Am auzit strigăte de ajutor, mai ales glasul de neconfundat al Miriapodului şi, de data asta, cînd ne-am mai apropiat puţin, nimeni n-a mai tras asupra noastră. Miriapodul era la mare ananghie. Deasupra apei nu se mai vedeau decît capetele şi umerii tovarăşilor lui de tîlhărie, care se opinteau să facă faţă curentului, dar Miriapodul nu mai atingea fundul cu picioarele şi era ţinut la suprafaţă de ceilalţi.

— Ei, flăcăi, le strigă Charley înviorat. V-am prins în capcană şi n-aveţi cum scăpa. Dacă vă purtaţi urît, o să fim nevoiţi să plecăm şi să vă lăsăm să vă descurcaţi singuri, şi fluxul o să vă dea gata. Dacă sînteţi băieţi cuminţi, o să vă luăm în barcă, cîte unul pe rînd, şi sînteţi salvaţi cu toţii. Ce spuneţi ?

— Daaaa ! răspunseră ei răguşit, printre dinţii care le clănţăneau.

— Atunci cîte unul pe rînd, cei mai scunzi întîi !

Primul care a fost împins peste bord a fost Miriapodul, şi a suit bucuros nevoie mare, deşi a protestat puţin cînd comisarul i-a pus cătuşele. Al doilea a sosit Barchi, blînd şi resemnat, după ce se murase atîta vreme. Cînd în barcă s-au strîns deja vreo zece, ne-am îndepărtat şi a fost încărcată cea de-a doua barcă. În cea de-a treia barcă n-au urcat decît nouă prinşi, în total o pradă de douăzeci şi nouă de piraţi.

— Dar pe Delfinul tot nu l-aţi prins, ne aruncă încîntat Miriapodul, ca şi cum evadarea lui ne umbrea cumva succesul.

Charley rîse.

— Cu toate astea l-am văzut şi pe el, grohăind să ajungă la ţărm ca un porc ostenit.

Pe ţărm am pus în mişcare o şleahtă de piraţi îmblînziţi şi dîrdîind de frig, îndreptîndu-i către magaziile crescătoriei de stridii. După ce Charley a bătut, uşa s-a deschis larg şi ne-a întîmpinat un val plăcut de aer cald.

— Băieţi, vă puteţi usca hainele aici, şi bea şi voi o cană de cafea fierbinte, îi anunţă Charley pe cînd aceştia intrau unul după altul înăuntru.

Și, lîngă foc, stătea amărît, cu o cană aburind în mînă, chiar Delfinul. Ca la un semn, și eu și Nicholas ne-am uitat la Charley. Acesta izbucni încîntat în rîs.

— Și asta tot de la imaginație se trage. Cînd te apuci să te uiți la un lucru, atunci trebuie să-l cercetezi ca lumea. Și ce-am văzut? Am văzut un țărm. Așa că am lăsat vreo cîțiva oameni de-ai poliției cu rugămintea să nu-l piardă din ochi. Asta-i tot.

ASEDIUL NAVEI *LANCASHIRE QUEEN*

Probabil că cea mai exasperantă încercare prin care a trecut patrula de pescuit a fost atunci cînd Charley Le Grant și cu am ținut două săptămîni sub asediu o mare corabie cu patru catarge, englezească. Înainte de a se încheia, afacerea asta devenise o ciudată problemă de matematică, și numai din întîmplare am găsit firul care să ne ducă spre un deznodămînt fericit.

După raidul asupra piraților de stridii, ne-am reîntors la Oakland, unde am mai stat încă două săptămîni înainte ca nevasta lui Neil Partington să fie în afara oricărui pericol și pe drumul cel bun către vindecare. Așa că s-a făcut o lună bună, una peste alta, pînă cînd am întors prova lui *Reindeer* către Benicia. Cînd pisica nu-i acasă, joacă șoarecii pe masă și, în aceste patru săptămîni, pescarii deveniseră foarte îndrăzneți și încălcau legile fără frică. După ce-am trecut de Capul Pedro, am observat numeroase semne care trădau activitatea pescuitorilor de creveți, și cînd am intrat bine în Golful San Pablo am zărit, răspîndită pînă departe, o flotă întreagă de bărci de pescuit din Golful de Sus care-și săltau cu grabă plasele și ridicau velele.

Chiar și numai atît dădea suficient de bănuit ca să fie nevoie de cercetări, și în prima și singura barcă pe care am reușit s-o abordăm am văzut că exista o plasă de pescuit interzisă. Legea nu îngăduie ca plasele de pescuit scrumbii să aibă ochiurile mai mici de șapte inci și jumătate între noduri, iar cel de față nu avea decît trei inci. Era o flagrantă încălcare a legii și, drept urmare, cei doi pescari au fost arestați. Neil Partington l-a luat

pe unul dintre ei cu el pe *Reindeer* să-l ajute la manevre, în vreme ce eu și Charley am pleçat cu celălalt în barca ce fusese capturată.

Flota de scrumbii dispăruse în fugă turbată către țărmul Petaluma și tot drumul care ne-a mai rămas prin golful San Pedro n-am mai văzut nici urmă de pescari. Prizonierul nostru, un grec bărbos și bronzat, stătea mohorît pe năvodul lui, în vreme ce noi manevram barca. Era o barcă de somoni nouă, de felul celor construite pe Columbia River, se vedea bine că era la prima ei cursă, și răspundea splendid la comenzi. Chiar și atunci cînd Charley îi lăudă barca, prizonierul nostru refuză să răspundă sau să ne bage în seamă, așa că, nu după multă vreme, l-am lăsat în plata domnului, socotindu-l a fi un individ cît se poate de nesociabil.

Am luat-o prin strîmtoarea Carquinez în sus, și apoi am oblicit-o în baia din fața șantierului lui Turner, căutînd apele mai liniștite. Aici zăceau la ancoră cîteva corăbii englezești, făcute din metal, așteptînd strînsul cerealelor. Și tot aici, cu totul pe neașteptate, exact în locul unde-l prinsesem noi pe Alec Cel Mare, am dat de doi italieni într-o barcă de pescuit în care se afla un pripon chinezesc de prins sturioni, complet cu tot ce-i trebuia: Surpriza a fost de amîndouă părțile, și am nimerit peste ei înainte ca noi sau ei să ne dăm bine seama ce se întîmplă. Charley abia a avut vreme să facă o voltă în vînt și să se ia după ei. Eu am alergat la prova și le-am aruncat o barbetă pentru ca să se lege cu ea de noi. Unul dintre pescari luă o voltă cu barbeta la un taohet în vreme ce eu mă grăbeam să las jos vela cu speteză. După ce s-a încheiat și cu manevra asta, barca de somoni veni la pupa celeilalte, tîrîndu-se greoi în urma ei.

Charley se duse la prova ca să pună mîna pe pradă, dar cînd eu am prins a trage de barbetă ca să apropii bărcile, italienii au desfăcut parîma și s-au dus. Noi am început deîndată să derivăm sub vînt, pe cînd italienii au scos la iveală două rînduri de rame și au început să vîslească drept împotriva vîntului. Pe moment, manevra asta ne-a cam încurcat, pentru că n-aveam nici o șansă să-i prindem cu barca aceea a noastră, mare și încărcată din greu. Dar, pe neașteptate, prizonierul nostru ne sări în

ajutor. Ochii negri îi scăpărau, prinși de nerăbdare, se îmbujorase la față de efortul pe care-l făcea pentru a-și stăpîni emoția, în vreme ce lăsase iute derivorul și sărise la prova să ridice vela.

— Am auzit eu că grecii nu-i prea au la inimă pe italieni, hohoti Charley în vreme ce se repezea la eche.

Și niciodată în viața mea nu am văzut un om mai dornic să pună mîna pe un altul cum era prizonierul nostru în timpul urmăririi. Ochii îi ieșiseră din cap, nările îi tremurau și i se umflau într-un chip uimitor. Charley ținea cîrma în vreme ce el manevra velele și, cu toate că și Charley era sprinten și iute ca o pisică, grecul abia își putea stăpîni nerăbdarea.

Am tăiat posibilitatea de refugiu a italienilor către mal care, în punctul cel mai apropiat, se afla la cel puțin o milă distanță. Dacă ar fi încercat să scape într-acolo, ne puteam lua după ei, purtați de vîntul de travers, și i-am fi prins din urmă înainte ca aceștia să parcurgă măcar o optime din drum. Dar erau prea șmecheri ca să facă o prostie ca asta, mulțumindu-se să vîslească alene împotriva vîntului, pe lîngă tribordul unei nave mari cu numele de *Lancashire Queen*. Dar dincolo de navă era o întindere liberă de apă de vreo două mile pînă la țărmul din cealaltă parte. Nici în partea aceea nu îndrăzneau să se aventureze fiindcă am fi pus mîna pe ei înainte de a reuși să atingă țărmul. Așa că atunci cînd au rămas la prova navei *Lancashire Queen* nu le-a mai rămas nimic de făcut decît să treacă de cealaltă parte și să vîslească pe lîngă babordul ei către pupa, ceea ce însemna că vîsleau cu vîntul din spate lucru ce ne avantaja pe noi.

Noi cei din barca de somoni, am strîns vîntul cît am putut, am făcut o voltă și am dublat prova navei, Charley a tras de eche și am pornit pe lîngă babordul navei către pupa, în vreme ce grecul largase școta randei și acum rînjea încîntat. Italienii ajunseseră aproape la mijlocul navei, dar vîntul, destul de puternic, ne împingea cu mult mai repede decît erau ei în stare să vîslească. Ne apropiam de ei văzînd cu ochii, și eu stăteam pe burtă la prova și mă întinsesem să prind barca cealaltă cu gafa, dar exact atunci aceasta se strecură pe sub pupa înaltă a navei.

Acum urmărirea era din nou la punctul de unde începuse. Italienii vîsleau din răsputeri contra vîntului, de-a lungul tribordului, noi strîngeam vîntul și mergeam pe o linie care ne îndepărta încet de navă ; apoi italienii țîșneau pe sub prova ei și începeau să vîslească cu vîntul din spate pe lîngă babord, în vreme ce noi făceam o voltă, dublam prova și o luam iute la vale, mînați de vînt, după ei. Și iarăși, exact cînd mă întindeam să-i apuc cu gafa, dispăreau pe sub pupa navei și scăpau. Și uite așa am tot ținut-o, învîrtindu-ne în jurul navei, iar bărcuța aceea scăpa taman cînd eram gata să punem mîna pe ea.

Între timp, echipajul navei începuse să cam priceapă cum stăteau lucrurile și vedeam șirul lung de căpățîni ale marinarilor care se zgîiau de sus, peste parapet, la noi. De fiecare dată cînd bărcuța ne scăpa de sub pupa lor, marinarii scoteau chiote sălbatice de bucurie și se repezeau cu toții de partea cealaltă a navei ca să privească urmărirea ce avea loc împotriva vîntului. Glumele și sfaturile plouau și pe capul nostru și pe al italienilor, ceea ce-l făcea pe grec să turbe încît, la fiecare tur, cel puțin o dată făcea cu pumnul spre ei cuprins de furie. Iar marinarii abia așteptau gestul pe care de fiecare dată îl salutau cu urlete de veselie.

— Ce mai circ ! strigă unul dintre ei.

— Mă tem că aici e un fel de hipodrom marin, fir-ar să fie, dar măcar să știm și noi ! exclamă altul.

— Turul de șase zile, anunță un al treilea. Cine zice că n-o să-l cîștige italienii ?

La următoarea voltă cu vîntul strîns, grecul își exprimă dorința să schimbe locul cu Charley.

— Las' la mine cîrmește barca ! ceru el. Pune eu mîna la ei, pune, sigur pune.

Pentru mîndria de barcagiu a lui Charley, gestul a fost ca o lovitură, fiindcă era într-adevăr tare mîndru cînd venea vorba de priceperea lui în a manevra o barcă, dar cedă locul la cîrmă prizonierului și trecu la școtă. De trei ori am făcut înconjurul navei, și grecul s-a convins că nu putea scoate mai mult de la barca aceea de somoni decît Charley.

— Mai bine vă lăsați păgubași, ne sfătui unul dintre marinarii de pe navă.

Dar grecul se înfuruntă cumplit și făcu din nou la ei cu pumnul cum îi era obiceiul. În vremea asta nu mi-am lăsat mintea să rugînească și, în cele din urmă, mi-a venit o idee.

— Ține-o așa, Charley, măcar o singură dată, i-am zis eu.

Cînd am pornit din nou împotriva vîntului, la cursa următoare, am luat și am legat o bucată de parîmă de o mică gheară de pisică pe care o văzusem în adîncitura de scos apa la barcă. Capătul parîmei l-am legat de inelul de amarare de la prova și, ținînd gheara de pisică ascunsă, așteptam să se ivească prilejul de a o folosi. Din nou italienii au luat-o în josul vîntului, de-a lungul babordului navei și din nou am pornit pușcă mînați de vînt. Ne apropiam iar de ei, și m-am prefăcut că vreau să-i agăț ca în rîndurile trecute. Pupa bărcuței nu era nici la șase picioare distanță și rîdeau la mine în bătaie de joc cînd au dat s-o ia pe sub pupa navei cele mari. Dar în clipa aceea m-am ridicat în picioare și am aruncat gheara de pisică. Aceasta s-a înțepenit bine de balustrada bărcuței care fu zmucită înapoi, scoțîndu-i de la adăpost, cînd se întinse mai bine parîma trasă de barca de somoni.

Sirul de marinari de pe navă scoase un urlet de nemulțumire care se transformă îndată în urale cînd unul dintre italieni dădu iute la iveală un cuțit și tăie parîma. Dar îi scosesem de la adăpostul navei, și Charley, de la postul său de la școte, întinse mîna și apucă pupa schifului. Totul s-a petrecut într-o secundă ; primul italian tăia parîma, Charley apuca pupa schifului, cînd al doilea italian îl izbi cu o vîslă drept în cap. Charley dădu drumul schifului și se prăbuși amețit pe fundul bărcii de somoni, în vreme ce italienii se opintiseră în vîsle și scăpară din nou pe sub pupa navei.

Da data asta grecul apucă cu o mînă școta și cu cealaltă echea și continuă urmărirea în jurul navei *Lancashire Queen*, iar eu mă ocupam de Charley în creștetul căruia se ivise un cucui cît toate zilele. Marinarii care urmăriseră scena de la un capăt la altul erau turbați de încîntare, și-i încurajau in corpore pe fugari. Charley se ridică, își duse o mînă la cap și se uită năucit în jur.

— Ei, de-acum încolo nu-i mai las să-mi scape, spuse el dînd în același timp la iveală revolverul.

La cursa următoare îi amenință pe italieni cu arma, dar aceștia vîsliră zdravăn mai departe, păstrînd un ritm admirabil și neluîndu-l deloc pe Charley în seamă.

— Dacă nu vă opriți, trag! îi amenință Charley.

Dar nici aceste vorbe nu avură vreun efect asupra lor, și nu se speriară destul ca să se predea nici atunci cînd Charley trase cîteva focuri primejdios de aproape de ei. Era greu de crezut că ar fi fost în stare să împuște niște oameni neînarmați, lucru pe care-l știau și ei la fel de bine ca noi, așa că vîsliră cu încăpățînare mai departe.

— Atunci o să-i fugărim pînă-i terminăm, strigă Charley O să le scoatem sufletul și o să-i deșelăm.

Și astfel urmărirea continuă. De douăzeci de ori am gonit în jurul navei *Lancashire Queen*, și în cele din urmă am putut vedea că pînă și mușchii de oțel ai pescarilor dădeau semne de osteneală. Erau aproape epuizați, și nu mai era vorba decît de cîteva ture ca totul să se încheie cînd, deodată, jocul luă o cu totul altă întorsătură. În etapele cînd vîsleau împotriva vîntului, totdeauna ne întreceau, așa că ajungeau de cealaltă parte a navei cam la mijlocul babordului cînd noi reușeam să depășim abia prova. Dar, la ultima cursă, cînd am trecut de pravă, am văzut că oamenii noștri o zbughiseră pe pasarela navei care fusese coborîtă brusc. Era o acțiune organizată a marinarilor, evident încuviințată de către căpitan, pentru că atunci cînd am ajuns și noi în dreptul pasarelei aceasta fusese ridicată, iar schifu, prins cu gruiele navei, plutea acum în aer și nu aveam cum ajunge la el.

Discuția care a urmat cu căpitanul a fost scurtă și tăioasă. Ne-a interzis cu desăvîrșire să urcăm la bordul navei și refuza categoric să ne predea oamenii. La vre-

mea asta, Charley era la fel de furios ca și grecul. Nu numai că se făcuse de baftă după o urmărire atît de lungă și ridicolă, dar mai și fusese lovit de căzuse în nesimțire pe fundul bărcii chiar de către oamenii care-i scăpaseră de sub nas.

— Să nu-mi ziceți mie pe nume dacă indivizii aceia or să-mi scape ! declară el cu toată convingerea, izbindu-și cu ciudă pumnul de palma celeilalte mîini. Nu mă mișc de aici pînă nu pun mîna pe ei chiar dacă va fi să aștept cît mi-o fi scris să trăiesc, și dacă nici pînă atunci nu-i prind, făgăduiesc să trăiesc nefiresc de mult și tot ai mei sînt. Să nu-mi mai spuneți mie Charley Le Grant.

Și astfel a început asediul navei *Lancashire Queen*, asediu memorabil, atît în analele pescarilor cît și în cele ale patrulei de pescuit. Cînd *Reindeer* se întoarse după o zadarnică urmărire a flotei de scrumbii, Charley îi spuse lui Neil Partington să-i trimită propria lui barcă de somoni, cu pături, provizii, și o sobă de cărbune, pescărească. Pînă la apusul soarelui se făcu schimbul de bărci, i-am spus la revedere grecului, care trebuia să o ia spre Benicia să stea la popreală, pentru că și el încălcase legea. După cină, eu și Charley am făcut cu rîndul cîte patru ore de cart pînă dimineața. Pescarii n-au întreprins nici o încercare să scape în noaptea aceea, deși de pe navă s-a lansat o barcă să spioneze împrejurimile și să vadă dacă drumul era liber.

A doua zi am văzut că se putea organiza un asediu continuu, și ne-am îmbunătățit planurile, ținînd cont și de confortul nostru. Un ponton, cunoscut sub numele de Debarcaderul Solano, ieșea spre larg de pe țărmul dinspre Benicia, și ne-a fost de mare ajutor în acțiunea asta. Din întîmplare, nava *Lanchashire Queen*, țărmul din dreptul șantierului naval Turner și Debarcaderul Solano erau vîrfurile unui mare triunghi echilateral. De la navă la țărm, latura triunghiului pe care ar fi trebuie să scape italienii, era o distanță egală cu cea de la Debarcaderul Solano pînă la țărmul respectiv, latura triunghiului pe care ar fi trebuit să gonim noi ca să ajungem la țărm înaintea italienilor. Cum noi mergeam mult mai repede cu velele noastre decît erau în stare să gonească italienii

trăgînd la vîsle, ne puteam îngădui să-i lăsăm să parcurgă aproape jumătate din latura lor, înainte să țîșnim și noi pe latura noastră. Dacă îi lăsam să parcurgă mai mult din jumătatea distanței, italienii puteau fi siguri că vor ajunge la țărm înaintea noastră, iar dacă porneam înainte de a ajunge ei la mijlocul laturii lor erau la fel de siguri că vor ajunge la navă înainte de a-i prinde noi.

Am descoperit o linie imaginară care unea capătul debarcaderului cu o moară de vînt, așezată mai departe de țărm, ce tăia exact în jumătate latura triunghiului pe care erau nevoiți să fugă italienii. Linia asta ne îngăduia să calculăm ușor cît de departe îi puteam lăsa să vîslească înainte de a o porni și noi după ei. I-am urmărit zile în șir prin binoclu cum vîsleau alene către mijlocul laturii, iar cînd ajungeau aproape în dreptul morii de vînt, noi săream în barcă și ridicam velele. La vederea pregătirilor noastre, se întorceau și vîsleau domol către navă, convinși că nu am fi reușit să-i ajungem.

Ca să nu fim surprinși de perioadele de calm, cînd barca noastră de somoni nu ne-ar mai fi slujit la nimic, aveam pregătit, la îndemînă, un schif ușor, echipat cu vîsle cu căuș. Dar în astfel de perioade cînd nu aveam vînt, eram nevoiți să ne punem pe vîslit și s-o pornim de la debarcader deîndată ce se desprindeau și oamenii noștri de navă. Pe de altă parte, noaptea, trebuia să patrulăm în imediata vecinătate a navei ; și nu ne cruțam, eu și Charley făcînd carturi de veghe de cîte patru ore, cu rîndul. Italienii totuși preferau să încerce să scape ziua, așa că lungile noastre nopți de veghe au fost fără nici un rezultat.

— Cînd mă gîndesc că noi sîntem siliți să nu mai ajungem în paturile noastre de oameni cinstiți, iar nelegiuiții ăia afurisiți dorm sănătos în fiecare noapte, mă apucă turbarea îmi spuse Charley. Dar n-o să le priască lor treaba asta, amenință el. O să-i fac să stea pe nava aia pînă ce căpitanul o să-i pună să plătească și masă și casă, și sînt sigur de asta așa cum sînt sigur că un sturion nu-i pisică de mare.

Era tare spinoasă problema. Atîta vreme cît eram vigilenți, n-aveau cum să ne scape, dar atîta vreme cît, la rîndul lor, se păzeau cu grijă, nu aveam cum pune mîna

pe ei. Charley își scormonea mereu creierii, dar de data asta imaginația nu-l mai ajuta. Părea o problemă în care singura soluție era răbdarea, un joc de-a așteptarea, și cine era în stare să aștepte mai mult prilejul favorabil acela avea șanse să cîștige. Ca să ne țină și mai mult cu nervii încordați, prietenii italienilor stabiliseră cu aceștia un cod de semnale de la țărm, așa încît nu îndrăzneam să slăbim asediul nici o clipă. În plus, mai totdeauna se învîrtea pe lîngă debarcaderul Solano cîte unul, doi pescari cu mutre dubioase, care ne urmăreau continuu, să vadă ce facem. Nouă nu ne rămînea decît să zîmbim și să înghițim hapul, cum spunea Charley. Și treaba asta ne mînca tot timpul și ne împiedica să ne vedem de alte treburi.

Zilele treceau una după alta și nu se vedeau semne că situația s-ar putea schimba. Nu că nu s-ar fi făcut încercări de a o schimba. Într-una din nopți, niște prieteni de-ai italienilor au venit de la țărm cu un schif și au încercat să ne aiurească în vreme ce italienii noștri puteau s-o șteargă. Faptul că n-au reușit pînă la urmă s-a datorat cîtorva picături de ulei care ar fi trebuit puse la gruiele navei, fiindcă am renunțat să mai urmărim celălalt schif abia cînd am auzit scîrțiind gruiele ; ne-am întors și am ajuns la *Lancashire Queen* exact cînd oamenii noștri își coborau barca. Într-o altă noapte, jumătate de duzină de schifuri se învîrteau în jurul nostru în întuneric, dar noi nu ne-am desprins, ca niște lipitori, de bordul navei, zădărnicindu-le planul pînă cînd i-am făcut și pe ceilalți să turbeze și să ne arunce o ploaie de blesteme. Charley, care stătea pe fundul bărcii, a rîs de unul singur.

— Semne bune, flăcăule, îmi spuse el. Cînd oamenii încep să blesteme, înseamnă că sigur și-au pierdut răbdarea, și îndată ce-și pierd răbdarea își pierd și capul. Ascultă cuvintele mele, dacă mai rezistăm încă puțin, într-o bună zi, indivizii o să o încurce într-un fel și atunci ai noștri sînt.

Dar n-au încurcat-o deloc, și Charley mi-a mărturisit că de data asta toate semnele s-au dovedit false. Părea că răbdarea lor era soră cu a noastră, și cea de-a doua săp-

tămînă de asediu se scurgea încet și monoton. Apoi, deodată, imaginația lui adormită se trezi suficient ca să-i sugereze o stratagemă. La Benicia a sosit Peter Boyelen, un nou om al patrulei, necunoscut încă pescarilor, și l-am făcut părtaș la planurile noastre. Am păstrat secretul planurilor cît se poate de bine dar, pe căi neștiute simțind ei ceva, prietenii de la țărm ai italienilor i-au pus în gardă, transmițîndu-le să fie cu ochii în patru.

În noaptea în care voiam să ne folosim de stratagema imaginată de noi, eu și Charley ne-am luat locul, ca de obicei, în schiful nostru, lîngă nava *Lancashire Queen*. După ce se făcu întuneric beznă, apăru și Peter Boyelen, într-o rablă de barcă aiurită, din cele pe care le poți lua sub braț și porni la plimbare. Cînd l-am auzit apropiindu-se, vîslind cu mare zgomot, ne-am furișat la oarecare distanță în întuneric și am rămas cu vîslele în mînă. Chiar în fața pasarelei, după ce a strigat plin de veselie pe omul de cart la ancoră de pe *Lancashire Queen* și l-a întrebat încotro se află *Scotish Chiefs*, altă navă care aștepta să încarce cereale, din stîngăcie s-a răsturnat cu barca. Omul care făcea de cart a alergat la pasarelă și l-a scos pe Boyelen din apă. Asta voia și el, să urce pe navă. Se aștepta ca deîndată să fie luat la bord și după aceea dus sub punte să se încălzească și să-și usuce hainele. Dar, dînd dovadă de o totală lipsă de ospitalitate, căpitanul l-a ținut spînzurînd de cea mai de jos treaptă a pasarelei, lăsîndu-l să tremure de frig ca un nenorocit, cu picioarele atîrnîndu-i în apă, pînă cînd, făcîndu-ni-se milă de el, ne-am apropiat, ieșind din întuneric, și l-am luat în barcă. Batjocura echipajului care se trezise și glumele lor la adresa noastră nu ne sunau prea plăcut la urechi, și pînă și cei doi italieni s-au urcat pe balustradă și vreme îndelungată și-au bătut joc cu multă parșivărenie de noi.

— În regulă, mormăi Charley încet încît abia eu l-am auzit. Sînt tare bucuros că nu sîntem noi cei care am rîs întîi. Ne păstrăm rîsul pentru la urmă. Da, flăcău ?

Cînd termină ce avea de spus, îmi puse o mînă pe umăr, dar mie mi s-a părut că în vocea lui era mai multă încăpățînare decît speranță. Puteam apela la șerifii poliției Statelor Unite pentru ca să ne urcăm la bordul na-

vei cu sprijinul autorității guvernamentale. Dar instrucțiunile Comisiei Pescuitului prevedeau ca oamenii patrulei să evite complicațiile și, dacă în acest caz am fi apelat la mai înaltele autorități, afacerea s-ar fi putut încheia cu o frumoasă încurcătură internațională.

Cea de-a doua săptămînă de asediu se tîra încet spre final, și nu se vedea nici un semn că s-ar fi schimbat cumva situația. Dar, în cea de-a paisprezecea zi, semnele se iviră în fine, și se prezentară într-o formă la fel de neașteptată și de ciudată și pentru noi și pentru cei pe care ne chinuiam să-i arestăm. După obișnuita noapte de veghe lîngă nava *Lancashire Queen*, și eu și Charley am vîslit spre Debarcaderul Solano.

— Hei ! exclamă Charley uimit. În numele înțelepciunii și bunului șimț, ce-i cu drăcovenia asta ? Tu, care-ai văzut atîtea ambarcații, una mai ciudată decît alta, așa ceva ai mai pomenit ?

Nu-și mai putu stăpîni uimirea pentru că de debarcader ara amarată cea mai aiurită șalupă pe care o zărisem vreodată. Dar nu se putea numi nici șalupă de fapt, dar aducea mai mult a șalupă decît a altfel de barcă. Avea vreo șaptezeci de picioare lungime, dar era atît de îngustă și cu puntea lipsită aproape complet de suprastructuri încît părea mult mai mică decît în realitate. Fusese făcută numai din oțel și vopsită în negru. Trei coșuri, la distanță unul de celălalt, se înșirau pe un singur rînd la mijlocul punții, mult spre pupa, în vreme ce prova, lungă, ascuțită ca un cuțit, spunea de la sine că ambarcația aceea fusese construită pentru viteză. Trecînd pe sub pupa ei, am citit numele *Streak*, scris cu litere mici, albe.

Eu și Charley muream de curiozitate. În cîteva minute eram la bordul ei și discutam cu mecanicul care admira de pe punte răsăritul soarelui. Arăta dispus să ne satisfacă și nouă curiozitatea, și, după puțin timp, am aflat că *Streak* sosise în port după apusul soarelui de la San Francisco, ambarcația se afla acum de fapt în călătoria de probă, că era proprietatea lui Silas Tate, un tînăr milionar din California, stăpînul unor mine, care avea mania iahturilor de mare viteză. A mai pomenit ceva despre turbine, folosirea directă a aburului, lipsa

pistoanelor, a tijelor și manivelelor, toate astea mă depășeau, fiindcă nu mă pricepeam decît la ambarcațiile cu vele. Dar am priceput însă bine ultimele cuvinte ale mecanicului.

— Patru mii de cai putere și patruzeci și cinci de mile la oră, deși n-o să vă vină să credeți, încheie el mîndru.

— Hei, omule, mai spune o dată ! Mai spune o dată ! exclamă Charley tulburat.

— Patru mii de cai putere și patruzeci și cinci de mile la oră ! repetă mecanicul, zîmbind binedispus.

— Și unde-i proprietarul ? veni imediat întrebarea următoare a lui Charley. Există posibilitatea să stăm de vorbă cu el ?

— Nu, mă tem să nu. Știți, acum doarme.

În clipa aceea pe punte, la pupa se arătă un tînăr într-o uniformă albastră care se opri să privească răsăritul soarelui.

— Uitați-l, dumnealui e domnul Tate, ne spuse mecanicul.

Charley se duse la pupa și începu să discute cu el ; în vreme ce el vorbea plin de convingere, tînărul asculta și pe chip i se ivi o expresie amuzată. Probabil că se interesa de adîncimea apei în apropierea țărmului de la șantierul naval al lui Turner, fiindcă îl vedeam pe Charley dînd din mîini și explicînd. După cîteva minute se întoarse radiind de bucurie.

— Haide, fiule, îmi spuse el. Sus, hopa pe doc cu tine. De-acum am pus mîna pe ei.

Am avut noroc că am plecat de pe *Streak* chiar atunci, pentru că puțin mai apoi își și făcu apariția unul dintre pescarii care ne spionau. Eu și Charley ne-am reluat locurile ca de obicei, pe buza debarcaderului, puțin mai în fața șalupei, chiar în dreptul bărcii noastre, de unde puteam urmări în voie nava *Lancashire Queen*. Pînă la vreo nouă nu se întîmplă nimic, cînd, deodată, i-am văzut pe cei doi italieni părăsind nava și vîslind de-a lungul laturii triunghiului către țărm. Charley arăta cît se poate de indiferent, dar, înainte de a parcurge ei un sfert din distanță, îmi șopti :

— Auzi, patruzeci și cinci de mile la oră... nu-i mai salvează nimeni... ai noștri sînt !

Cei doi vîsliră alene pînă cînd ajunseră aproape pe aceeași linie cu moara de vînt. Acesta era momentul cînd noi săream în barcă și ridicam vela : italienii, așteptîndu-se la manevra asta, se arătară surprinși cînd noi nu dădurăm nici un semn că vrem să ne pregătim. Cînd ajunseră chiar în dreptul morii de vînt, la aceeași distanță și de țărm și de navă, dar mai aproape de țărm decît le îngăduisem vreodată să ajungă, deveniră bănuitori. I-am urmărit prin binoclu și i-am văzut ridicîndu-se în picioare în barcă, și încercînd să vadă ce făceam noi. Spionul, care stătea și el pe marginea debarcaderului, arăta și el foarte nedumerit. Nu pricepea de ce stăm noi atît de pasivi. Cei din barcă vîsliră mai departe către țărm, dar se ridicară din nou și cercetară malul, de parcă s-ar fi gîndit că ne-am fi putut ascunde acolo. Dar pe țărm apăru un individ care flutură o batistă, semn care le arăta că drumul e liber. Cu asta se convinseră. Se opintiră în vîsle, ca să gonească iute într-acolo. Și Charley mai aștepta. Abia cînd indivizii parcurseseră trei sferturi din distanța de la nava *Lancashire Queen*, de unde nu mai aveau decît vreun sfert de milă ca să ajungă la țărm, Charley m-a bătut pe umăr și mi-a strigat :

— Ai noștri-s !

Am alergat cei cîțiva pași pînă lîngă *Streak* și am sărit pe punte. Barbetele de prova și pupa s-au filat într-o clipită. *Streak* țîșni de lîngă debarcader. Spionul pe care-l lăsasem pe debarcader scoase grăbit un revolver și trase cinci focuri în aer, iute unul după altul. Cei din barcă înțeleseră imediat semnalul de avertisment pentru că îi vedeam vîslind ca niște apucați.

Dar dacă ei vîsleau ca niște apucați, mă întreb cam cum s-ar fi putut spune despre felul în care goneam noi ! Pur și simplu .zburam. Viteza cu care despicam apa era atît de cumplită încît de fiecare parte a provei se ridicase, drept, cîte un val care gonea spumegînd spre pupa unde se desfăcea în alte trei talazuri înalte și masive, în vreme ce în urma noastră un berbec imens, înspumat, ne urmărea lacom, de parcă în orice clipită era gata, gata să

se prăbușească peste noi și să ne zdrobească. *Streak* duduia, vibra și gemea ca o ființă vie. Curentul provocat de viteza cu care înaintam părea vînt de furtună cu... patruzeci și cinci de mile la oră. Nu eram în stare să-i ținem piept și să respirăm fără să ne apuce tusea și să ne înăbușim. Fumul era împins de la gura coșurilor drept în urmă, în unghi drept față de traversul nostru. Goneam ca un tren expres. „Despicam apa, pur și simplu", povestea mai apoi Charley și cred că expresia lui e mai potrivită decît oricare alta pe care aș putea-o oferi eu.

În ce-i privește pe italieni, mi s-a părut că abia o pornisem noi din loc și eram peste ei. Bineînțeles că, mult înainte de a junge lîngă ei, am fost nevoiți să reducem viteza, dar chiar și atunci am țîșnit pe alături val vîrtej, și am fost nevoiți să ne întoarcem, girînd între ei și țărm. Vîsliseră cu încăpățînare, ridicîndu-se de pe banchetă ori de cîte ori se opinteau în rame, pînă în momentul cînd i-am depășit, și ne-au recunoscut pe Charley și pe mine. Atunci le-a pierit și ultimul chef de a se mai lupta. Au ridicat ramele la bord și, amărîți, s-au lăsat arestați.

Mai apoi, cînd am discutat cu Neil Partington, pe debarcader, acesta ne-a spus :

— Ei bine, Charley, de data asta nu reușesc să văd cum ți-a venit în ajutor imaginația.

Dar Charley a rămas și acum credincios ideii sale.

— Imaginația ? se miră el arătînd spre *Streak*. Uită-te la asta. Uită-te numai. Dacă nici aici nu e vorba de imaginație, atunci aș vrea tare mult să știu și eu ce-i atunci ! A, da, bineînțeles. E vorba de imaginația altuia, dar cu toate astea ne-a prins la fel de bine.

PATUL LUI CHARLEY

Probabil cea mai veselă ispravă de pe vremea cînd eram în patrula de pescuit, și cea mai primejdioasă în același timp, a fost atunci cînd, la o singură toană, am prins zeci de pescari turbați. Charley numea asta „un „pat", după ce îl auzise pe Neil Partington folosind termenul, dar socot că înțelesese greșit cuvîntul și socotise că

e ceva ce înseamnă capcană, mreajă. Dar fie că era „pot" sau „pat", pescarii ar fi trebuit să-l numească Waterloo, fiindcă a fost cea mai zdravănă lovitură pe care le-a administrat-o patrula de pescuit, dar numai după ce și-au făcut-o cu mîna lor, sfidînd deschis și cu nerușinare legea.

În perioada numită „liberă", pescarii au voie să prindă oricîți somoni sînt în stare și îi ajută norocul, și cît le îngăduie barca. Există numai o singură restricție importantă : de sîmbătă seara, de la apusul soarelui, și pînă luni dimineața, la răsăritul lui, nu au voie să întindă nici un năvod. E o măsură înțeleaptă a Comisiei Pescuitului, pentru că trebuie să se îngăduie somonilor în bătaie cît de cît prilejul să urce pe fluviu și să-și depună icrele. Această prevedere a fost îndeobște respectată, cu rare încălcări, de către pescarii greci, care prindeau somoni pentru fabricile de conserve și pentru piață.

Într-o duminică dimineața, Charley a primit un telefon de la un prieten din Collinsville, care i-a spus că flota de pescuit s-a desfășurat cu plasele în toată amploarea ei. Eu și Charley am sărit în barca noastră de pescuit și am pornit către locul nelegiuirii. Împinși de o briză ușoară, favorabilă, din spate, am trecut prin Strîmtoarea Carquinez, am străbătut Golful Suisun, am dublat farul de pe Ship Island, și am dat peste toată flota care își vedea de treburi.

Dar mai întîi să arăt metoda pe care o foloseau. Plasa utilizată e așa numita setcă. Are o împletitură simplă, romboidală, între nodurile căreia sînt cel puțin șapte inci jumătate. Deși sînt de la cinci la șapte și chiar opt sute de picioare lungime, aceste plase nu sînt mai late de cîteva picioare. Nu sînt staționare, ci plutesc luate de curentul apei, la suprafață sînt susținute de niște flotoare, iar partea de jos se afundă datorită unor greutăți de plumb. Sistemul acesta menține plasa drept în picioare în mijlocul curentului, și nu scapă nici un pește care urcă în susul fluviului, decît peștii cei mai mărunți. Somonul, înotînd la suprafață, după cum îi e obiceiul, intră cu capul în ochiurile plasei, nu poate trece dincolo din cauza corpului lui masiv, iar înapoi nici atît fiindcă și-a agățat branhiile în plasă. Pentru întinderea unei astfel de

plase e nevoie de doi pescari, unul să tragă la vîsle, în vreme ce celălalt în picioare, la pupa, dă drumul cu grijă plasei în apă. După ce au lăsat-o pe toată la apă, o întind de-a curmezișul fluviului, leagă barca la un capăt al plasei și se lasă în voia curentului cu ea cu tot.

Cînd am dat peste flota de pescari braconieri, bărcile și plasele împestrițînd fața fluviului cît vedeai cu ochii, fiecare barcă la două, trei sute de picioare una de alta, Charley mi-a spus :

— Îmi pare rău numai de un lucru că nu am o mie de brațe ca să-i pot prinde pe toți. Așa cum stau lucrurile acum, n-o să fim în stare să punem mîna decît pe o singură barcă, pentru că în vreme ce noi ne vom ocupa de ea, toate celelalte sus cu plasele și valea.

Pe cînd ne apropiam, n-am băgat de seamă agitația și tulburarea pe care o producea de obicei apariția noastră. Din contra, fiecare barcă stătea liniștită, legată de plasa ei, iar pescarii nu ne onorau nici cu cel mai mic semn de interes.

— Foarte curios, murmură Charley. Se poate să nu ne fi recunoscut ?

I-am răspuns că ar fi fost imposibil și Charley fu de acord cu mine. Cu toate astea, în fața noastră se întindea o întreagă flotă, cu oameni care ne știau cît se poate de bine, și care nu ne acordau mai multă atenție decît ar fi făcut-o dacă am fi fost un barcaz încărcat cu paie sau un iaht de plimbare. Dar situația nu putea rămîne așa la infinit, și cînd ne-am îndreptat spre cea mai apropiată plasă, proprietarii ei și-au dezlegat barca de la năvod și au început să vîslească alene spre mal. La celelalte bărci nici un semn de tulburare.

— Tare ciudat, remarcă Charley. În orice caz putem confisca năvodul.

Am coborît vela, am apucat un capăt al plasei și am pornit-o s-o tragem în barcă. Dar după prima încercare, am și auzit un glonte, țiu-țiu, pe deasupra noastră, apoi ricoșînd pe fața apei, urmat de bubuitură slabă de pușcă. Cei care vîsliseră spre țărm trăgeau acum asupra noastră. La a doua încercare de a sălta plasa din apă, un al doilea glonte trecu șuierînd periculos de aproape de noi. Charley

prinse capătul la un tachet și se așeză jos. Nu se mai auzi nici o împușcătură. Dar de îndată ce încercam să tragem năvodul împușcăturile reîncepeau.

— Deci așa stă treaba! exclamă Chaley, aruncînd capătul năvodului în apă. Vreți un bîlci mai mare decît am intenționat noi, atunci așa să fie.

Ne-am îndreptat spre a doua plasă, fiindcă Charley dorea neapărat să afle dacă eram în fața unei provocări organizate sau nu. Cînd ne-am apropiat, cei doi pescari s-au desprins de năvod și au vîslit la țărm, în vreme ce primii doi de dinainte s-au întors la loc și s-au legat de năvodul abandonat înainte. Și la al doilea năvod am fost salutați cu focuri de armă pînă cînd am renunțat și ne-am îndreptat către cel de-al treilea, unde manevra s-a repetat aidoma.

Atunci am renunțat, înfrînți cu totul, am ridicat vela și am pornit pe drumul lung de întoarcere către Benicia, împotriva vîntului. Au trecut o seamă de duminici, și în fiecare dintre ele legea a continuat să fie încălcată cu regularitate. Dar, cum nu aveam la îndemînă o forță armată, nu puteam face nimic. Pescarilor le venise o nouă idee și se foloseau de ea cît mai mult, iar noi, după cîte se părea, nu aveam cum să-i facem să o ia pe calea cea dreaptă.

La vremea asta se nimeri să apară și Neil Partington, care se întorcea din Golful de Jos, unde petrecuse cîteva săptămîni. Cu el mai veni și Nicholas, grecul care ne ajutase în cursul raidului asupra piraților de stridii, și cei doi săriră în ajutorul nostru. Ne-am făcut planurile cu mare grijă. Stabilisem ca eu și Charley să ne ocupăm de năvoade, în vreme ce ei urmau să stea ascunși pe țărm și să-i încolțească pe pescarii care se refugiau la mal și începeau să tragă asupra noastră. Părea un plan reușit. Asta era și părerea lui Charley. Dar noi nu ne chibzuiserăm la fel de bine ca adversarii noștri, pescarii. Ne-au luat-o înainte, atacîndu-i pe Neil și Nicholas și luîndu-i prizonieri, iar nouă, ca și înainte, ne țiuiau gloanțele pe la urechi ori de cîte ori încercam să punem mîna pe năvoade. Cînd ne-am lăsat păgubași, Neil Partington și Nicholas au fost puși în libertate. Arătau destul de ruși-

nați cînd și-au făcut apariția și Charley i-a luat peste picior fără milă, numai că Neil Partington i-a răspuns în același fel, întrebîndu-l de ce nu și-a pus cu mult înainte imaginația la treabă pentru a depăși impasul.

— Așteaptă, și-ai să vezi că vine și ideea, îi promise Charley.

— Mai mult ca sigur, fu de acord Neil, dar tare mi-e teamă că înainte de asta vor fi exterminați somonii, și nu va mai fi nevoie de nici o idee atunci cînd o să-ți vină ție.

Scîrbit peste poate de aventura asta, Neil Partington o porni spre Golful de Jos, luîndu-l și pe Nicholas cu el, iar eu și Charley am fost lăsați să ne descurcăm cum ne-o tăia capul. Asta însemna că și pescuitul de duminică va fi lăsat de capul lui, pînă cînd o să-i vină lui Charley vreo idee. Mi-am bătut și eu multă vreme capul să găsesc vreun mijloc de-ai ține în șah pe greci, cum făcea de altfel și Charley, și am dezbătut o mie de trucuri care, cîntărite în timpul discuției, s-au dovedit a nu face nici două parale.

În același timp, pescarii erau în mare sărbătoare, și bărcile lor urcau și coborau pe fluviu ca să ne facă și mai mult sînge rău. Acum vedeam că spiritul de nesupunere se amplifica în rîndul pescarilor de toate genurile. Eram înfrînți și își pierdeau respectul față de noi. O dată respectul pierdut, pornea să-și arate capul disprețul. Lui Charley începură să-i spună „baba aia", iar pe mine m-au săltat la rangul de „stîrpitura aia de mucos". Situația devenea pe zi ce trecea mai de nesuportat, și am înțeles că trebuia să le dăm grecilor o lovitură năucitoare pentru a ne recîștiga respectul de altădată.

Și, într-o bună dimineață, veni și ideea. Coborîsem la Debarcaderul Vapoarelor, acolo trăgeau la mal navele cu aburi de pe fluviu, unde am dat de un grup de gură-cască din cei care vîntură malurile, ce ascultau amuzați povestea ghinionului care-l urmărise pe un individ destul de tînăr, cu niște ochi adormiți și încălțat cu niște cizme lungi, marinărești. Era un fel de pescar amator, după cîte spunea el, și-și vindea prada pe piața locală din Berkley. Berkley era în Golful de Jos, la treizeci de mile

distanță. În noaptea de dinainte, își întinsese omul năvodul și cum stătea comod pe fundul bărcii îl furase somnul. Cînd se dezmetici se făcuse de-acum dimneață, deschise ochii mai bine și văzu că barca lui se freca alene de stîlpii Debarcaderului Vapoarelor din Benicia. Mai zări în fața bărcii nava fluvială cu aburi *Apache*, și o seamă de marinari de rînd se chinuiau să descîlcească bucăți de năvod de pe zbaturi. Pe scurt, după ce omul nostru adormise, lampa de pescuit se stinsese, iar *Apache* dăduse peste năvodul lui. Deși fusese sfîșiat frumos bucățele, năvodul rămăsese încîlcit și-l tîrîse și pe el cu barca vreo treizeci de mile. Charley îmi dădu un cot. I-am ghicit gîndul, dar am protestat :

— Păi n-avem cum închiria un ditamai vaporul !

— Nici n-am de gînd, îmi aruncă el. Dar hai fuga la șantierul naval Turner. Mi-am adus eu aminte de ceva de acolo care s-ar putea să ne fie de folos.

Și ne-am îndreptat spre șantier, unde Charley a luat-o spre *Mary Rebecca*, ridicată pe țărm, unde fusese curățată și reparată. Era o goeletă cu fundul plat, amîndoi o cunoșteam destul de bine, ce putea căra o încărcătură de o sută patruzeci de tone și avea o suprafață velică mai mare decît a oricărei alte goelete din golf.

— Ei, ce mai faci, Ole ? îl salută Charley pe un suedez înalt, într-o cămașă albastră, care ungea fălcile de împreunare ale picului mare cu o bucată de șorici de porc.

Ole mormăi, pufni în pipă și continuă să ungă piesa. Căpitanul unei goelete de pe golf pune mîna la treabă la fel ca oricare dintre marinarii de rînd. Ole Ericsen confirmă bănuiala lui Charley că *Mary Rebecca*, deîndată ce va fi dată la apă, o va lua în sus pe fluviul San Joaquin, pînă la Stockton să încarce cereale. Atunci Charley îi făcu propunerea și Ole Ericsen scuturâ din cap.

— Doar un cîrlig, un cîrlig zdravăn, încerca să-l convingă Charley.

— Nu, eu ghindește nu, răspunse Ole Ericsen. *Mary Rebecca* al meu agățește la fiecare bancu cu curligu ala. Nu vreau pierde *Mary Rebecca*. Asta la mine tot avere.

— Nu, nu, se grăbi Charley să-i explice. Brațul cîrligului îl prindem pe dinafară și îl fixăm cu o piuliță pe dinăuntru. După ce și-a făcut treaba, ei bine, nu ne rămîne decît să coborîm în cală, desfacem piulița, și gata, cîrligul cade la fund. În gaură punem iute un cep de lemn, și *Mary Rebecca* va fi în regulă din nou.

Ole Ericsen se încăpățînă în ideile lui multă vreme, dar, în cele din urmă, după ce-am luat și cina cu el, s-a lăsat încet, încet convins.

— Eu, fac asta, zeu ! spuse el izbind cu pumnul lui imens în palma celeilalte mîini. Da' la voi grabă cu chirlig ala. *Mary Rebecca* intrat la apa noapte ast.

Era sîmbătă și Charley trebuia să se grăbească. Ne-am îndreptat spre fierăria șantierului, unde, sub îndrumarea lui Charley, i-a fost încropit un cîrlig mare, generos îndoit, din oțel tare. Fuga înapoi la *Mary Rebecca*. În spatele puțului mare al derivorului s-a făcut o gaură chiar prin chila propriu-zisă, capătul cîrligului a fost introdus pe dinafară, s-a strîns bine șurubul. Cînd a fost gata, cîrligul ieșea cam cu un picior sub fundul goeletei. Îndoitura lui semăna cu cea unei seceri, numai că era cu mult mai mare.

După-amiaza, tîrziu, *Mary Rebecca* a fost dată la apă, și s-au făcut toate pregătirile pentru ca a doua zi dimineața să pornească în susul fluviului. Charley și Ole au cercetat cu mare atenție cerul de seară, să afle semne de vînt, fiindcă, fără un vînt bun, proiectul nostru era sortit eșecului. Au fost amîndoi de acord că se arătau semne că a doua zi va fi un vînt strașnic de vest, nu briza obișnuită de după-amiază, ci vînt aproape de tăria furtunii, care tocmai atunci începea să se facă simțit.

A doua zi dimineață, prezicerile lor s-au adeverit. Soarele strălucea în crucea cerului, dar prin strîmtoarea Carquinez urla un vînt aproape de furtună, iar *Mary Rebecca* porni la drum cu două terțarole luate la randă și una la foc. În strîmtoare și în Golful Suisun am fost întîmpinați de o mare destul de agitată, dar, pe măsură ce țărmul strîngea tot mai mult întinderea apelor, valurile se calmară, în schimb vîntul nu se muie deloc. În largul farului de la Ship Island, am scos terțarolele și, la

sugestia lui Charley, am pregătit, gata să fie ridicat, un velastrai mare, pescăresc, iar vela gabier era strînsă ghem în capul catargului, verificată și putea fi întinsă într-o clipită și ea.

Despicam iute apa și, cum aveam vînt din spate, mergeam cu velele în foarfece — focul cu murele în tribord, randa cu murele în babord, cînd deodată dăm taman peste flota de somoni. Și erau toate așa cum le știam, bărci și năvoade, ca în acea primă duminică, atunci cînd ne dovediseră pescarii pe noi, răspîndite pe toată lățimea fluviului, cît vedeai cu ochii. Pe dreapta canalului fusese lăsat un coridor îngust pentru vasele cu aburi, dar restul fluviului era împînzit cu năvoade întinse cît țineau ele. Logic, drumul nostru ar fi trebuit să fie prin coridorul acela strîmt, dar Charley, care trecuse la timonă, îndreptă goeleta drept spre năvoade.

Treaba asta nu stîrni nici un fel de tulburare printre pescari pentru că ambarcațiunile cu vele care urcau pe fluviu aveau un fel de pinten la capătul chilei care le îngăduia să lunece peste năvoade fără să le agațe.

Acum le-am umflat! strigă Charley cînd am trecut în viteză prin mijlocul unei linii de flotoare care indicau năvodul.

La capătul liniei era un mic butoi geamandură, la celălalt cei doi pescari în barcă. Și geamandura și barca o luară din loc apropiindu-se, iar pescarii începură să strige cînd se văzură tîrîți după noi. Cîteva minute mai tîrziu am agățat cu cîrligul cel de-al doilea năvod, apoi un al treilea și, în chipul acesta, am luat-o în viteză prin mijlocul flotei.

Consternarea care i-a cuprins pe toți pescarii a fost cumplită. Îndată ce agățam un năvod, cele două capete — gemandura și barca, veneau unul lîngă altul, cum erau tîrîte la pupa, iar atîtea bărci și geamanduri băgate una în alta și tîrîte cu viteza acea periculoasă le dădea de furcă pescarilor care se chinuiau să evite să se zdrobească una de alta. În același timp strigau la noi ca niște nebuni să punem goeleta în pană cu prova în vînt, fiindcă socoteau că aveau de-a face cu niște glume de bețivani de

marinari de pe o goeletă, fără să viseze măcar că noi eram de fapt patrula de pescuit.

Era foarte greu să tîrăşti chiar şi un singur năvod ; Charley şi Ole Ericsen hotărîseră că, pe un vînt ca acela, *Mary Rebecca* nu putea duce mai mult de zece năvoade. Aşa că după ce am agăţat zece năvoade cu zece bărci, în care erau douăzeci de pescari, care se înşirau în urma noastră, am făcut o voltă spre dreapta, să evităm restul flotei şi ne-am îndreptat spre Collinsville.

Radiam de bucurie cu toţii. Charley manevra timona de parcă ţinea cîrma unui iaht cîştigător care se îndrepta spre linia de sosire la capătul cursei. Ceilalţi doi marinari care formau echipajul de pe *Mary Rebecca* zîmbeau cu gura pînă la urechi şi făceau tot felul de glume. Ole Ericsen îşi freca încîntat ca un copil mîinile uriaşe.

— Eu crede că voi de la patrula pescuit niciodata atat norocos ca chind navigheze cu Ole Ericsen, spunea el cînd deodată, la pupa se auzi scurt detunătura unei arme şi un glonţe veni să adulmece cabina proaspăt vopsită, ricoşă de un cui şi se pierdu piuind în spaţiu.

Ole Ericsen nu gustă gluma. Cînd văzu el că vopseaua la care ţinea atît de mult fusese desfigurată în acest chip, sări în picioare şi arătă pumnul către pescari. Dar un al doilea glonte se strivi de cabină la nici şase inci de capul lui, făcîndu-l să se culce urgent pe punte, la adăpostul parapetului.

Toţi pescarii aveau arme la ei, şi acum deschiseră o adevărată canonadă asupra noastră. Ne-am adăpostit cu toţii, chiar şi Charley, care fu nevoit să abandoneze timona. Dacă n-ar fi fost greutatea aceea mare a năvoadelor la remorca noastră, goeleta s-ar fi aşezat travers faţă de vînt şi am fi fost la discreţia pescarilor înfuriaţi. Dar aşa cum stăteau lucrurile, năvoadele, prinse bine de coca goeletei şi tîrîte mult în urmă, ţineau pupa în vînt, iar nava continua să gonească, deşi puţin cam nesigură de ea.

Charley, întins pe punte, nu ajungea decît la cavilele de jos ale timonei şi atîta vreme cît nu putea guverna decît în acest chip, o făcea cu destulă stîngăcie. Ole

Ericsen își aminti de o placă mare de oțel pe care o avea în cala goală. Era de fapt o tablă de bordaj de la nava cu aburi *New Jersey*, care eșuase de curînd dincolo de Golden Gate, și *Mary Rebecca* participase la operațiile de salvare.

Tîrîndu-ne pe punte, eu, cei doi marinari și Ole am reușit să scoatem tabla grea și s-o ducem la pupa, unde am săltat-o în picioare, ca pe un fel de scut între pescari și timonă. Și gloanțele bang, poc, de tabla aceea care începu să răsune ca o țintă, dar la adăpostul ei Charley zîmbea cu gura la urechi, și își vedea liniștit de treaba lui. Și așa am gonit mai departee în vreme ce în urma noastră era un balamuc întreg de greci care urlau înfuriați, țipau, gloanțele șuierau peste tot în jur, iar dinainte se vedea Collinsville.

— Ole, făcu Charley în șoaptă, nu știu ce-o să ne facem.

Ole Ericsen, care stătea culcat pe spate, lîngă parapet și zîmbea cerului de deasupra, se întoarse pe-o parte și se uită la el.

— Eu crede că merghe la Collinsville, replică el.

— Dar nu ne putem opri, gemu Charley. Nu m-am gîndit pînă acum la asta, dar nu ne putem opri deloc.

Pe fața lătăreață a lui Ericsen se întinse o expresie de consternare. Era cît se poate de adevărat. Apucasem pisica de coadă și dacă ne-am fi oprit la Collinsville era ca și cum am fi rugat-o să ne zgîrie.

— Fiecare amărît dintre ei are o pușcă, spuse încîntat unul dintre marinari.

— Și cîte un cuțit, adăugă celălalt.

Acum fu rîndul lui Ole Ericsen să geamă.

— Țe cauta un suedezu ca eu joache unde nu fierbe ola nu știe, mormăi el de unul singur.

Un glonte ricoșă de tribord și se auzi piuind ca o viespe afurisită.

— Nu-i nimic de făcut decît să o săltăm pe *Mary Rebecca* pe țărm și să fugim cît ne țin picioarele, își dădu cu părerea primul dintre veseli marinari.

— Se parasim *Mary Rebecca* ? întrebă Ole Ericsen, cu o cutremurătoare groază în glas.

— Dacă nu vrei, nu! veni răspunsul. Dar cînd indivizii aceia or să urce la bord, n-aș vrea să fiu nici la o mie de mile, veni răspunsul marinarului care arătă cu mîna spre balamucul pe care-l făceau pescarii de la remorca noastră.

La vremea asta treceam ridicînd spume chiar prin Collinsville, la o azvîrlitură de băț de debarcader.

— Nădejdea mea e că vîntul ăsta o să țină, spuse Chaley aruncînd o privire în urmă la prinșii noștri.

— Te cu vantu ? întrebă amărîtul de Ole. Niți riul nu ține chit lume... și atunți... și atunți...

— Atunci o luăm prin pădure și pescarii pe urmele noastre, îl încurajă veselul marinar, în vreme ce Ole se tot poticnea în cuvinte, întrebîndu-se ce-o să se întîmple cînd o să ajungem la capătul rîului.

Între timp ajunsesem la o confluență. La stînga era gura rîului Sacramento, la dreapta cursul fluviului San Joaquin. Marinarul cel vesel se tîrî la prova să orienteze focul cînd Charley puse cîrma banda în tribord și o luă drept pe San Joaquin în sus. Vîntul care pînă acum ne mînase din spate, ținîndu-ne pe chilă dreaptă, acum ne lua dintr-o parte, și *Mary Rebecca* se bandă spre babord atît de mult de parcă avea de gînd să se răstoarne.

Cu toate astea, goneam înainte și pescarii se țineau și ei după noi. Valoarea năvoadelor lor era mai mare decît cea a amenzilor pe care urmau să le plătească pentru încălcarea legii pescuitului, așa că nu ar fi fost foarte cîștigați dacă s-ar fi desfăcut de năvoade și ar fi șters-o, treabă ușor de făcut de altfel. În plus, nu se dădeau duși din instinct de lîngă năvoadele lor, așa cum un marinar nu se poate desprinde de nava lui. Iar pe lîngă toate astea, se mai stîrnise în ei și dorința de răzbunare, și ne puteam baza pe asta că ne vor urma pînă la capătul pămîntului, dacă reușeam să-i tîrîm noi pînă acolo.

Împușcăturile se potoliseră și ne-am uitat în urmă să vedem ce fac prizonierii noștri. Bărcile erau adunate grămadă în urmă, dar la distanțe diferite, și le-am văzut pe primele patru din apropiere strîngîndu-se ciotcă. Barca din frunte lăsase în urmă o parîmă scurtă către următoarea. Cînd cei din barca respectivă o prinseră, se desfă-

cură de la năvod și se traseră pe parîmă pînă ajunseră la barca din față. Totuși viteza cu care goneam era atît de mare încît manevrele lor progresau foarte încet. Uneori, după eforturi epuizante, oamenii nu reușeau să tragă nici un inci de parîmă, dar alteori înaintau mai iute.

Cînd cele patru bărci s-au apropiat îndestul pentru ca să se poată trece dintr-una în alta, cîte unul dintre pescarii fiecărei bărci s-au adunat în cea mai apropiată de noi luînd și arma cu ei. Asta însemna că în barca din frunte se aflau acum cinci oameni, și era limpede că intenția lor era să ne abordeze. Și s-au apucat să-și pună planul în aplicare, asudînd și trudind din greu, trăgîndu-se pe parîma flotoarelor unui năvod, cînd cu o mînă cînd cu cealaltă și, cu toate că înaintau încet, și se opreau adesea să-și tragă sufletul, treptat treptat se apropiau. Charley rîse cînd văzu cum se chinuiau și spuse :

— Ole, dă drumul la vela gabier.

Baierile velei au fost desfăcute, strîngătorul de velă și școta întinse băț, în vreme dinspre bărci răsuna o salvă de împușcături. *Mary Rebecca* se aplecă pe-o parte și se avîntă înainte mai iute ca niciodată.

Dar pescarii nu se dădeau bătuți. Cum la viteza aceea sporită nu se puteau apropia de noi numai folosindu-se de forța brațelor, au făcut din scripeții de la bărci un palanc simplu cum spun marinarii. Unul dintre ei, ținut bine de picioare de tovarășii săi, se apleca peste pravă cît mai mult și agăța capătul palancului de parîma năvodului, apoi trăgeau de curent pînă cînd cei doi scripeți veneau unul lîngă celălalt, după care manevra se repeta.

— Trebuie să dăm drumul și la velastrai, spuse Charley.

Ole Ericsen se uită la *Mary Rebecca* cea greu încărcată și clătină din cap.

— O sa mature catarge de la ea, replică el.

— Dacă nu, o să fim noi măturați de pe ea ! îi răspunse Charley.

Ole aruncă o privire îngrijorată asupra catargelor, alta spre barca încărcată cu pescarii înarmați și consimți. Cei cinci indivizi erau la prova bărcii, loc cît se poate de nefericit, cînd o barcă se află la remorcă. Urmăream comportarea bărcii cînd se întinse bubuind valastraiul cel ma-

re, mult, mult mai mare decît gabierul, folosit numai pe briză ușoară. Cînd *Mary Rebecca* țîșni înainte cu un salt cumplit, vîrful bărcii se afundă în apă, iar pescarii se prăvăliră, unii peste alții, într-o spaimă nebună la pupa, ca barca să nu intre sub apă.

— Cu asta i-am liniștit, observă Charley, pe cînd cerceta, îngrijorat, comportarea navei, care gonea împinsă de mult prea multă velatură, mai multă decît era în stare să poarte ea în mod obișnuit.

— Următoarea oprire e Antioch, anunță marinarul cel vesel, pe tonul unui conductor de tren. Apoi urmează Maryweather !

— Vino iute încoace ! îmi strigă Charley.

M-am tîrît pe punte și m-am ridicat în picioare numai cînd am ajuns lîngă el, la adăpostul scutului metalic.

— Bagă mîna în buzunarul meu, îmi porunci el, și scoate-mi carnetul de note. Așa. Rupe o pagină albă și scrie ce-ți spun eu.

Și iată ce am scris : „Telefonați la Maryweather, șerifului, polițaiului sau judecătorului. Spuneți-i că venim și să ridice tot orașul. Toată lumea să aibă arme. Să vină pe debarcader în întîmpinarea noastră, altfel sîntem pierduți."

— Acum leag-o zdravăn de cavila de matisit, și fii gata s-o arunci pe țărm.

Am făcut cum mi-a spus. La vremea asta ajunsesem aproape de Antioch. Vîntul șuiera în greementul nostru, *Mary Rebecca* se culcase bine pe-o parte și gonea ca un ogar. Marinarii din Antioch văzuseră că dădusem drumul și gabierului și velastraiului, manevră foarte riscantă pe o astfel de vreme, și se apropiaseră de capătul debarcaderului, grupuri, grupuri, să vadă ce se întîmplase.

Am trecut fluierînd chiar prin fața debarcaderului, Charley cîrmi în așa fel încît aproape l-am ras, de puteai sări pe țărm. Cînd mi-a făcut semn, am aruncat cavila de matisit. S-a lovit de scîndurile debarcaderului, făcîndu-l să răsune, sări mai departe cu vreo cincisprezece, douăzeci de picioare, și oamenii uluiți se repeziră la ea.

Totul s-a petrecut într-o clipită, pentru că în momentul următor Antioch rămăsese în urmă, și noi goneam mai departe pe San Joaquin, către Maryweather, aflat le șase mile depărtare. Aici cursul fluviului se îndrepta spre vest, luînd-o pe drumul lui firesc, și din nou am orientat velele ca pentru un vînt din pupa, în foarfecă, focul făcînd burtă mare în tribord.

Ole Ericsen se cufundase într-o stare de disperare groaznică. Charley și cei doi marinari arătau optimiști, de parcă ar fi avut motive temeinice pentru asta. Maryweather era o așezare de mineri și, fiind duminică, era normal să ne așteptăm ca toți bărbații să fie pe-acasă. În plus, minerii își păstraseră vechea dragoste față de pescarii greci, și puteam fi siguri că ne vor da cu dragă inimă o mînă de ajutor.

Ne chinuiam ochii să zărim o dată măcar o fărîmă din așezarea aceea și, cînd în fine am văzut-o prima dată, ne-a adus mare ușurare : debarcaderul era negru de lume. Pe cînd ne apropiam, am văzut că mereu soseau alți oameni, cu puștile în mînă, coborînd pe ulița mare în fugă. Charley își aruncă ochii în urmă la pescari, cu expresia unuia care-și cîntărește marfa, expresie care nu i-o văzusem pînă atunci. Pescarii erau vizibil îngroziți de desfășurarea de forțe armate, și-și puseseră puștile de-o parte.

Am strîns gabierul și velastraiul, am coborît picul mare, și, cînd am ajuns în dreptul debarcaderului principal, am slobozit randa. *Mary Rebecca* veni iute în vînt, bărcile pescarilor prizonieri făcură un arc mare de cerc în urma ei, nava mai înaintă pînă pierdu elanul și atunci am aruncat barbetele la țărm și am fost amarați. Toate manevrele astea s-au desfășurat într-un uragan de urale scoase de încîntații mineri. Ole Ericsen scăpă un oftat adînc de ușurare.

— Eu niciodată ghindit mai vede nevasta al meu, mărturisi el.

— Păi de ce ? Doar n-am fost niciodată în vreun pericol ! îi replică Charley.

Ole se uită neîncrezător la el.

— Fără glumă, așa e, continuă Charley. În orice moment, n-aveam decît să ne scuturăm de coada asta, așa

cum am să fac acum, și grecii puteau să-și descurce plasele cît voiau.

Cobori în cală cu o cheie franceză, desfăcu piulița și lăsă cîrligul să cadă afară. După ce pescarii își strînseră năvoadele în bărci și puseră totul în ordine, cum se cuvine, o gardă de cetățeni îi preluă din mîinile noastre și-i conduse la închisoare.

— Eu ghindeste fost mare nebun la mine ! spuse Ole Ericsen.

Dar își schimbă părerea cînd mulțimea orașului, plină de admirație, se înghesui la bord să-i strîngă mîna, iar vreo doi ziariști întreprinzători făcură fotografii cu *Mary Rebecca* și căpitanul ei.

DEMETRIOS CONTOS

Din cele povestite despre pescarii greci, nu trebuie să se înțeleagă că aceștia erau cu totul înrăiți. Chiar departe de realitate ideea asta. Erau totuși oameni duri, strînși în niște comunități izolate, luptînduse cu elementele naturii pentru a-și cîștiga cele necesare traiului. Trăiau departe de orice idee de lege și de căile ei, nu o înțelegeau și o socoteau un fel de tiranie. Mai ales legile pescuitului li se păreau tiranice. Iar din cauza asta, îi socoteau pe cei din patrula de pescuit drept dușmanii lor naturali.

Noi le amenințam viața, sau traiul, ceea ce e același lucru, în multe privințe. Le confiscam capcanele și plasele ilegale, și materialele din care fuseseră confecționate îi costaseră o groază de bani, iar făcutul lor totalizase săptămîni întregi de muncă. Noi îi împiedicam să prindă pește în numeroase perioade și anotimpuri, ceea ce însemna că nu erau lăsați să se bucure de bunăstarea de care ar fi avut parte dacă noi n-am fi existat. Iar atunci cînd îi prindeam, erau duși la tribunale, unde erau puși să plătească amenzi în bani grei. Drept urmare, ne urau și ne purtau sîmbetele. Așa cum cîinele e dușmanul natural al pisicii, șarpele al omului, tot astfel noi, cei din patrula de pescuit, eram dușmanii pescarilor.

Dar e timpul să arătăm că pescarii se puteau dovedi în aceeași măsură și generoși și dușmănoși, după cum se va vedea din povestirea lui Demetrios Contos. Acesta locuia în Vallejo. Alături de Alec cel Mare, era cel mai zdravăn, mai curajos și mai influent în rîndul grecilor. Nu ne pricinuise niciodată necazuri, și nu cred că ne-am fi izbit de el vreodată dacă nu și-ar fi cheltuit banii cu o barcă de somoni. Și barca asta a devenit pricina necazului. Pusese să fie construită după un model propriu, în care liniile obișnuite ale unei astfel de bărci au fost oarecum modificate. Spre marea lui încîntare, descoperi că noua lui barcă era foarte iute, de fapt mai iute decît oricare altă barcă din golf sau de pe fluvii. În consecință, omul deveni foarte mîndru și plin de sine. Cum raidul cu *Mary Rebecca* din acea duminică împotriva pescarilor de somoni băgase spaima în ei, omul ne-a trimis un fel de provocare. Ne-a fost adusă de unul dintre pescarii locali și ne anunța că Demetrios Contos, în următoarea duminică, va coborî pe fluviu de la Vallejo și, chiar sub ochii Beniciei, își va întinde năvodul și va prinde somoni, iar Charley Le Grant, omul patrulei, n-are decît să vină și să pună mîna pe el dacă va putea. Eu și Charley nu auzisem bine-înțeles nimic de noua lui barcă. Și a noastră era destul de iute, și nu ne temeam să ne confruntăm cu oricare alta ce s-ar fi nimerit să ne iasă în cale.

Veni și duminica. Vestea provocării se răspîndi pretutindeni, pescari și oameni ai mării din Benicia veniră pînă la ultimul om înghesuindu-se pe Debarcaderul Vapoarelor, pînă cînd acesta ajunsese să arate ca tribuna principală la un meci de fotbal. Eu și Charley fuseserăm cam sceptici pînă atunci, dar mulțimea aceea ne convinse că provocarea lui Demetrios Contos trebuia să aibă vreun chichirez.

După-amiază, cînd vîntul începu să se mai întărească, uite și vela lui arătîndu-se vederii, și venea gonind cu un vînt din spate. Făcu o voltă la numai cîteva picioare distanță de debarcader, vîntură mîna teatral, precum un cavaler pe cale de a intra în arena turnirului, i se răspunse cu niște călduroase urale, și se îndreptă spre largul strîmtorii, la cîteva sute de iarzi. Apoi coborî velele și, lăsînd barca în derivă travers pe vînt, începu să-și în-

tindă năvodul. Nu lăsă mult năvod la apă, poate vreo cincizeci de picioare, dar eu și Charley am rămas trăznițiți de obrăznicia individului. La vremea aceea nu știam, dar aveam să aflăm îndată, că năvodul pe care-l folosea era uzat, vechi și fără valoare. Se putea prinde pește cu el, e adevărat, dar un pește cît de cît mai răsărit l-ar fi rupt în bucăți.

Charley clătină din cap și spuse :

— Mărturisesc că mă cam pune în încurcătură. Ce contează că n-a dat la apă decît cincizeci de picioare ? Dacă ne pornim spre el, n-o să aibă vreme să tragă nici năvodul ăsta în barcă. Și de ce naiba a venit taman aici, zvîrlindu-ne în obraz că el e braconier ? Și taman în fața tîrgului nostru de baștină ?

Vocea lui Charley luă o notă mînioasă, și continuă cîteva minute să bombănească împotriva obrăzniciei lui Demetrios Contos. În vremea asta, omul în cauză stătea tolănit în pupa bărcii sale și urmărea plutele năvodului. Cînd un pește mare se încurca cu branhiile în năvod, plutele, prin mișcarea lor agitată, anunțau evenimentul. Evident, în clipa aceea îl anunțară pe Demetrios, pentru că acesta începu să tragă în barcă vreo douăsprezece picioare de plasă, se aplecă o vreme în afara bărcii și apoi aruncă înăuntru un somon mare, lucitor. Victoria a fost salutată de spectatorii de pe debarcader cu salve întregi de urale. Era mai mult decît putea îndura Charley.

— Fiule, hai s-o pornim ! îmi spuse el și, fără a mai pierde o clipă, am sărit în barca noastră de somoni și am ridicat velele.

Mulțimea scoate strigăte de avertizare ca să-l prevină pe Demetrios și cînd am țîșnit de la debarcader l-am văzut că retează scurt, cu un cuțit mare, năvodul acela fără valoare. Velele erau pregătite să fie ridicate și, după o clipă, fluturau în soare. Dintr-un salt ajunse la pupa, strînse școta, prinse vîntul și porni la drum lung, către înălțimile Contra Costa. În timpul acesta, noi ajunseserăm la nu mai mult de treizeci de picioare în pupa lui. Charley radia. Știa că barca noastră era destul de iute, și mai știa în plus că atunci cînd era vorba de mînuit o barcă, puțini oameni erau pe măsura lui. Era convins că-l va

prinde pe Demetrios, iar eu îi împărtășeam încrederea. Dar parcă nu se arătau semne că ne apropiam.

Era destulă briză Noi lunecam uns pe fața apei, însă Demetrios se îndepărta încet, încet de noi. Și nu numai că mergea mai repede, dar mai și urca pe vînt cu o fracțiune de grad mai bine ca noi. Și asta ne-a sărit în ochi mai ales cînd a făcut volta sub înălțimile Contra Costa și a pornit în următoarea bordee, urcînd cu vreo sută de picioare mai bine decît noi în vînt.

— Ei, fir-ar ! exclamă Charley. Ori barca aia-i un fulg, ori noi avem la chilă legat un butoi de ulei de cinci galoni !

Și așa se părea : ori una, ori alta. Și la vremea cînd Demetrios ajunse la înălțimile Sonoma, de cealaltă parte a strîmtorii, noi rămăsesem atît de mult în urmă, fără nici o șansă de a-l ajunge, încît Charley îmi spuse să slăbesc școta, și ne-am întors la Benicia. Mulțimea adunată pe Debarcaderul Vapoarelor ne acoperi de batjocură cînd ne-a văzut întorcîndu-ne și legînd barca la cheu. Eu și Charley am ieșit din barcă și am șters-o, cu coada-ntre picioare. Fusese o lovitură pentru mîndria unui om care crede că are o barcă bună și știe cum să meargă cu ea, dar vede că un altul trece fluierînd pe lîngă el și-l lasă cu buzele umflate.

Charley a umblat năuc vreo cîteva zile, gîndindu-se numai la asta, cînd am primit vorbă, ca de obicei, că duminica următoare Demetrios Contos va repeta isprava. Charley se trezi. Puse să i se scoată barca din apă, îi curăță și-i vopsi fundul, făcu mici modificări la derivor, verifică manevrele curente, și a stat aproape toată noaptea de sîmbătă și a cusut o velă nouă și mult mai mare. De fapt era atît de mare încît a fost nevoie de balast suplimentar, așa că pe fundul bărcii am pus aproape cinci sute de funzi de fier de cale ferată în plus.

Veni și duminica, și o dată cu ea și Demetrios Contos, ca să încalce cu insolență legea, ziua în amiaza mare. Din nou am avut parte de obișnuita briză de după-amiază, și din nou Demetrios s-a lepădat, tăind, de vreo patruzeci de picioare, sau chiar mai mult de năvod putred, a ridicat velele și a pornit-o la drum sub nasul nostru. Dar omul

ghicise manevrele lui Charley și velele lui se ridicau mai sus ca de obicei, și în plus mai adăugase pînză la marginea de cădere a randei.

Pe drumul pînă la înălțimile Contra Costa, cursa a fost chit pe chit, și niciunul dintre noi nu părea să cîștige sau să piardă ceva. Dar, pe cînd am făcut volta în celălalt bord către înălțimile Sonoma, vedeam limpede că, deși înaintam cu aceeași viteză, Demetrios urca pe vînt mult mai bine ca noi. Și cu toate astea, Charley manevra barca asta cu toată priceperea și finețea de care era el în stare, scoțînd din ea mai mult ca niciodată.

Bineînțeles, putea să scoată revolverul și să tragă asupra lui Demetrios, dar de multă vreme descoperisem că nu ne stătea în caracter să tragem asupra unui om care fugea fiindcă se făcuse vinovat de o măruntă încălcare a legii. Pe lîngă asta, se părea că între oamenii patrulei și pescari se încheiase un fel de înțelegere tacită. Dacă noi nu trăgeam în ei cînd încercau să scape, nici ei nu se apucau să ne înfrunte atunci cînd puneam mîna pe ei. Și așa s-a făcut că Demetrios Contos se îndepărta de noi și, la rîndul nostru, am jucat cinstit și am încercat doar tot ce ne-a stat în putință să-l ajungem din urmă. În schimb, dacă barca noastră s-ar fi dovedit mai iute ca a lui, sau dacă am fi manevrat-o mai bine știam că nici el n-ar fi opus rezistență cînd l-am fi prins.

Din cauza velei atît de mari, a vîntului zdravăn, care se dezlănțuise peste strîmtoarea Carquinez, am văzut că navigam cum s-ar spune la rasul apei. Trebuia să fim mereu cu ochi-n patru ca să nu ne răsturnăm și, în timp ce Charley era la echo, eu țineam scota randei în mînă, numai cu o voltă la tachet, gata să-i dau drumul în orice clipă. Demetrios, după cum vedeam și noi, fiind singur la toate manevrele, nu avea nici cînd să răsufle.

Dar era în zadar să încercăm a pune mîna pe el. Din adîncul minții sale dăduse la iveală o barcă ce era mai bună ca a noastră. Și cu toate că Charley naviga cel puțin la fel de bine, dacă nu chiar puțin mai bine, barca pe care o avea el în mînă nu era pe măsura celei a grecului.

— Dă drumul scotei, îmi porunci Charley.

Și, în vreme ce barca noastră se abătu sub vînt, spre noi pluti hohotul batjocoritor al lui Demetrios. Charley scutură din cap și-mi zise :

— N-are nici un rost. Barca lui Demetrios e mai bună. Dacă mai încearcă isprava asta încă o dată, trebuie să venim cu o nouă șmecherie și noi.

De data asta imaginația mea ne veni în ajutor.

— Ce-ar fi, i-am sugerat eu miercurea următoare, dacă eu l-aș fugări pe Demetrios cu barca duminica viitoare, în vreme ce tu îl aștepți la debarcaderul din Vallejo să sosească ?

Charley cumpăni ideea o vreme și apoi se pocni peste genunchi.

— Nu-i rea ideea. Începi să-ți pui capul la contribuție. Aș zice că e meritul profesorului pe care l-ai avut.

După cîteva clipe reluă :

— Nu trebuie să-l gonești prea departe, fiindcă altfel o să se îndrepte spre golful San Pablo, în loc să o ia spre casă, și o să stau degeaba, așteptîndu-l zadarnic, de unul singur, pe debarcader să sosească.

Joi, Charley veni cu o obiecție față de planul meu :

— Toată lumea o să știe că am plecat la Vallejo, și poți fi sigur că o să afle și Demetrios. Tare mi-e teamă că trebuie ăs renunțăm la ideea asta.

Obiecția lui era cît se poate de întemeiată, și toată ziua m-a chinuit părerea de rău. Dar noaptea mi s-a părut că se deschide o nouă cale și, în nerăbdarea mea, l-am sculat și pe Charley din somnul lui adînc.

— Hmm ! mormăi el. Ce s-a întîmplat ? A luat foc casa ?

— Nu ! i-am răspuns eu. Nu casa, mintea mea ! ascultă. Duminică eu și cu tine ne învîrtim prin Benicia exact pînă în clipa în care se arată pînza bărcii lui Demetrios se zărește ca lumea, o iei alene spre tîrg și te tot duci. Toți pescarii or să te creadă învins, că te-ai împăcat și tu cu gîndul că ești învins.

— Pînă aici toate bune, comentă Charley, în vreme ce eu mă oprisem să-mi trag sufletul.

— Ba chiar foarte bune, am continuat eu mîndru. O poți lua și așa ca un om fără nici o treabă spre oraș, dar îndată ce nu te mai zărește nimeni, o iei la picior cît

poți către prăvălia lui Dan Maloney. Împrumută de la el iapa aceea micuță, și întinde-o pe șleau către Vallejo. Drumul e bun, și poți ajunge mult mai repede decît îi trebuie lui Demetrios ca să răzbească împotriva vîntului.

— Și dimineață, continuă Charley, arătîndu-se de acord fără ezitare cu această modificare a planului, primul lucru pe care-l fac e să mă duc să aranjez pentru iapă.

Ceva mai tîrziu, adăugă, sculîndu-mă de data asta el pe mine dintr-un somn adînc :

— Și ascultă — îl auzii eu chicotind pe întuneric — ascultă, fiule, nu pare puțin cam ciudat ca patrula de pescuit să pornească la treabă călare ?

— Asta-i imaginație, i-am răspuns eu. Doar asta predici tu mereu : cînd gîndești să gîndești cu un pas înaintea celuilalt și atunci ai șansa să cîștigi.

— Ha ! Ha ! chicoti el. Și dacă de data asta pasul ăsta înainte n-o să-i scoată sufletul celuilalt atunci să nu-mi spui mie, umilul tău servitor, Cherley Le Grant.

Vineri dimineață mă întrebă :

— Dar ai să te descurci singur cu barca ? Nu uita că i-am pus niște vele cam mari.

I-am vorbit despre priceperea mea atît de bine că n-a mai amintit problema asta pînă sîmbătă, cînd m-a sfătuit să scoatem înăditura de la marginea de cădere a randei. Dar bănuiesc că dezamăgirea care se zugrăvi pe chipul meu l-a făcut să renunțe, fiindcă eram mîndru nevoie mare de îndemînarea mea în ale navigației, și așteptam nebun de nerăbdare s-o pornesc cu randa aceea mare să zbor prin golful Carquinez în siajul grecului care fugea.

Ca de obicei, duminica și Demetrios Contos au sosit împreună. De acum devenise regulă ca pescarii să se strîngă pe Debarcaderul Vapoarelor să-l salute la venire și să rîdă de înfrîngerea noastră. Coborî velele de vreo cîteva sute de iarzi mai larg, și întinse cele cincizeci de picioare de năvod putred ca de obicei.

— Cred că aiureala asta o să țină atîta vreme cît mai are vechitura asta de năvod mormăi Charley, înadins ca să-l audă cei cîțiva pescari din preajmă.

— Atunci eu dai la el năvod vechi de la mine, se băgă iute în vorbă, cu răutate,, unul dintre ei.

— Nici nu-mi pasă, îi răspunse Charley. Mai am și eu niște năvod vechi și îl pot oferi și eu, dacă se face-ncoa și mi-l cere.

Au rîs cu toții, pentru că acuma le dădea mîna să fie de treabă cu un om atît de rău tras pe sfoară cum era Charley.

— Ei, salutare, fiule, îmi strigă Charley o clipă mai tîrziu. Cred că o iau spre tîrg, la crîșma lui Maloney.

— Mă lași să ies numai eu cu barca ? l-am întrebat.

— Dacă ai chef, n-ai decît ! veni răspunsul, în vreme ce se învîrti pe călcîie și se îndepărtă alene.

Demetrios scoase din năvod doi somoni zdraveni, și eu m-am aruncat în barcă. Pescarii se înghesuiră mai aproape, puși acum pe șotii și, în vreme ce eu mă străduiam să ridic velele, m-au copleșit cu tot felul de sfaturi în bătaie de joc. Ba în plus începură să pună tot felul de pariuri gogonate, arătîndu-se convinși că-l voi prinde pe Demetrios, iar doi dintre ei, constituindu-se într-un fel de comitet de arbitri, mi-au cerut, cu mare seriozitate, permisiunea de a veni cu mine ca să vadă cum am să reușesc isprava asta. Eu nu mă grăbeam. Întîrziam cu bună știință ca să-i las lui Charley cît mai mult timp la dispoziție ; mă arătam nemulțumit de felul cum se întinsese vela, am făcut cîteva neînsemnate modificări la scripetele mic care punea la post picul. Și abia cînd am fost convins că Charley ajunsese la crîșma lui Dan Manoley și era de-acum călare pe iapă, am desfăcut barbeta de la cheu și am prins vîntul în randa cea mare. O rafală țeapănă mi-a întins-o bine și bordul de sub vînt s-a înclinat atît de mult că m-am trezit cu mai multe găleți de apă în barcă. Una ca asta i se întîmplă chiar și celui mai bun iahtman pe o barcă mai mică ; am dat imediat drumul școtei randei și am redresat barca, dar manevra a fost salutată cu urale, de parcă aș fi făcut cine știe ce ispravă de ageamiu.

Cînd Demetrios Contos văzu numai o singură persoană în barca patrulei de pescuit, și se mai și dumiri că era vorba de un puști, începu să se joace cu mine. După ce făcu o voltă scurtă spre larg, cu mine la numai treizeci de picioare în urma lui, se întoarse, lăsînd randa mai

larg, către Debarcaderul Vapoarelor, iar de acolo porni în volte scurte, se suci și se răsuci în toate părțile spre marea bucurie a spectatorilor încîntați. Eu eram pe urmele lui continuu, și ce făcea el îndrăzneam să fac și eu, chiar și atunci cînd execută o voltă sub vînt, făcînd ampanare cu randa aceea mare — manevră foarte periculoasă cu o astfel de pînză și pe un vînt ca acela.

Individul își pusese nădejdea în rafalele brizei mării și în curentul puternic de reflux, care împreună stîrniseră niște valuri parșive, socotind că o să mă dea gata. Dar eu eram dornic să arăt tot ce pot și niciodată în viața mea n-am strunit mai bine o ambarcațiune ca în ziua aceea. Eram în deplin acord cu toată simfonia din jur, mintea îmi lucra iute și fără poticneli, mîinile n-au bîjbîit nici o secundă, și se părea că într-un fel ghicesc cele o mie de lucruri mărunte de care trebuie să țină seama în fiecare clipă unul care navighează cu o barcă mică.

În schimb Demetrios începu să aibă necazuri. Ceva nu mergea la derivorul central, și lama derivorului se blocase, nu mai cobora pînă la capăt. Într-un scurt răgaz, pe care-l cîștigase păcălindu-mă cu o manevră deșteaptă, l-am văzut cum se chinuia furios cu lama derivorului, încercînd să o forțeze să se lase pînă jos. Dar eu nu i-am îngăduit timp să răsufle, și a fost nevoit să se întoarcă în grabă la eche și școtă.

Lama aceea a derivorului îl îngrijora. Renunță să se mai joace cu mine, și porni într-o voltă lungă spre Vallejo. Spre marea mea bucurie, am văzut că la prima bordee lungă eu reușeam să urc pe vînt o idee mai bine decît el. Și aici mi-ar fi prins bine să mai am pe cineva în barcă cu mine, fiindcă, în situația aceea, cînd eu eram la numai cîteva picioare în urma lui, nu îndrăznea să lase echea și să fugă la mijlocul bărcii să încerce, iar să lase lama derivorului mai jos.

Pentru că a văzut că nu putea urca pe vînt ca mai înainte, a început să largheze randa și să se lase ceva mai sub vînt, ca să se depărteze de mine. I-am îngăduit manevra asta, eu urcînd mai departe în vînt, după care am luat-o drept spre el. Cînd m-am apropiat, s-a prefăcut că face volta, ceea ce m-a obligat să urc iar în vînt ca să i-o

iau înainte. Dar nu fusese decît o șmecherie din partea lui, bine executată, și își văzu mai departe de drum, în vreme ce eu trebuia să recuperez terenul pierdut.

Cînd era vorba de manevre, omul era fără îndoială mai priceput decît mine. În nenumărate rînduri aproape că fusese al meu, dar de fiecare dată mă păcălise și scăpase. În plus, vîntul se întărea mereu și amîndoi eram obligați să facem continuu manevre pentru a evita răsturnarea. Iar barca mea nu se răsturnase încă numai datorită balastului suplimentar. Stăteam călare pe copastia din vînt, cu echea într-o mînă și în cealaltă cu școta, doar cu o voltă la tachet, iar la cîte o rafală mai puternică eram obligat să-i mai dau drumul. În astfel de cazuri pierdeam vîntul, ceea ce era ca și cum aș fi risipit forța de împingere, și bineînțeles că pierdeam teren Singura mea mîngîiere era că Demetrios părea obligat să procedeze la fel.

Puternicul curent de reflux, care gonea în josul strîmtorii, chiar împotriva vîntului, forma niște valuri neobișnuit de mari și parșive care dădeau buzna mereu peste copastie. Eram ud leoarcă și pînă și randa era udă pînă la jumătatea marginii de întinsură. La un moment dat am reușit să i-o iau cu manevrele înainte lui Demetrios, și prova mea s-a izbit de barca lui cam pe la mijlocul ei. Aici ar fi trebuit să mai am pe cineva în barcă cu mine. Înainte de a apuca eu să gonesc pînă la prova și să sar în barca lui, Demetrios depărtase bărcile, împingînd cu vîsla și mi-a rîs în față în vreme ce se îndeletnicea cu treaba asta.

Ajunsesem acum la gura strîmtorii, zonă foarte păcătoasă. Aici strîmtoarea Vallejo și strîmtoarea Carquinez se întîlnesc. Pe gura celei dintîi năvălea toată apa rîului Napa și curentul refluxului, prin a doua năboiau apele Golfului Suisun ca și rîurile Sacramento și San Joaquim Iar acolo unde masele acestea imense de apă, gonind iute, se înfruntau, se forma o cumplită resacă de larg. Și ca să fie toate și mai afurisite vîntul urla pe cele cincisprezece mile ale Golfului San Pablo, ridicînd și el niște valuri groaznice care se repezeau spre resaca de mare.

Curenți potrivnici goneau în toate părțile, înfruntîndu-se, formînd anafoare, sorburi, făcînd apa să fiarbă, sau

ridicîndu-se, în valuri enorme, abrupte, care se prăbușeau apoi pe punte și într-un bord și în celălalt în aceeași măsură. Și peste toate, amețite, mînate de o nebunie a mișcării veneau bubuind valurile imense cu crestele spulberate de vînt, dinspre golful San Pablo.

Eu eram apucat de aceeași sălbatică dezlănțuire ca și apele. Barca se purta minunat, zburînd, țîșnind prin haosul acela ca un cal de curse. Abia puteam să mă stăpînesc, prins de bucuria navigației. Vela imensă, vîntul care urla, valurile copleșitoare, barca scuturată din toate părțile, iar eu — un pigmeu, un nimic în toată această învălmășeală, reușeam să domin lupta elementelor, zburînd prin mijlocul ei, peste ea, triumfător.

Și chiar în momentul acela, pe cînd chiuiam din toți rărunchii, ca un erou victorios, barca primi o izbitură groaznică și se opri scurt pe loc. Eu am fost proiectat spre prova, pe fundul bărcii. Cînd am sărit în picioare am văzut în fugă un corp verzui, acoperit de scoici și mi-am dat imediat seama despre ce era vorba — spaima navigației, un trunchi scufundat. Nu există om care să se poată păzi de o astfel de catastrofă. Îngreunat de apă, plutea chiar sub fața mării, era imposibil de zărit la vreme în apele acelea frămîntate ca să-l eviți.

Cu siguranță că toată prova fusese zdrobită, pentru că în cîteva secunde barca era ochi cu apă. Apoi vreo două valuri au umplut-o cu totul, și se duse drept la fund, trasă de balastul greu. Totul s-a întîmplat atît de repede, încît eu m-am trezit încurcat în velă și tras în adînc. După ce m-am zbătut și mi-am croit drum spre suprafață, aproape sufocat, cu plămînii stînd aproape să plesnească, n-am zărit nici urmă de vîslă măcar. Probabil că vîslele fuseseră duse la vale de curentul haotic. L-am văzut însă pe Demetrios Contos uitîndu-se în urmă, și i-am auzit glasul batjocoritor, de om răzbunat, fără să șovăie, lăsîndu-mă să pier.

Nu-mi rămînea nimic altceva de făcut decît să mă salvez înot, ceea ce, în dezlănțuirea aceea sălbatică, însemna, în cel mai bun caz, doar cîteva minute de viață în plus. Ținîndu-mi răsuflarea și chinuindu-mă cu mîinile pe sub apă, am reușit să-mi scot cizmele grele marinărești

din picioare și haina. Dar prea mult aer tot nu reușeam eu să trag în piept și, curînd, am descoperit că nu înotul, ci respirația era problema principală.

Berbecii imenși, albi, dinspre San Pablo, mă izbeau, mă răsuceau și mă băgau la fund, în vreme ce resaca de larg mă sufoca, îmi arunca valuri în ochi, în nas, în gură. Apoi sorburi neașteptate mă apucau de picioare, mă trăgeau spre adînc, pentru a mă scuipa cine știe unde, în vreo frămîntare de ape, și taman cînd voiam să iau și eu o gură de aer, un talaz albit de spumă se spărgea chiar în capul meu.

Era imposibil să mai rezist prea mult. Trăgeam în piept mai multă apă decît aer, și simțeam cum mă înec. începusem să-mi cam pierd cunoștiința, în capul meu toate se învîrteau. Mă zbăteam, mai mult spasmodic, instinctiv, și abia mai eram conștient de ceva cînd m-am simțit apucat de umeri și tras peste copastia unei bărci.

O vreme am zăcut întins pe bancheta unde fusesem aruncat, cu fața în jos, în vreme ce apa îmi curgea gîrlă pe gură. După un timp, încă slăbit, mai mult leșinat, m-am răsucit să văd cine era salvatorul meu. Și iată de la pupa, într-o mînă cu școta, și echea în cealaltă, îmi zîmbi, dînd din cap cît se poate de firesc, Demetrios Contos. Avusese de gînd să mă lase să mă duc la fund — mi-a spus el mai tîrziu — dar omul din el se luptase, cîștigase bătălia și-l făcuse să se întoarcă la mine.

— La tine bine, acum ? mă întrebă el.

Am reușit să îngaim un fel de da mai mult cu buzele, fiindcă deocamdată nu reușeam să articulez vreun cuvînt.

— La tine conduce barcă foarte bine ! adăugă el. Bine ca la un barbat.

Un compliment de la Demetrios Contos era un compliment într-adevăr, și i-am aprecia mult vorbele, deși nu eram în stare decît să dau din cap în semn de încuviințare

N-am mai continuat discuția pentru că eu aveam de furcă cu mine ca să-mi revin, iar el era prins cu barca. O luă drept spre debarcaderul de la Vallejo, legă bine barca la mal și apoi mă ajută să cobor. Și se nimeri că în momentul în care amîndoi ne-am trezit pe debarcader să

se arate și Charley de după un stelaj de uscat năvoade și să pună mîna pe brațul lui Demetrios Contos.

Mi-a salvat viața, Charley, am protestat eu, și nu cred că după asta merită arestat.

Pe mutra lui Charley se ivi o expresie încurcată, care se șterse de altfel deîndată, într-un fel care arăta că luase o hotărîre.

— Fiule, n-am ce face, spuse el blînd. Nu pot să-mi încalc îndatoririle, și îndatorirea mea firească e să-l arestez. Astăzi e duminică, în barcă văd doi somoni pe care i-a prins astăzi. Ce pot să fac ?

— Dar mi-a salvat viața ! am insistat eu, neînstare să invoc alt argument.

Demetrios Contos se întunecă la față de furie cînd înțelese hotărîrea lui Charley. Trăia sentimentul că fusese tras pe sfoară. Partea cea mai umană a sufletului său triumfase, făcuse un act plin de generiozitate și salvase un dușman aflat la ananghie, iar drept mulțumire dușmanul îl băga la închisoare.

Pe drumul de întoarcere spre Benicia, eu și Charley ne-am înfruntat continuu. Eu apăram spiritul legii, nu litera ei, dar Charley se agățase de litera ei. După cîte pricepea el, nu avea altă cale de ieșire. Legea spunea explicit că duminica nu era voie să prinzi somoni. El era om al patrulei de pescuit, și datoria lui era să impună respectarea legii. Asta era tot. Își făcuse datoria, și conștiința lui era curată. Totuși mie toată treaba mi se părea nedreaptă, și-mi părea tare rău pentru Demetrios Contos.

Două zile mai tîrziu, am coborît la Vallejo pentru proces. Eu trebuia să mă prezint în calitate de martor, și am trăit cea mai nesuferită postură din viața mea cînd am fost nevoit să declar, în boxa martorilor, că-l văzusem pe Demetrios prinzînd cei doi somoni cu care-l găsise Charley.

Demetrios își angajase și el un avocat, dar cazul lui era fără ieșire. Juriul s-a retras numai cincisprezece minute și se întoarse declarîndu-l de Demetrios vinovat. Judecătorul l-a condamnat să plătească o amendă de o sută de dolari sau să facă cincizeci de zile de închisoare.

Charley se prezentă în fața grefierului curții.

— Doresc să plătesc eu amenda, spuse el punînd în același timp pe birou cinci monede de aur de douăzeci de dolari. Fiule... ăăă...e singura ieșire, se poticni el în cuvinte cînd se întoarse spre mine.

Mi s-au umezit ochii cînd l-am prins de braț.

— Vreau și eu să... ăăă... plătesc, am început eu.

— Să-ți plătești și tu jumătatea ? mă întrerupse el. Bineînțeles că mă aștept să ți-o plătești.

Între timp, Demetrios fusese informat de avocatul lui că amenda fusese plătită de Charley. Demetrios veni iute spre Charley, îi strînse mîna, și tot sîngele fierbinte de meridional i se adunase parcă în obraji. Apoi, pentru a nu se lăsa mai prejos nici el, insistă să fie lăsat să-și plătească amenda, plus onorariul avocatului, și făcu o adevărată criză de furie cînd Charley îl refuză.

Cred că gestul lui Charley, mai mult decît toate celelalte isprăvi ale noastre, le-a demonstrat pescarilor adînca semnificație a respectării legii. Charley crescuse, ehei, mult în cohii lor, și m-am ales și eu cu oarecare renume, fiind socotit drept pustiul care știe să mînuiască o barcă. Demetrios Contos nu numai că n-a mai încălcat niciodată legea, ci deveni un foarte bun prieten al nostru, și adesea dădea o fugă la Benicia să mai stea la taifas cu noi.

BASMAUA GALBENĂ

— Nu vreau să zici că te oblig, fiule, îmi spuse Charley, dar eu țin morțiș să nu mai participi la altă patrulare. Ai ieșit teafăr din atîtea situații afurisite și izbindu-te de atîția oameni afurisiți, încît ar fi mare păcat să ți se întîmple ceva chiar acum la sfîrșit.

— Dar cum oare aș putea face să scap de această ultimă patrulare de care zici ? l-am întrebat eu plin de aroganța tinereții. Trebuie să fie, doar știi bine, o ultimă oară în orice.

Charley își încrucișă picioarele, se lăsă pe spate și cîntări cele spuse.

— Adevărat, foarte adevărat. Dar de ce să nu zicem că ultima a fost capturarea lui Demetrios Contos? Ai scăpat cu bine din încercarea asta, ești destul de teafăr și inimos în ciuda bălăcelii de care ai avut parte, și... ăăă...

Se poticni, iar o vreme nu fu în stare să continue.

— Și n-aș putea să mi-o iert niciodată dacă ți s-ar întîmpla ceva.

Am rîs de temerile lui Charley, dar, de hatîrul sentimentelor lui față de mine, am fost de acord să consider că ultima participare la acțiunile patrulei avusese loc. Fusesem împreună vreme de doi ani încheiați și acum plecam din rîndurile patrulei de pescuit pentru a mă întoarce să-mi termin studiile. Cîștigasem bani și pusesem de-o parte destui ca să-mi ajungă vreme de trei ani la gimnaziu și, deși pînă la începerea cursurilor mai erau cîteva luni bune, aveam de gînd să mă pregătesc serios pentru examenele de admitere.

Toate calabalîcurile mele erau rînduite cum trebuie într-un cufăr de marinar, și abia așteptam să-mi cumpăr bilet și să mă sui în trenul de Oakland, cînd Neil Partington sosi la Benicia. Era nevoie de *Reindeer* deîndată în Golful de Jos, cu treburi urgente, și Neil adăugă că avea de gînd să o ia drept spre Oakland. Cum acolo își avea domiciliul, iar pe timpul cît aveam să merg la școală urma să locuiesc la el, spunea că nu vedea nici un motiv să nu-mi urc cufărul la bord și să merg cu ei.

Așa că mi-am ridicat cufărul la bord, pe la mijlocul după-amiezii am ridicat randa cea mare de pe *Reindeer* și am molat parîmele. Era o vreme parșivă de toamnă. Briza mării, care suflase statornic toată vara, dispăruse, iar locul ei fusese luat de tot felul de vînturi ce băteau capricioase sub un cer mohorît. În consecință ora sosirii era foarte îndoielnică. Am pornit o dată cu refluxul. Pe cînd coboram strîmtoarea Carquinez, m-am uitat îndelung, pentru ultima oară, spre Benicia și șantierul lui Turner, unde asediasem nava *Lancashire Queen*, și-l prinsesem pe Alec cel Mare, regele grecilor. Iar la gura strîmtorii, m-am uitat cu mult interes spre locul unde, cu cîteva zile înainte, m-aș fi înecat dacă nu era firea omenoasă a lui Demetrios Contos.

Un zid imens de ceață înainta pe fața Golfului San Pablo, îndreptîndu-se spre noi, și în cîteva minute *Reindeer* naviga orbește prin bezna umedă. Charley, care stătea la cîrmă, părea să aibă un fel de instinct aparte în situațiile astea. Mărturisea singur că nu știa nici el cum de se brodea, dar avea un fel de-a dreptul minunat de a calcula vînturile, curenții, distanțele, timpul, deriva, viteza de înaintare a ambarcației.

La cîteva ceasuri după ce-am intrat în ceața aceea, Neil Partington spuse :

— Pare că are de gînd să se ridice. Hei, Charley, pe unde zici că am ajuns.

Charley se uită la ceas.

— Ora șase, încă trei ceasuri de reflux, mormăi el în treacăt.

— Dar unde zici că sîntem ? insistă Neil.

Charley chibzui un moment, și după aceea răspunse :

— Refluxul ne-a abătut puțin de la drumul nostru, dar dacă ceața se ridică chiar în clipa asta, și după cum se arată are să se ridice, o să vezi că nu sîntem la mai mult de o mie de mile de Debarcaderul lui McNear.

— Ai putea să fii ceva mai precis, măcar cu cîteva mile, bombăni Neil, arătîndu-și prin tonul vocii dezamăgirea.

— În regulă, făcu Cherley ca s-o încheie. Atunci pînă acolo nu-i mai puțin de un sfert de milă, dar nici mai mult de jumătate.

Vîntul se mai întări după cîteva rafale, și ceața se subție vizibil.

— Debarcaderul lui McNear e exact într-acolo, spuse Charley, arătînd în ceață, drept în traversul nostru.

Toți trei ne zgîiam scrutînd în direcția arătată, cînd *Reindeer* se izbi cu un troznet înfundat de ceva și încremeni pe loc. Am alergat la prova și am văzut că bompresul ei se încurcase într-un greement ars de soare și putred, susținut de un catarg scurt, ciuntit. Iahtul nostru intrase cu prova într-o joncă ce stătea la ancoră.

În clipa cînd ajunsesem și noi la prova, din cabina întrepunte dădură buzna afară, ca niște viespi, cinci pescari cu ochii cîrpiți încă de somn. În fruntea lor venea un individ numai mușchi, pe care-l remarcai de departe

după mutra mîncată de vărsat și basmaua galbenă legată la cap. Era chiar Basma Galbenă, pescarul pe care-l arestasem cu un an înainte pentru că viola legile pescuitului la creveți și, la vremea respectivă, aproape că provocase scufundarea iahtului *Reindeer*, așa cum și acum mai mai să ne trimită la fund violînd legile navigației.

— Ce dracu v-a apucat să vă proțăpiți aici în mijlocul traficului fără să puneți în funcțiune un corn de ceață ? strigă furios la ei Charley.

— Ce i-a apucat ? îi răspunse calm Neil. Aruncă și tu o privire... Ai priceput ce i-a apucat ?

Ne-am uitat în direcția indicată de degetul lui Neil, în mijlocul nepuntat al joncii am văzut că barca era pe jumătate plină cu creveți și, după cum am constatat la o mai atentă cercetare, abia prinși. Amestecați cu crevețiii mai erau și miriade de peștișori, de la un sfert de inci în sus. Basma Galbenă ridicase capcana de creveți după maxima fluxului și, profitînd de adăpostul cetii, rămăsese, plin de îndrăzneală, lîngă sculele sale, așteptînd să le mai salte o dată după maxima refluxului.

— Ei bine, spuse Neil, trebuie să recunosc că în toată viața mea, după cîtă experiență am adunat în poliția apelor, asta e cea mai ușoară captură pe care am făcut-o. Ce facem cu ei. Charley ?

— Remorcăm jonca pînă la San Rafael, bineînțeles, veni răspunsul acestuia.

Charley se întoarse apoi spre mine :

— Fiule, saltă-te pe joncă și eu îți arunc o parîmă de remorcaj. Dacă vîntul nu ne lasă baltă, ajungem la rîu înainte ca refluxul să scadă prea mult, dormim la San Rafael și sosim la Oakland mîine la prînz.

Acestea fiind spuse, Charley și Neil se întoarseră la *Reindeer*, și îl puseră pe drum, cu jonca remorcată la prova. M-am dus la pupa și am luat în stăpînire prada,, guvernînd cu o eche de pe vremea potopului și un safran cu niște găuri mari, romboidale în el, prin care apa trecea ca prin ciur.

Dar la vremea asta, ceața se ridicase și poziția aproximată de Charley fu confirmată de Debarcaderul McNear, care se vedea la numai jumătate de milă distanță. Mergînd de-a lungul țărmului de vest, am dublat Capul

Pedro în văzul tuturor aşezărilor de pescari de creveţi şi se stîrni mare zarvă cînd văzură una din joncile lor remorcată în urma cunoscutei nave a patrulei de pescuit.

Vîntul dinspre ţărm venea acum în rafale şi nu te puteai bizui pe el; ne-ar fi prins bine dacă ar fi fost ceva mai tăricel. Rîul San Rafael, pe care trebuia să urcăm pentru a ajunge la oraş ca să ne încredinţăm prizonierii autorităţilor, curgea printr-o zonă întinsă de smîrcuri, pe unde era greu de navigat la vremea refluxului, iar cînd apele erau foarte scăzute nu se mai putea merge de loc pe el. Deoarece acum refluxul ajunsese cam la jumătatea lui, trebuia să ne cam grăbim. Dar jonca aceea masivă ne împiedica, bălăngănindu-se în urma lui *Reindeer*, şi ţinîndu-ne în loc ca un balast inutil de aceeaşi greutate.

— Spune amărîţilor să ridice vela, îmi strigă în cele din urmă Charley. N-am chef să ne bălăcim în mocirla smîrcurilor toată noaptea.

I-am repetat ordinul lui Basma Galbenă, care începu să bombăne răguşit ceva oamenilor săi. Răcise zdravăn omul, şi uneori îl apuca cîte o criză de tuse de se făcea în două, şi-i ieşeau din cap ochii injectaţi. Acum arăta mai de spaimă decît înainte, şi cînd îmi azvîrlea cîte o căutătură rea îmi aduceam aminte, înfiorîndu-mă, cum scăpasem ca prin urechile acului de mîna lui cînd îl arestasem prima dată.

Echipajul se rîndui la fungi şi vela aceea ciudată, triunghiulară, vopsită maroniu deschis, se ridică la catarg. Navigam cu vîntul din spate, cînd Basma Galbenă largă şcota randei, jonca ţîşni înainte şi parîma remorcii slăbi. Deşi *Reindeer* mergea repede, jonca înainta mai repede, şi pentru a evita să dăm peste barca din faţă, am cîrmit puţin mai în vînt. Dar jonca şi de data asta se dovedi mai iute şi, în cîteva minute, eram în traversul iahtului patrulei, în partea din vînt. Parîma remorcii se întinse din nou, dar de data asta în unghi drept faţă de drumul celor două bărci şi eram într-o situaţie caraghioasă.

— Dă drumul la remorcă! am strigat eu.

Charley ezită.

— N-avea nici o teamă, l-am liniştit eu. Nu se poate întîmpla nimic. Ajungem la gura apei cu volta asta, iar voi vă ţineţi după mine tot drumul pînă la San Rafael.

După vorbele astea, Charley desfăcu remorca, şi Basma Galbenă îşi trimise unul din oameni la prova să tragă parîma în barcă. Cum se întunecase tot mai mult, greu am reuşit să nimeresc gura rîului San Rafael, şi cînd am luat-o pe el în sus abia dacă mai ghiceam malurile. *Reindeer* era la cinci minute bune de mers în urma noastră şi, pe măsură ce urcam tot mai mult pe canalul acela întortochiat şi îngust ceilalţi rămîneau tot mai mult în urmă. Ştiindu-l pe Charley în siajul meu, se părea că nu aveam a mă teme de cei cinci prizonieri ai mei, dar, cum întunericul se făcea tot mai adînc, şi nu mai reuşeam să-i supraveghez ca lumea, mi-am scos revolverul din buzunarul de la pantaloni şi l-am pus în cel de la haină, unde îmi era mai la îndemînă.

Nu mă temeam decît de Basma Galbenă, iar cele ce-au urmat dovedesc că individul a ghicit şi a profitat de asta. Stătea la cîţiva paşi de mine, în bordul care se nimerise să fie atunci în vînt. Abia reuşeam să-i desluşesc profilul, dar curînd mi-am dat seama că încet, foarte încet, omul luneca spre mine. Nu l-am slăbit din ochi. Ţinînd echea cu stînga, mi-am vîrît dreapta în buzunar şi am apucat revolverul.

L-am văzut trăgîndu-se cîţiva inci mai aproape, şi tocmai voiam să-i ordon să se dea înapoi — vorbele îmi stăteau chiar pe limbă — cînd am fost lovit cu mare putere de o masă întunecată care se aruncase spre mine dinspre bordul de sub vînt. Era unul din oamenii echipajului. Îmi ţintui mîna dreaptă, aşa încît n-am mai reuşit s-o scot din buzunar şi, în acelaşi timp, îmi puse palma peste gură. Aş fi putut să mă zbat şi să mă smulg din braţele lui, să-mi eliberez mîna sau gura, să strig şi să dau alarma, dar, într-o clipită, Basma Galbenă fu şi el peste mine grămadă.

M-am luptat în zadar pe fundul joncii, cu picioarele şi mîinile legate, în timp ce gura îmi fusese cetluită bine cu un căluş dintr-o zdreanţă de cămaşă de bumbac, după cum am descoperit mai apoi. După care m-au lăsat să zac

acolo, pe fundul bărcii. Basma Galbenă luă echea, dădu ordine în șoaptă și, judecînd după poziția pe care o avusesem și schimbarea aliurii velei pe care o zăream deasupra mea ca o pată întunecată pe cerul înstelat, mi-am dat seama că ne îndreptam spre gura unui canal îngust ce se vărsa în locul acela în San Rafael.

În cîteva minute lunecam ușor pe lîngă mal, și vela fu coborîtă în cea mai mare liniște. Pescarii nu scoteau un sunet. Basma Galbenă stătea pe fundul joncii lîngă mine, și-l simțeam cum se chinuie să-și înăbușe accesele de tuse răgușită. Cam la vreo șapte sau opt minute mai tîrziu, i-am auzit vocea lui Charley pe cînd *Reindeer* trecea prin dreptul gurii canalului.

— Nici nu-ți poți închipui cît sînt de bucuros, îl auzeam eu foarte clar spunîndu-i lui Neil, că puștiul a terminat-o cu patrula de pescuit fără să pățească nimic.

Neil îi răspunse ceva ce n-am reușit să deslușesc, după care vocea lui Charley se auzi din nou :

— Puștiul se simte pe apă ca la el acasă și, dacă după ce isprăvește școala urmează și un curs de navigație și pornește pe cursă lungă, nu văd de ce n-ar ajunge comandant pe cea mai mare navă din cîte există.

Ce spunea era foarte măgulitor pentru mine, dar cum stăteam acolo legat fedeleș și cu un căluș în gură, aranjat chiar de propriii mei prizonieri, și auzeam vocile prietenilor tot mai slab, pe măsură ce *Reindeer* se îndepărta tot mai mult în întuneric către San Rafael, nu eram în cea mai nimerită situație ca să mă bucur de viitorul acela trandafiriu. O dată cu *Reindeer* dispăru și ultima mea speranță. Nici nu-mi puteam închipui ce avea să se întîmple mai departe, fiindcă pescarii aceia erau alt soi decît mine și, din cîte știam, eram convins că nu aveau să se poarte cu mănuși.

După ce-au mai adăstat cîteva minute, au ridicat vela triunghiulară, iar Basma Galbenă luă echea și o cîrmi în jos, către gurile rîului San Rafael. Refluxul scăzuse apele și mai mult și omul nostru întîmpina dificultăți ca să scape de bancurile de mîl. Speram să se pună pe uscat, dar, în cele din urmă, reuși să iasă în golf fără mari necazuri.

Îndată ce am ieşit pe gura rîului, se stîrni o discuţie aprinsă, şi bănuiam că se referă la mine. Basma Galbenă era foarte vehement, dar ceilalţi patru i se opuneau cu aceeaşi tărie. Era limpede că omul căuta să-i convingă că era mai bine să mă facă dispărut, dar ceilalţi erau speriaţi de consecinţe. Eram destul de familiarizat cu felul lor de-a fi ca să-mi dau seama că numai teama îi va putea opri de la un astfel de gest. Dar nu-mi trecea prin minte ce soluţie îi ofereau ceilalţi lui Basma Galbenă drept alternativă a planului său criminal.

E uşor de înţeles ce simţeam eu în vremea asta, ştiind că soarta îmi atîrna de un fir de păr. Discuţia se transformă în ceartă, iar în toiul ei Basma Galbenă smulse echea grea şi se repezi cu ea spre mine, dar ceilalţi patru acoliţi ai lui se aruncară între noi şi începu o luptă caraghioasă pentru echea aceea. În cele din urmă, Basma Galbenă fu dovedit, şi se întoarse mohorît la cîrmă, timp în care ceilalţi îl boscorodeau cît îi ţinea gura fiindcă se dovedise cu totul nechibzuit.

Scurt timp după aceea, vela fu coborîtă şi jonca fu împinsă încet cu vîslele. Am simţit cum barca se înfinge în mîl moale. Trei pescari — toţi purtau cizme înalte marinăreşti — au coborît in apă, iar ceilalţi doi m-au trecut peste balustradă. Basma Galbenă mă ducea de picioare, alţi doi de umeri şi începură cu toţii să se bălăcească prin noroi. După o vreme, dădură de pămînt ferm, şi mi-am dat seama că urcau cu mine pe un mal. Nici nu trebuia să fac mari eforturi ca să ştiu pe ce mal. Nu putea fi decît cel al Insulelor Marin, un grup de insuliţe mici, stîncoase, aflate în largul ţărmului de la Marin County.

Cînd au ajuns la nisipul tare care marca limita de sus a fluxului, m-au aruncat jos, fără multe menajamente. Basma Galbenă mi-a ars cu ciudă un picior în coaste, după care cei trei se bălăciră iar prin noroi pînă la joncă. O clipă mai tîrziu am auzit ridicîndu-se vela şi pocnind cînd se întinse în vînt, strînsă de şcotă. Apoi se lăsă liniştea. Fusesem lăsat să mă descurc cum m-oi pricepe mai bine ca să mă eliberez.

Văzusem tot felul de şmecheri care se zvîrcoleau, se smuceau şi reuşeau să se descotoroseacă de frînghiile cu

care fuseseră legaţi, dar, deşi m-am zvîrcolit în toate felurile şi m-am muncit cît am putut, ca un om de ispravă, nodurile rămîneau la fel de tari ca la început, şi legăturile nu slăbiseră deloc. Pe cînd mă tot zvîrcoleam într-o parte şi-n alta, m-am rostogolit peste o grămadă de scoici goale, rămase evident de la vreo petrecere cu scoici prăjite a vreunui echipaj de iaht. Mi-a venit o idee. Aveam mîinile legate la spate, am prins cum am putut o scoică, m-am rostogolit pe ţărm, m-am tot rostogolit pînă am ajuns la o stîncă pe care o ştiam. Tot dîndu-mă de-a dura am descoperit în cele din urmă o crăpătură îngustă, în care am înţepenit scoica. Avea muchia tăioasă, şi am început să frec de tăişul acela funia cu care-mi erau legate mîinile. Muchia era însă fragilă, şi s-a spart cînd m-am lăsat pe ea prea tare. M-am dat de-a dura din nou pînă la grămada de scoici, şi m-am întors cu cîte scoici am putut apuca în amîndouă mîinile. Am spart şi alte scoici, mi-am tăiat de mai multe ori mîinile în ele, mi s-au pus cîrcei la picioare din cauza poziţiei încordate şi a efortului.

În timp ce mă chinuiam din cauza cîrceilor şi încercam să mă odihnesc, am auzit pe desupra apelor o chemare familiară. Era Charley care pornise în căutarea mea. Căluşul din gură mă împiedica să-i răspund, şi nu-mi rămînea decît să zac acolo zbătîndu-mă neajutorat, în vreme ce Charley vîsli pe lîngă insule şi vocea i se pierdu treptat în depărtare.

M-am întors la calvarul meu cu scoicile şi, la capătul unei jumătăţi de ceas, am reuşit să retez funia. Restul a fost uşor. După ce mi-am văzut mîinile libere, n-a fost decît o problemă de minute pînă să-mi dezleg picioarele şi să-mi scot căluşul din gură. Am luat-o la fugă în jurul insulei pentru a mă convinge că mă aflam pe o insulă şi nu vreun promotoriu al continentului. Era, bineînţeles, o insuliţă, una din grupul Marin, cu o plajă de nisip şi înconjurată de o mare de smîrcuri. Nu-mi rămînea decît să aştept pînă se va crăpa de ziuă, şi trebuia să fac ceva să mă mai încălzesc, fiindcă se lăsase cam rece — noapte aspră pentru California, cu un vînt subţirel, atît cît să te facă să tremuri.

Am cercetat iute și am văzut că-mi lipsea revolverul și briceagul. Pe cel dintîi mi-l luase Basma Galbenă, dar briceagul îl pierdusem în nisip. Tocmai îl căutam cu sîrg cînd am auzit scîrțîitul unor strapazane de barcă. Primul gînd a fost bineînțeles că era Charley, dar chibzuind mai bine mi-am dat seama că Charley ar fi strigat în vreme ce vîslea. O presimțire m-a făcut să încremenesc. Insulele Marin nu prea sînt călcate de picior de om, și e greu de crezut că niște turiști și-ar face drum încoace în toiul nopții. Dar dacă era Basma Galbenă? Scîrțîitul strapazanelor deveni și mai lămurit. M-am făcut ghem în nisip și mi-am încordat auzul. Barca aceea — am socotit că era vorba de un schif mic după ritmul iute al vîslelor — se opri în mîl, la vreo cincizeci de picioare de plajă. Am auzit o tuse răgușită, sacadată, și mi-a înghețat inima. Ca să nu mai fie obligat să renunțe la răzbunare din cauza tovarășilor săi ceva mai prudenți, individul se strecurase pe furiș din sat și se întorsese singur.

Prin minte mi-au trecut în grabă mai multe gînduri. Eram neînarmat și neajutorat pe o insuliță, și un păgîn nenorocit, de care aveam toate motivele să mă tem, pornise pe urmele mele. Oriunde eram mai în siguranță decît pe insulă și, instinctiv, m-am îndreptat spre apă, sau mai degrabă spre mocirlă. Cînd individul începu să pleoscăie, bălăcindu-se prin mîlul acela, am pornit și eu să mă bălăcesc numai că eu mă îndepărtam de plajă, păstrînd același drum pe care apucaseră pescarii cînd fusesem depus pe insulă, același pe care se întorseseră la joncă.

Basma Galbenă socotea că eu încă mai zăceam legat fedeleș, așa că nu se feri în nici un chip, ci se apropie de plajă făcînd destul de mult zgomot. Asta mi-a prins bine, pentru că la adăpostul tărăboiului pe care-l făcea el, eu, străduindu-mă să nu stîrnesc mai mult zgomot decît era nevoie, am reușit să parcurg vreo cincizeci de picioare pînă să ajungă el pe plajă. Și m-am lăsat binișor în mîlul acela. Era rece și lipicios, tremuram tot, dar nu aveam chef să mă ridic în picioare riscînd să mă zărească individul cu ochii lui ageri.

O luă pe țărm drept spre locul unde mă lăsase zăcînd, și în fugă mi-a trecut prin minte părerea de rău că nu puteam să-i văd mutra dezamăgită că nu m-a găsit acolo. Regret foarte trecător de altfel, pentru că dinții îmi clănțăneau de frig în gură.

Ce a făcut el mai apoi a trebuit să ghicesc în mare măsură, din cauza întunericului, fiindcă abia mai puteam să-i bănuiesc silueta profilată la lumina slabă a stelelor. Dar am fost sigur că mai întîi s-a grăbit să dea ocol plajei insulei ca să vadă dacă trăseseră la țărm și alte bărci, lucru ușor de aflat după dîra lăsată în mîl.

După ce s-a convins că nu venise nici o ambarcație să mă ia de pe insulă, următorul pas a fost să afle ce se întîmplase cu mine. Aprinse chibrituri unul după altul și, pornind de la grămada de scoici, începu să-mi caute urmele în nisip. Îi vedeam foarte bine mutra ticăloasă ; sulful de la chibrituri îi irita plămînii, îl podidea tusea aceea gîjîită și mărturisesc că în astfel de momente, cum zăceam în mîlul lipicios și rece, începeam să tremur mai rău ca niciodată.

Mulțimea urmelor mele îl încurcă. Îi veni ideea că aș putea fi ascuns pe undeva prin mîluri, pentru că se băgă în mocirla aia și făcu vreo cîțiva pași în direcția mea, apoi aplecîndu-se, cercetă întinderea aceea îndelung și cu mare grijă. Cred că era la nici cincisprezece picioare de mine, și dacă ar fi aprins un chibrit cu siguranță că m-ar fi dibuit.

Se întoarse pe plajă și se căță pe coama aceea stîncoasă, căutîndu-mă din nou la lumina chibriturilor. Dacă tot scăpasem la un fir de păr, m-am hotărît să mă îndepărtez și mai mult. Nu îndrăzneam să mă salt în picioare pentru că s-ar fi auzit plescăitul, clefăiala mîlului care te sugea, așa că am rămas întins, în noroi și m-am împins cu picioarele și mîinile pe suprafața lui. Am păstrat același drum pe care-l bătuseră pescarii cînd veniseră la țărm și se întorseseră la joncă, pînă cînd am ajuns la apă. Apoi am intrat mai la adînc, pînă cînd apa a ajuns la vreo trei picioare, după care m-am întors deplasîndu-mă pe o direcție paralelă cu țărmul.

Prin cap mi-a trecut ideea să mă îndrept spre schiful lui Basma Galbenă și să o șterg cu el, dar chiar atunci

individul se întoarse la țărm și, parcă temîndu-se exact de ceea ce-mi fulgerase prin minte, o porni bălăcindu-se prin mîl ca să se convingă că schiful era în siguranță. Asta m-a făcut să pornesc în direcția opusă. Pe jumătate înotînd, pe jumătate tîrîndu-mă, doar cu căpățîna deasupra apei și avînd mare grijă să nu fac nici un zgomot, am reușit să mă îndepărtez cu vreo sută de picioare de locul unde debarcaseră pescarii din joncă, apoi m-am tras mai aproape de țărm, în mîl și am rămas întins, nemișcat.

Basma Galbenă din nou s-a întors la plajă și a cercetat insula de jur împrejur, și iar a ajuns la grămada de scoici. Știam exact ce idei învîrte el în mintea lui de parcă i-aș fi citit gîndurile. Nimeni nu putea să părăsească insula sau să tragă la țărmul ei fără să lase urme în mîlul acela. Singurele urme care se vedeau erau cele de la schiful lui și spre locul unde oprise joncа. Eu nu mai eram pe insulă. Deci trebuie să o fi luat pe una din cele două urme. Tocmai fusese la drumul făcut de el de la schif la țărm și se convinsese că nu părăsisem insula pe acolo. În consecință nu puteam să mă îndepărtez de țărm decît pe dîrele lăsate spre locul unde ancorase joncа. Și începu să verifice ideea asta luînd-o din nou prin mîl și aprinzînd mereu chibrituri pe măsură ce înainta.

Cînd ajunse la locul unde zăcusem întins prima dată în mîl, mi-am dat seama, după multele chibrituri pe care le-a aprins și după timpul pierdut acolo, că descoperise amprenta lăsată de trupul meu. Luă urma mai departe spre apă, intră chiar mai spre larg, dar la trei picioare adîncime nu mai putea deslușì nimic. Pe de altă parte, cum refluxul continua, omul putea vedea limpede întipărítura lăsată de prova joncii, și deci și a oricărei alte bărci care ar fi acostat într-un loc sau altul. Dar nu se vedeau astfel de urme, și știam că individul era absolut convins că eu mă ascundeam pe undeva prin mîlul de la țărm.

Dar să cauți într-o noapte întunecoasă un puști ascuns într-o mare de mîluri, e ca și cum ai căuta un ac într-un car cu fîn, așa că nici el n-a încercat. În schimb se întoarse pe plajă și mai bîntui pe acolo o vreme. Speram să renunțe și să plece pentru că la vremea asta mă chinuia groaznic frigul. În cele din urmă o porni bălă-

cîndu-se spre schif şi plecă vîslind. Dar dacă plecarea asta nu era decît o şmecherie ? Dacă se prefăcuse doar pentru a mă determina să ies pe ţărm ?

Cu cît cîntăream ideea asta în minte mai mult cu atît eram mai sigur de ea, că prea plescăise cu ramele în timp ce se îndepărta. Aşa că am rămas mai departe întins în mîl, tremurînd. Am dîrdîit pînă cînd am simţit că muşchii şalelor mă dureau şi mă chinuiau la fel de tare ca şi frigul, şi am avut nevoie de toată puterea mea de stăpînire pentru a mă obliga să rămîn mai departe în situaţia aceea mizerabilă.

Şi a fost bine că am făcut aşa, pentru că la vreo oră mai apoi mi s-a părut că zăresc ceva mişcîndu-se pe plajă. Mi-am încordat privirea, dar mai apoi am fost răsplătit cînd auzul a prins ecoul unei tuse gîjîite pe care o ştiam prea bine. Basma Galbenă venise pe furiş înapoi, debarcase de cealaltă parte a insulei, şi se strecura pe plajă să mă prindă dacă cumva mă întorsesem la ţărm.

După asta, deşi au trecut multe ceasuri fără să se mai simtă nici o mişcare din partea lui, mi-a fost prea teamă să mă întorc pe insulă. Pe de altă parte, în aceeaşi măsură mi-era teamă că am să mor de frigul pe care-l înduram. Nu-mi închipuisem vreodată că un om poate suferi într-atît. În cele din urmă, de atîta frig, am amorţit încît nici nu mai tremuram. Dar muşchii şi oasele începură să mă doară într-un hal de neîndurat. Fluxul începuse să ridice apele de mult, şi, pas cu pas, mă împingea spre ţărm. La ora trei era maxima fluxului şi la ora aceea m-am tîrît pe ţărm, mai mult mort decît viu, prea neputincios ca să opun vreo rezistenţă lui Basma Galbenă dacă s-ar fi aruncat acum asupra mea.

Dar nu s-a arătat nici o basma galbenă. Renunţase să mă mai caute şi se întorsese la Capul Pedro. Cu toate astea eram într-o situaţie cel puţin nenorocită, dacă nu chiar disperată. Nu puteam să mă ţin pe picioare, cu atît mai puţin să merg. Veşmintele ude, pline de mîl, se lipiseră de mine ca nişte giulgiuri de gheaţă. Nu credeam că am să mai scape vreodată de ele. Degetele îmi erau atît de amorţite, eu atît de sleit, încît parcă au trecut ceasuri întregi pînă am reuşit să-mi scot încălţările din picioare. Nu aveam destulă putere ca să rup şireturile

din piele de delfin, iar cu nodurile nu mă descurcam deloc. Mi-am lovit de nenumărate ori mîinile de piatră ca să-mi pun sîngele în mișcare. Uneori eram convins că aveam să mor.

Dar în cele din urmă, după mai multe secole, cum mi s-a părut mie, mi-am scos în fine și ultima zdreanță de pe mine. Apa acum urcase mult și era la îndemînă, m-am tîrît cu chin pînă la ea și, gol cum eram, m-am spălat de mîl. Încă nu puteam să mă ridic în picioare și să mă mișc, dar mi-era teamă să zac nemișcat. Nu-mi rămînea decît să mă tîrîi neajutorat, în susul și-n josul plajei, ca un melc, cu prețul unei permanente suferințe. Am ținut-o așa cît am putut, iar cînd spre răsărit cerul a început să pălească, vestind zorile, am început să mă pierd. Cerul se făcu treptat roz, apoi roșu, și cînd discul de aur al soarelui se arătă la orizont, mă găsi zăcînd neajutorat, nemișcat pe grămada de scoici.

Ca în vis am zărit parcă silueta familiară a iahtului *Reindeer* ieșind pe gura rîului San Rafael, mînat de briza ușoară de dimineață. Visul nu prea avea continuitate. Au fost perioade destul de lungi în care nu-mi amintesc de nimic. Dar păstrez în memorie trei momente distincte : cînd am văzut prima dată randa lui *Reindeer*, apoi iahtul stînd la ancoră la cîteva sute de picioare de țărm, în vreme ce era lăsată la apă o barcă mică, și soba din cabină duduind încinsă la roșu, eu înfofolit în pături, numai cu pieptul și umerii goi, pe care mi-i chinuia, masîndu-i fără milă, Charley, în timp ce gura îmi ardea din cauza cafelei puțin cam prea fierbinți pe care mi-o turna pe gît Neil Partington.

Mă ardea, nu mă ardea, trebuie să vă spun că mă simțeam minunat. Cînd am ajuns la Oakland, eram la fel de vioi și în putere ca de obicei, deși Charley și Neil Partington se temeau să nu fac pneumonie, iar, în primele șase luni de școală, doamna Partington nu m-a slăbit din ochi să prindă primele simptome de tuberculoză.

Timpul zboară. Parcă ieri eram un puști de șaisprezece ani și făceam parte din patrula de pescuit. Și cu toate astea știu bine că abia am sosit azi dimineață din China, făcînd o traversată scurtă așa cum mi s-a dus faima, în calitate de comandant al goeletei — barc *Har-*

vester. Și mai știu că mîine dimineață trebuie să dau o fugă pînă la Oakland să-l văd pe Neil Partington, pe nevasta lui și restul familiei, iar apoi să ajung și la Benicia să-l întîlnesc pe Charley Le Grant și să mai povestim despre vremurile de odinioară. Ba nu. Dacă mă gîndesc mai bine, nu e cazul să mă mai duc la Benicia. Urmează să fiu parte foarte interesată la o căsătorie ce va avea loc curînd. Pe ea o cheamă Alice Partington. Cum Charley mi-a promis să fie cavaler de onoare, va fi nevoit să vină el la Oakland.

CUPRINS

Pescuitorii de creveți 5
Regele grecilor 16
Raid asupra braconierilor de stridii 29
Asediul navei LANCANSHIRE QUEEN 42
Patul lui Charley 55
Demetrios Contos 69
Basmaua Galbenă 82

Lector : ȘTEFAN ANDREESCU
Apărut 1921
Coli de tipar : 6
Tiraj : 30.100 exemplare

Tiparul executat sub comanda nr. 114 la I. P. „Filaret", str. Fabrica de chibrituri nr. 9—11, București
România

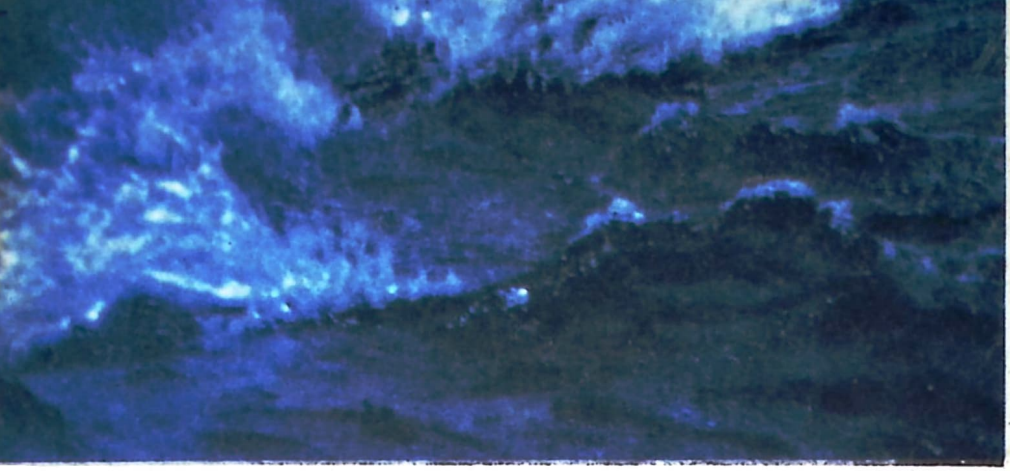

Spre consternarea şi uimirea proprietarului iahtului, în clipa următoare Charley era grămadă peste Alec cel Mare în cocpit, iar eu îl ajutam să-i pună cătuşele. Omul se zvîrcolea ca un apucat şi ne cerea să-i explicăm despre ce era vorba ; în clipa aceea tovarăşul lui Alec cel Mare tocmai se tîrîse la prova, trăgîndu-se de pe bompres şi se uita cu teamă peste balustradă la cele ce se petreceau în cocpit. Braţul lui Charley îl prinse fulgerător de gît şi pescarul ateriză pe spate lîngă Alec cel Mare.

— Cătuşe ! urlă Charley şi i-am aruncat a doua pereche.

ISBN 973-9060-01-3